

John Moore
**NEPOHLEDNÝ
PRINC**

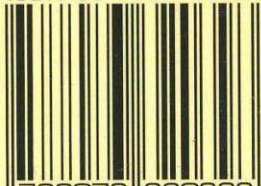

V polibku je magie...

**KDYŽ CHCE POHLEDNÁ,
LEČ CHUDÁ HOLKA PŘIJÍT KE ŠTĚSTÍ,
NESMÍ SEBOU NECHAT VLÁČET...**

Karolína má plné právo cítit se podvedená. Když se jí s vynaložením značného úsilí podařilo zachránit prince zakletého v žábu, zjišťovala, že není ani pohledný, natož krásný. A bohatstvím také neoplývá. Tak to být nemělo a někdo za to rozhodně zaplatí – například Emílie, jediná dcera a dědička čarodějnice, která to všechno spískala a pak si klidně umřela. A jako by situace nebyla už tak dost složitá, ještě ji zkomplikuje Rapunzela (to je ta s nemožně nádhernými vlasy), kterou princ zachrání z čarodějnické věže a Rumpelstiltskin slibující počestným pannám, že je naučí spřádat zlato, a přitom jim dělá nemravné návrhy.

ISBN 80-7332-039-8

9 788073 320393

John Moore
**NEPOHLEDNÝ
PRINC**

POLARIS

John Moore
NEPOHLEDNÝ PRINC
(THE UNHANDSOME PRINCE)

Copyright © 2004 by John Moore
All rights reserved

Translation © 2004 by Petr Caha
Cover Art © by Babec

ISBN 80-7332-039- 8

Joshuovi Bilmesovi

ednoho horkého letního dne, když blankytnou modř oblohy jen tu a tam zdobily něžně nadýchané beránky, ptáček šťastně prozpěvovali v korunách stromů a pilné včelky bzučely kolem květin, zatímco lehký větřík čechral chmýří pampeliškám a velké černé mraky komárů se úspěšně snažily udělat všem kolem ze života peklo, stála nejkrásnější dívka melinoverského království uprostřed močálu.

Močál napájel křišťálově čistý, bublavý potůček, který tekł západně od shluku domků a krámků. Osada se podle něj jmenovala Bublavka. Potůček pramenil na vysočině severně od vesnice a vléval se do Jeseteří řeky kus dál na jihu. Většinu své délky vesele zurčel a klokotal, ale kousek pod vesnicí se nacházelo mělké údolí, nížina o ploše několika čtverečních mil, na níž se potok rozléval a vytvářel bažinu.

O mnoho staletí později by se jí říkalo mokřad. Byly by činěny nákladné a v konečném důsledku zcela marné pokusy jej zachovat. Ochránci přírody by hovořili o jeho kráse, o ptácích, kteří v něm nacházejí svůj domov, o hadech a čolcích hemžících se v jeho vodách a o důležitosti bahenních sedimentů pro celý ekosystém. Ale tohle se odehrávalo ve starých dobách a bylo to pohádkové království a vesnice Bublavka, takže močál byl jenom močál.

A ještě k tomu úplně obyčejný močál. Nepatřil k těm močálům, co se v nich dají najít vzácní obojživelníci a motýli, nebo se v nich vyskytují exotické lišejníky a omamně vonící orchideje. Nebyl to ani jeden z těch strašidelných močálů s pokřivenými stromy a změtí popínavých rostlin, ze kterých člověku běhá mráz po zádech a zuby mu drkotají hrůzou. V noci

tu netančily bludičky lákající nepozorné poutníky do vlhkého hrobu. Dokonce tady nebyly – a to je skutečně smutné – ani bezedné tůně. Bublavkovský močál byl prostě ta nejobyčejnější naprosto nudná a nezajímavá bažina.

Karolína o něm rozhodně příliš vysoké mínění neměla. Nicméně teď byla uprostřed něj a stála bosá, po kotníky v černém bahně; špinavá, kalná voda se jí zvedala až ke kolenům. Prosté bílé šaty měla zmáčené až k pasu. Ruce měla po lokty od bahna, zaschlé bláto měla i za ušima (dostalo se jí tam, jak zaplácávala komáry) a ve vlasech (to když si otírala zpocený obličej). Byla prostě unavená, mokrá, zablácená, vztekla a pobodaná od komárů a na prince Hala se dívala, jako by to všechno byla jeho chyba.

Ne že by na tom princ byl lépe. Proměnil se i se svými starými šaty, takže alespoň nebyl nahý, za což bylo třeba osudu poděkovat. Jenže měl bláto *pod* šaty, což znamenalo, že stejně budou muset brzy dolů. A promočený byl až na kůži. Byl zmatený a dezorientovaný, jak jenom člověk, který strávil posledních sedm týdnů jako žabák, může být. Neměl tušení, kde je, jak dlouho tam byl nebo kdo je to děvče s modrýma očima, světlými vlasy a tvářemi oteklými od komářích štípanců. Není tedy divu, že řekl, co ho napadlo nejdříve.

„Jsou tam pijavky?“

„Jo,“ odpověděla Karolína. „Tak jdeme.“ Popadla ho za ruku a začala ho tahat z močálu. Hal ji následoval vcelku ochotně, neboť neměl nejmenší představu, kam jinam by mohl jít. Volnou rukou přitom odháněl útočící hmyz. Karolína jej vedla rákosím do mělčí vody. Všude kolem viděl sítě napnuté mezi dřevěnými kolíky.

„Co je to?“

Karolína se zastavila a rozhlédla se. „Pasti na žáby. Rozmístila jsem je a pak jsem tloukla koštětem do vody, abych žáby vyplašila. Někdy se jí do jedné chytil i tucet nebo víc. Dřevo jsem si přinesla z vesnice a sítě jsem upletla sama.“

„To bylo chytré.“

„Pasti mi ušetřily spoustu času.“

Pustila ho a on ji poslušně následoval. Došli na malý ostrůvek, kde skupinka mechem porostlých stromů skýtala trochu stínu. Pod jedním stromem stály dva velké proutěné koše s víky. Karolína jeden otevřela. Zevnitř se ozývalo kvákání.

„Tady je opravdu hodně žab.“

„Hodně je slabé slovo,“ odpověděla dívka. Odtáhla koš k vodě a převrátila ho. Žáby odskákalý a vděčně se ponořily do kalných vod. „Pokaždé, když jsem žabu políbila, strčila jsem ji do koše a pak jsem je zanesla do potoka pod močálem, aby je odnesl. Tím jsem se pojistila, abych jednu žabu nemusela chytat dvakrát.“

„Chytré,“ řekl princ znovu. Vzal druhý koš, odvěkl ho k vodě a vyprázdnil ho. Když se ohlédl, stála u stromu a dívala se na kus papíru, který tam byl přibitý hřebíčky. Po chvíli ho strhla a zmačkala. „Co to bylo? Můžu se podívat?“

Hodila mu papír a on ho rozložil. Byl to jakýsi plánec s pravouhlou sítí a značkami. Tázavě na ni pohlédl.

„Mapa močálu,“ vysvětlila mu Karolína. „Když jsem s tím začala, nakreslila jsem si plánec bažiny a rozdělila jsem ji na menší úseky. Jakmile jsem vyčistila jeden sektor, poznačila jsem si ho na mapě a přesunula jsem se k dalšímu čtverci. Jistě, některé žáby utekly do prázdných sektorů, ale nebylo jich tolik, aby to stálo za řeč. Sítíkou jsem odlovila všechny pulce a vylila jsem je do potoka, abych jim zabránila zaplnit sektor novými žábami.“

To bylo tak chytré, že se to princ ani neobtěžoval konstatovat. „Jak dlouho jsi to dělala?“

„Sedm týdnů.“ Karolína mu vzala mapu z ruky, přetrhla ji napůl a kusy hodila do větru. „Teď už je to voda pod mostem.“

„Sedm týdnů,“ zamumlal princ tiše. Nahlas se zeptal: „A ty jsi...?“

„Karolína,“ řekla Karolína. Pozvedla lem své zablácené sukně a vážně princovi vysekla pukrle. Vzhledem k okolnostem to bylo tak nečekané, že Hala nenapadlo nic lepšího než se stejně

vážně uklonit.

„Hal,“ řekl. „Bojím se, že jsme nebyli náležitě představeni...“

„Ale už jsme se políbili,“ odpověděla Karolína. „Takže to nechte plavat.“ A znovu se začala brodit močálem.

Tou dobou už se Hal trochu vzpamatoval. Rychle pochopil, že se na něho ta dívka z nějakého důvodu zlobí a jejich konverzace hned tak na srdečnosti nezíská. Proto raději mlčel. Z ostrůvku na kraj močálu to byla krátká, ale ne zrovna příjemná procházka. „Za poslední měsíc jsem tohle místo prakticky zbavila žab,“ poznamenala Karolína. „Proto je tu teď tolik komárů.“

„Samořejmě,“ odpověděl Hal zdvořile.

Kývla hlavou k mělké strouze. „Tu jsem vykopala, abych odvodnila tuhle část močálu. Žáby se sice jen přestěhovaly do hlubší vody, ale při vyšší koncentraci se snáze chytaly do sítí.“

„Dobrý bože! A to všechno jsi udělala sama? Musela jsi s tím mít strašnou spoustu práce.“

„To ano.“ Vedla ho po stráni k malé chatrči. Mlha, která se vznášela nad bažinou, byla pro lidi velice nezdravá, takže nájmy na této straně vesnice byly odpovídajícím způsobem nízké. V Karolínině chatrči byly nejnižší vůbec. Střechu měla pokrytou odranými došky a dveře visely na vytahaných kožených pantech. Uvnitř byla jen jediná místnost s podlahou z udusané hlíny a malým ohništěm. Chatrč neměla okna a nestála v ní ani žádná postel; jen hromádka slámy v rohu a jedna přikrývka. Veškerý nábytek tvořila jediná židle. A dvě vědra na vodu z dubového dřeva, která stála hned za dveřmi.

Karolína brzy zjistila, že když se vrátí domů po celodenní práci v močále, je příliš unavená, než aby si donesla vědro vody na umytí. Proto si ho připravila vždycky už ráno, ještě než odešla. A každý den připravovala i druhé vědro pro prince.

Stal se z toho rituál. Zpočátku optimistický: každé ráno si byla jistá, že se večer vrátí do chatrče s krásným princem, a proto pro něj připravila vědro s vodou, mýdlo a ručník. Jak ale

dny ubíhaly a každá žába, kterou zatím políbila, se ukázala být jen obyčejnou žabou, začala na svém malém rituálu lpět z čiré tvrdohlavosti. Samotný fakt, že by druhé vědro nepřipravila, by mohl způsobit, že by prince toho dne nenašla. A pokud by v močálu neměla najít prince, proč by tam chodila?

Nyní jedno vědro postavila před chatrč a podala princovi župan, kostku mýdla a ručník. „Omlouvám se, Vaše Výsosti, ale děvčata k tomu potřebují soukromí. Budete se muset umýt venku. Potom půjdeme do vesnice a požádáme, aby svolali radu.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Hal. Díval se na ručník – měkký, hebký, nadýchaný a nový – a na kostku jemného voňavého mýdla, které držel v ruce. Karolína měla kus vyřazeného lněného ubrusu a ždibínek levného hnědého mýdla.

Karolína si náhle uvědomila, jak je vyčerpaná. Posadila se na židli, trochu si nadzvedla sukni a prohlédla si kotníky, jestli na nich nemá pijavice. Když žádné nenašla, spustila zase lem sukně dolů. „Víte, Vaše Výsosti, zpočátku vás hledala spousta děvčat. Myslím, že každá holka z naší vesnice alespoň jednou zkusila štěstí a políbila nějakou tu žabu. Amanda nám řekla, že polibek panny zruší kouzlo a ta z nás, která políbí tu správnou žabu, se vdá za krásného prince.“

„Já vím, jak to kouzlo funguje,“ opáčil Hal lehce upjatě.

„Pustily jsme se do toho všechny společně. Lízá, Tiffany, Kristýna a... všechny ostatní. Večer jsme si tu dělávaly dýchánky, protože bydlím nejbližší močálu. Dvě moje kamarádky – Jasana a Barča – koupily ručníky a to ostatní, abyste se mohl umýt, až vás najdeme.“

Princ se rozhlédl. „Kde jsou všechny?“

„Odpadly už před měsícem. Když Amanda umřela, nebyl nikdo, kdo by je povzbuzoval.“

„Myslíš čarodějku Amandu? Ona je mrtvá?“

Karolína přikývla. „Dostala bahenní zimnici a umřela několik týdnů po vašem nešťastném střetu s ní. Jak ta si nás dobírala, že teď máme možnost provdat se za krásného prince a po jeho

boku vládnout království. Jenže když umřela, přestala tomu většina děvčat věřit. Nebo si řekly, že i kdyby to byla pravda, najít jednu konkrétní žábu v celé bažině je nemožné. Já jsem pokračovala dál, a tak mi ten ručník a župan nechaly. Takže tady to máte.“

„Aha,“ řekl Hal. „Děkuji ti.“ Vrátil jí nadýchaný ručník a voňavé mýdlo a vzal si od ní lněný utěrák. „Tohle mi stačí.“

Karolína výměnu nijak nekomentovala a zavřela Hálovi dveře před nosem.

Princ na ně zabušil a dveře se zase otevřely. „Mám ještě jednu otázku. Připadá mi, že se na mě z nějakého důvodu zlobíš. Proč?“

„Protože nejste krásný,“ řekla Karolína a dveře zabouchla.

* * *

Bublavka byla poměrně malá a nikterak bohatá vesnice, ale byla dost velká a bohatá na to, aby měla patrovou radnici. Vlastně to byla velice hezká radnice, postavená z místního kamene, s břidlicovou střechou a modře natřenými okny a dveřmi. Nahoře byly uloženy daňové záznamy, zápisy o narozeních a pohřbech a pozemkové knihy. Dole v případě potřeby zasedala obecní rada, což nebývalo příliš často. Kromě toho se tu každý čtvrték večer hrávalo bingo.

Dnes ale bylo svoláno mimořádné zasedání. Vedl ho starý Větvička. Byl to hubený, bělovlasý muž a choval včely. Do rady jej volili pokaždé a ostatní členové si ho vážili, jelikož byl nejstarší občan vesnice. Zbytek rady tvořili úspěšnější místní kupci, protože nikdo jiný neměl na schůzování čas. Všichni členové rady seděli na jedné straně dlouhého úzkého stolu. Větvička seděl na druhé straně uprostřed. Po levici měl Karolínu, čerstvě vymydlenou a převlečenou do čistých šatů (kromě svých pracovních jediných), s vlasy svázanými do uzlu. Až na otoky od komářích bodnutí vypadala skutečně půvabně. A velice odhodlaně.

Po Větvičkově pravici seděla Emílie, dcera Amandy, před

nedávném zesnulé čarodějky. Byla hezká, drobná a o rok mladší než Karolína. A velice nešťastná.

„Krásný,“ prohlásila Karolína.

„Co se ti na princí Hálovi nelíbí?“ zeptala se jí Emílie. „Mně připadá sympatický.“

„Sympatický není krásný. Podle dohody se mám provdat za *krásného* prince.“

„Myslím, že vypadá docela dobře.“

„Je malý. Krásný princ musí být vysoký. Vysoký a krásný jsou prakticky synonyma.“

Emílie se podívala z okna. Princ čekal venku před radnicí, mimo doslech. Klábosil a smál se s hloučkem zvědavých děvčat, který se každou minutou zvětšoval. „Není malý. Je skoro průměrné výšky.“

„Podprůměrný není vysoký. Navíc je hubený a má bedřary.“

„Spousta mladíků je hubených. A každý máme nějaký ten uhřík!“

„Ale ne takhle hubených. Nemá vůbec žádné svaly. A skoro žádnou bradu. A odstávají mu uši.“

„Ale no tak! Bradu má jen trochu nevýraznou. Jestli ti to vadí, přemluv ho, ať si nechá narůst vousy. A uši se dají zakrýt delšími vlasy. Muži s delšími vlasy stejně vypadají víc sexy.“

„A koukněte se na jeho nos.“

„Jeho nos je jen... jeho nos je... spousta mladíků je hubených!“

V té chvíli se do toho vložil radní Durdil. „Emílie, ty se vytáčíš. Když je mladík krásný, je krásný i bez vousů a dlouhých vlasů. Jistě, myslím, že se všichni shodneme na tom, že krása je do jisté míry věc osobního vkusu.“ Durdil míval v dobách své mladické nezralosti občas sklony považovat se za neodolatelného svůdníka. Nyní měl dva vcelku pohledné chlapce, a proto se cítil oprávněný se k této záležitosti vyjadřovat. „Na druhé straně se mnou určitě budete souhlasit, že kdyby náš ctěný host nebyl princ, sotva by připoutal pozornost všech těch dívek. Hm, kdyby byl jen obyčejný mládenec, pak...

myslím, že označení, které by lépe vystihovalo podstatu věci, by bylo... ehm...”

„Nedomrlý,“ řekla radní Krejčová.

„Ano. Přesně tak. A pak je tady otázka následnictví.“

„Cože?“

„Princ Hal nezdědí korunu. Je třetí syn a jako s dědicem trůnu se s ním v žádném případě nepočítá.“

„Co to s tím má co dělat?“ zeptala se Emílie. „Úmluva zněla, že se vdá za prince. O následnictví nebyla řeč.“

„Ale ano, byla,“ ozvala se Karolína.

„Karolína má pravdu,“ přisvědčila Krejčová. „Tvoje matka o tom mluvila pořád, Emílie. Nevynechala jedinou příležitost zmínit se o tom, jaký je Hal krasavec a jak jednou bude vládnout království.“ Radní Krejčová byla vdova. Její dvě dcery strávily týden líbáním žab. I ona si jednou v noci odskočila k močálu, aby jich pár políbila. Samozřejmě by se k tomu nikdy nepřiznala.

Když rada poslala pro Emílii, už měla zabaleno a chystala se spěšně opustit vesnici. Zbývaly jí ještě dva roky učení a veškeré další průtahy považovala za zbytečné a rozčilující. Nyní se zamračila. „Zmínit se, to ano. Ale maminka nikdy výslovně *neřekla*, že princ bude dědicem. A když už je o tom řeč, nemyslím, že by někdy popisovala jeho vzhled. Možná jí krásný připadal. Svým způsobem. Na takových řečech přece nemůžete stavět.“

„Samozřejmě že můžeme,“ odpověděl radní Dandera, který byl právník. „Osobně radě doporučím, aby Amandina slova považovala za závaznou ústní dohodu. Podle mě prostě nečekala, že se někomu podaří najít zakletého prince mezi všemi těmi žábami v močálu, a tak mluvila příliš lehkomyšlně, ale co řekla, to řekla. Tvoje matka byla mocná a vážená čarodějka, ale zákonům podléhala jako každý.“

„No jistě,“ ušklíbla se Emílie. „To říkáte teď, když je po smrti. Kdyby tady byla, takhle byste nemluvil.“

„Bezpochyby by nás všechny proměnila v žáby. Tak či tak,

aby byla smlouva platná, musí existovat vzájemné ručení – to znamená, že každá ze stran musí nabídnout něco cenného. Karolína nabídla svou práci – značné množství těžké a krajně nepříjemné práce – a zaslouží si dostat za ni něco stejně hodnotného.“

„Ale vždyť se provdá za prince! Co na tom, že je trochu nedomrlý...?“

„Ale no tak,“ ozval se Větvíčka. „Takhle o tom mladíkovi nemluvte. Koneckonců, je královské krve.“

„No právě,“ řekla Emílie Karolíně. „Kolik místních holek se provdá za prince? Měla bys uznat, že tvoje číše je spíš z poloviny plná než poloprázdná.“

„Moje číše je plná až po okraj vody z močálu,“ odsekla Karolína. „A ráchala jsem se v ní sedm dlouhých týdnů.“

Durdil vstal. „Je zřejmé, že –“

„Je zřejmé, že je čas na přestávku,“ prohlásil Větvíčka.

„Ale já jsem chtěl říct, že –“

„Přestávka,“ prohlásil Větvíčka nesmlouvavě. Na zdůraznění svého rozhodnutí udeřil třikrát kotníky prstů do stolu. „Nařizuji přerušování. Sejdeme se tu znovu za půl hodiny. Emílie, ty ještě zůstaň.“

Větvíčkovu slovo mělo v osadě takovou vážnost, že si nikdo netroufal mu odporovat. Karolína byla první, kdo vyrazil ze dveří, a jak spěchala za Halem, ještě se přes rameno zamračila na Emílii. Durdil šel za ní a zbytek rady je následoval. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Emílie se obrátila k Větvíčkoví a zakvílela: „Všichni jsou proti mně zaujatí!“

„V tom máš naprostou pravdu,“ odpověděl Větvíčka.

Vzhledem k svému věku nebyla Emílie zvyklá, že s ní dospělí souhlasí. „Vážně?“

Větvíčka vytáhl z kapsy kabátu dýmku a z druhé váček tabáku. Pak se pustil do složitého obřadu nacípávání a zapalování dýmky, který prováděl vždy, když si potřeboval rozmyslet, co má říct. Zjevně mu to stále myslelo dost rychle, protože přestal v polovině nacípávání a odložil dýmku nezapálenou. „Emílie, tvoje

matka byla zkušená čarodějka, vysoce vážená ve vesnici i v celém království. Ale rádi ji tu neměli.“

„Vy jste ji měl rád.“

„Lidé se tvé matky báli, Emílie. Já už jsem ve věku, kdy se bojím jen málo věcí. Jednou to poznáš sama.“

„Byla trochu náladová,“ připustila dívka.

„Jakmile se lupiči a bandité dozvěděli, že se tady usadila, začali se naší osadě vyhýbat širokým obloukem. Tím nám prospívala. Lidé jí promíjeli i její drobné krutosti, protože se jí báli. Ale Emílie, s tou žabí kletbou to přehnala.“

Tady se Větvička odmlčel a začal se znovu zabývat svou dýmkou. Emílie mlčky čekala, dokud si ji nezapálil. Několikrát z ní zabafal a pokračoval: „Amanda si z nás ze všech vystřelila. Nevím, jestli sis toho všimla, ale v každé bublavské rodině je alespoň jedno děvče na vdávání. A každé by si chtělo vzít krásného prince. Tvoje matka je přiměla k honu na ženicha. Všechny ty dívky se plácaly v bahně, líbaly žáby a vůbec se všemožně ztrapňovaly. A tím ztrapňovaly i svoje rodiny. Víš, tohle je malá vesnice. Lidé si tu pamatují každou maličkost. Někteří si hýčkají křivdy po generace. No a teď je v sedle rada a má za to, že je čas účtování.“

„Tak dobře. Chápu, že neměli rádi mámu. Chápu, že jsou proti ní napružení. Ale ona už je mrtvá! Už se jí nemůžou pomstít. Se mnou to nemá nic společného. Já jsem toho ubožáka v žabáka neproměnila.“

Větvička zvedl dýmku a znovu si s ní začal hrát, ale hned ji zase položil. „Emílie, jestli se občané rozhodnou, že si Karolína zaslouží náhradu, vezmou si ji z odkazu tvé matky.“

„Ne! To by neudělali!“

„Já myslím, že ano. Už o tom mluvili. Tvou matku chránila její moc. Ty jsi pouhá učednice a žádnou nemáš. Oni vědí, že tvá matka má velkou sbírku čarodějnických knih, která vynese pěkných pár krejcarů. Jsou odhodláni je zabavit všechny do poslední. Dandera si zaslouží honorář tím, že to zlegalizuje. A jak znám Durdila a Krejčovou, vezmou si svůj díl ještě před tím,

než drobty předají Karolíně.“

„Karolína!“ Emílie to jméno skoro vyplivla. „Všichni se z ní můžou pominout! Jí nestačí, že je nejkrásnější dívka ve vsi. A taky nejoblíbenější. Ona musí mít i mou knihovnu.“

„Hmm. Emílie, když měli Kovářovi tyfovou horečku a my jsme dali jejich dům do karantény, kdo tam šel a staral se jim o dítě?“

„Karolína,“ odpověděla Emílie neochotně.

„A kdo se nabídl, že na jarmarku zorganizuje dobročinnou dražbu?“

„Karolína, ano, ano, chápu, co chcete říct. Je půvabná, je oblíbená a je svatá, že? Ale Větvíčko, já se bez knihovny své matky neobejdu.“ Dívka vstala a udeřila svou drobnou pěstičkou do stolu. „Nemohu o ni přijít! Nemohu!“

„Uklidni se, má drahá. Já to chápu.“

Emílie spustila ruce podél boků, ale zůstala stát. „Víte, jak mě máma dostala do učení k tak věhlasnému čaroději, jako je Torricelli? Nebylo to snadné. Nejlepší mágové si berou každý rok jen několik žáků a konkurence je obrovská. Ale každý čaroděj ve Dvaceti královstvích by dal hodně za to, aby se dostal k mámině knihovně.“ Emílie se posadila. „Větvíčko, bez těch knih budu jenom jedna z mnoha čarodějnických adeptek studujících u nějakého bezvýznamného zaklínače.“

„Já to všechno chápu,“ přikývl stařec. „Proto pojedíš s Karolínou do města.“

„Cože!“

„Pojedeš s ní do Melinoweru. Hal se tam vrátí a vy dvě ho doprovodíte. Pro takového mladíka není bezpečné cestovat bez doprovodu.“

„Já se s tou *holkou* nikam tahat *nebudu*. Jedu tam studovat. Nejsem průvodkyně turistů.“

„Ty mě neposloucháš. Musíš to děvče dát dohromady s nějakým pohledným mladíkem. V Melinoweru k tomu budeš mít nejlepší příležitost.“

„S princem? Mám asi takovou vyhlídku, že ji provdám za

prince, jako že si nějakého vezmu sama.“

Větvičkoví zacukaly koutky úst a na okamžik vypadal, jako by chtěl říct něco vtipného. Pak se ale přinutil zůstat vážný. „Já vím, že tvoje matka měla ve městě mnoho přátel a klientů. Uvést Karolínu do lepší společnosti by pro tebe neměl být problém. A jakmile ji místní mladíci uvidí, příroda se už sama postará o zbytek.“

„Ale princ? Takové styky maminka neměla.“

Větvička pokrčil rameny. „No tak vévoda. Baron, hrabě nebo vikomt. Třeba i bohatý kupecký synek. Nemyslím, že by Karolína byla tak vybíravá. Jenom nechce strávit zbytek života v téhle vesnici u kolovrátku. Až potká pohledného mladíka, který jí zajistí jistou životní úroveň, na prince zapomene. A při tom, jak vypadá, k tomu bude mít spoustu příležitostí. Tedy až splasknou ty otoky od komárů.“

„Hmm.“ Emílie se zamyslela. Tak, jak to říkal Větvička, to znělo velice snadně, ale muži si vždycky myslí, že pro děvče je maličkost připoutat pozornost vhodného mládence. Děvčata takovým iluzím nepodléhají.

Na druhé straně jí bylo jasné, že něco udělat musí, a to rychle. Jestli se roznese, že jí hrozí obstavení matčiných knih, její šance na další studia se značně zmenší. Rozhodně pro ni bude lepší odjet do Melinoweru s princem, než tam dorazit později a muset čelit nejruznějším zveličeným fámám.

Podívala se na Hala, který ještě stál před radnicí. Byl čistě umytý a místní kupci toužící udělat si u královského dvora oko mu přinesli čisté šaty. Dívky z vesnice ho obklopily a nabízely mu vlastní zavařeninu a marmeládu, čerstvě upečené rohlíčky nebo květiny. Princ všechno zdvořile přijímal. Emílie si pomyslela, že to nebude špatný společník na cesty a vlastně jí byl sympatický od první chvíle. Na druhé straně uznávala, že Karolína má svým způsobem pravdu. Hal patřil k tomu typu chlapců, na které když se zeptáte svých přátel, řeknou vám o něm, že je zábavný.

Uviděla Karolínu, která stála vedle něj a chovala se podle

Emíliina skromného názoru až příliš majetnicky. Znovu se nad tou dívkou zamyslela. Větvička má možná pravdu. Bude moci spát klidněji, když bude Karolína v Melinoweru, a ne tady v Bublavce, kde by mohla dělat potíže.

„Tak dobře,“ řekla Větvičkovi. „Udělám to, jak říkáte. Ale počkat? Co když nebude chtít jít?“

„Promluvím si s ní i s radou,“ slíbil jí Větvička. „Půjde. A já už se postarám, aby rada za tvoji nepřítomnosti nic nepodnikla.“

„Děkuji vám,“ řekla Emílie. Pak ho políbila na tvář. „Na takového starce vám to myslí pozoruhodně dobře.“

„Taky si říkám.“

„Ale jestli si představujete, že tohle bude jedna z těch situací, kdy se dvě dívky nejprve vzájemně nenávidí, pak se zapletou do nějakého dobrodružství a stanou se z nich nejlepší přítelkyně, tak na to rovnou zapomeňte. To se prostě nestane.“

„Něco takového by mi vůbec nepřišlo na mysl,“ odpověděl Větvička.

* * *

Karolína byla dost půvabná, aby vzbudila žárlivost všech svých vrstevnic ve vesnici, nebýt jedné velice důležité skutečnosti – nikdy se žádnou nesoupeřila o chlapce. Karolína prostě žádného chlapce z Bublavky nechtěla. Už dávno se rozhodla, že nezůstane chudobná, a rozhodně nemínila zůstat v Bublavce. V době, kdy žila, to znamenalo vdát se, a vdát se dobře. Žádný z místních neviděl důvod, proč by ji za to odsuzoval. Vzít si prince (nebo princeznu, pokud se jednalo o mladíka) byl poměrně rozšířený sen. Nyní se ke Karolíně chovali jako k místnímu šampiónovi, který má reálnou možnost zvítězit ve velké hře. A skoro každá dívka z vesnice si přála, aby strávila víc času v močále a políbila ještě alespoň pár dalších žab, než to vzdala.

Emílie se nacházela v úplně jiné pozici než Karolína. Po matce zdělila malý hrad s věží, ze které se v noci linulo tajemné světlo. Hrad stál na samém kraji močálu – vlastně byla nejbližší

Karolínina sousedka – ale v čarodějnickém řemesle byla blízkost močálu v pořádku. Hustá mlha zvedající se z bažin hrad zahalovala a dodávala mu přesně ten pochmurný, hrozivý vzhled, který by podle Amandy měl čarodějnický hrad mít. Zvlášť když dělala ve věži ty světelné efekty. Emilie byla drobná, tmavovlasá s hlubokýma černýma očima. Vždycky to považovala za výhodu, protože od čarodějek se čeká, že budou vypadat tajemně a exoticky a v tom směru jsou hluboké černé oči nenahraditelné. Ze stejného důvodu Emíliina matka vždycky trvala na tom, aby se pokaždé, když na hrad zavítali hosté, převlékala do formálního čarodějnického oděvu: černých hedvábných šatů doplněných střevíčky na vysokých podpatcích, krvavě rudou rtěnkou a lakem na nehty. „Jestli chceš uspět na poli magie, musíš na to vypadat,“ vysvětlovala dceři Amanda. „Lidé věří čarodějkám, které jako čarodějky vypadají. Zákazník nesvěří svoje těžce vydřené peníze zaříkávačce, která vypadá jako žebráčka.“ Emílie si vzala matčino ponaučení k srdci a oblékala se tak i po její tragické smrti. Zároveň se však mezi ostatními dětmi považovala za něco jako vyvržence. Neposmívaly se jí – byly příliš chytré, než aby se posmívaly dceři ženy, která je může proměnit ve šváby – ale Amanda ji učila doma, místo aby ji posílala do místní školy. Což znamenalo, že se se svými vrstevníky skoro nesetkávala a neměla možnost nadělat si přátele, klábosit s děvčaty a škádlit kluky.

To všechno vedlo k tomu, že teď, když mlčky jela na svém koni vedle prince Hala, dospěla Emílie k důležitému zjištění.

Neměla ani potuchy, jak mluvit s chlapci.

Alespoň si to o sobě myslela. Kde byla stezka úzká, jeli v řadě za sebou s princem v čele, aby se veškeré potíže, které by je mohly cestou potkat, potkaly nejdříve s mladíkem vyzbrojeným mečem. Když se cesta rozšířila – a jak se blížili k Melinoweru, stávalo se to stále častěji – jeli vedle sebe, aby se mohli bavit: Hal na černém oři uprostřed, Karolína na velkém hnědákovi po jedné straně a Emílie na grošované klisně na druhé. Nákladní

kůň s jejich věcmi průvod uzavíral. Koně Karolíně darovali místní kupci, zatímco šaty ji vybavily její kamarádky. „Bez náležité výbavy do města nemůžeš,“ tvrdily a Karolína, která nerada přijímala dary, to nakonec připustila. Hal jel na koni, na kterém se dostal do Bublavky – od jeho proměny byl ve stáji na Amandině hradě. Emílie měla svého vlastního koně.

Bylo pozdní léto a slunce příjemně hřálo, pohupování koňských hřbetů ukolébávalo k spánku a slova, která si tři mladí lidé vyměňovali, jim ze rtů splývala lehce a nenucené, přesto Emílie *cítila*, jak je v konverzaci nemotorná. Například se rozhodla pro nějakou nezávaznou poznámku, třeba o kráse okolní krajiny, a sotva ji vyslovila, uvědomila si, jak to zní banálně. Pak se na ni Hal usmál a něco jí odpověděl, a ona okamžitě začala koktat. Tedy ne že by koktala doopravdy, ale *připadalo* jí to tak. Jindy Hal oslovil Karolínu a Emílie okamžitě pocítila bodnutí ostnu žárlivosti a chtěla se do jejich hovoru vmísit, aby obrátila princovu pozornost zpátky na sebe. Samozřejmě by to bylo nevychované a ona to nikdy neudělala, ale trápilo ji, že to udělat *toužila*.

Třetího večera po jejich odjezdu z Bublavky, když odstrojili koně a uvázali je, aby se mohli pást, sami se utábořili na mýtině, rozdělali oheň a nyní seděli kolem něj, zeptala se Karolína Hala, jak se mu vlastně stalo, že byl proměněn v žabáka.

„Víš, Hale,“ řekla Karolína (na princovo naléhání mu teď obě dívky tykaly), „Amanda neproměňovala lidi na potkání. Nezastavovala je na cestě a neříkala jim: ‚Supito presto, ať je z tebe ropucha!‘ bez důvodu. Musel jsi ji nějak rozčítit. Že je to tak, Emílie?“

„Ehm... ano,“ odpověděla Emílie. Tohle téma jí působilo značné rozpaky a po očku přes oheň pohlédla na Hala. „Tento typ zaklínadel je jako kletby – dělají se z pomsty. Teď to samozřejmě hodně zjednodušuju, není to vždycky černá nebo bílá, občas se vyskytnou výjimky.“ Nervózně polkla, protože si uvědomila, že právě Hala obviňuje ze zločinu a koneckonců byl královské krve, takže nebylo jisté, jak to přijme. „Kdyby se to

pokusila provést nějakému nevinnému člověkoví, kterého potká na rohu, nefungovalo by to.“

„Nuže, Hale,“ řekla Karolína vesele, „jakého zločinu ses dopustil?“

Emílie zamrkala, ale Hal se jen zasmál. „Pokusil jsem se jí ukrást kámen mudrců.“

„Kámen mudrců? Myslíš tu věc, co mění olovo ve zlato?“

„Mosaz,“ opravila ho Emílie.

„Ano, mosaz ve zlato,“ přisvědčil Hal. „Také jsem to tak slyšel. Ale ať je to, jak chce, táta se doslechl, že ho čarodějka z Bublavky nějak získala nebo vyrobila a poslal mne, abych jí ho ukradl.“

„Ty ses pokusil ukrást kámen mudrců? To nezní příliš královsky. Neměli byste vy aristokrati být čestní, spravedliví, šlechetní a tak?“

„Ale ne.“ Hal poněkud rozmrzele zavrtěl hlavou. „To přece platí o rytířích. Vládnoucí třída si prostě bere, co chce.“

„Takže se naštvála a proměnila tě v žabáka.“

„Tak nějak to bylo.“

„A to všechno pro něco, co vůbec neexistuje.“

Princ pokrčil rameny. „To už se člověku stává, když je princ. Táta mě zkrátka posílá na ty nejnemožnější výpravy a já proti tomu nic nenadělám.“

„Cože? Co jsi to říkala?“ Emílie byla upřímně zmatená. „Ty si myslíš, že kámen mudrců neexistuje?“

Ted' se překvapeně zatvářili Karolína a Hal. „Chceš říct, že existuje?“

„Mám ho u sebe,“ odpověděla Emílie. Vstala, odešla ke svému koni a chvíli se přehrabovala v sedlovém vaku. Když se vrátila, měla malý kožený váček se řemínkem, aby se dal nosit na krku. Hodila ho Karolíně. „Maminka na něm dělala celé roky.“

Karolína otevřela váček a podívala se dovnitř. „To je vtip. Určitě je to vtip. Amanda přece nemohla mít kámen mudrců.“

„Nevím, proč si to myslíš,“ opáčila Emílie. „Nikdy jsem se

nad tím příliš nezamýšlela, ale podle ní je to přesně to, co vyrobila.“

„Ale no tak, Emílie. Uvažuj trochu. Kdyby tvoje máma měla tu látku, která mění mosaz ve zlato, proč by to dávno neudělala?“

„Na to je třeba víc než jen kámen mudrců. Například červenou rtuť. A spoustu příprav. Také na to nemůžeš použít každý kus mosazi. Musí to být zvláštní slitina nazývaná panenská mosaz. A pak potřebuješ dívku, která... ehm... pomáhá s přípravami.“

„Mohla bys proměnit mosaz ve zlato ty?“

„Já? Dokud nedostuduji, nemůžu dělat vůbec nic. A pokud jde o alchymii, ani bych nevěděla, kde začít. Moje maminka vlastně taky ne. Pokud vím, vyrobila to na zakázku pro někoho jiného. Pro někoho, kdo měl zřejmě opatřit tu červenou rtuť a panenskou mosaz.“

„Podle mě by táta taky nevěděl, jak na to,“ řekl Hal. „Nejspíš o tom jen někde slyšel a okamžitě to rozvinul na jeden ze svých plánů na rychlé zbohatnutí. Byla to dobrá záminka, aby mě mohl poslat pryč z města.“

Poslední větu vyslovil naprosto nenucené. Až příliš nenucené, pomyslela si Karolína a okamžitě zbystřila. „Ty s králem nevycházíš dobře?“ zeptala se.

Hal na chvíli zaváhal a pak odpověděl s pohledem upřeným do plamenů: „Víš, táta má přehnané představy.“ Vzhlédl a podíval se na Karolínu. „Přál by si, aby jeho synové vypadali trochu princovatěji.“

Karolína byla dost slušná na to, aby se zastyděla. Zavládlo rozpačité ticho.

Hal ho přerušil tím, že vstal a povzdechl si: „No, myslím, že bych měl nasbírat víc dřeva na oheň.“

„Počkej,“ řekla Emílie. Pozvedla v ruce malý kožený váček. „Tu máš, vezmi si to.“

„Kámen mudrců? Ne, to přece nemůžu.“

Emílie držela ruku s váčkem dál napřaženou. „Prosím, vezmi

si ho, Hale. Mně stejně k ničemu není a ty sis ho za těch sedm týdnů v močálu zasloužil.“

„To je od tebe skutečně velice hezké, Emílie, ale ne.“

„Pomůže ti to získat přízeň tvého královského otce. Vezmi si to, prosím tě. Považuj to za dar králi od jeho věrné poddané Emílie.“

Hal se znovu posadil. „No, když to bereš takhle.“ Dovolil Emílii, aby mu váček strčila do ruky. „Opravdu si toho cením, Emílie. Děkuji ti jménem Jeho královského Veličenstva.“

„Rádo se stalo.“

Něco ve způsobu, jakým se Emílie dívala na Hala, něco v tom, jak se jejich pohledy vpíjely do sebe, vyburcovalo Karolíninu ostražitost. Aby změnila téma, zeptala se: „Jak to vlastně tvoje matka dokázala?“

„Já nevím. Vydestilovala jej z panenského mléka a pak ho vysrážela.“

Hal i Karolína na ni vypouli oči. „Z čeho že ho vysrážela?“

„Z panenského mléka. Neptejte se mě, co to je. Já to nevím. Vlastně jsem nevěděla ani tohle, dokud jsem si po mámině smrti nepřečetla její zápisky. A nedívejte se na mě tak. Moje mléko to nebylo, to mi věřte!“

Na princův vkus začala být konverzace příliš osobní. „Proč se tomu říká kámen mudrců?“ zeptal se, aby změnil téma.

„To je jasné. Podrž ho na dlani a uvidíš.“

Hal otevřel kožený váček a vysypal si jeho obsah do dlaně. Ukázalo se, že je to bílý oblázek velký asi jako jeho palec. Trochu připomínal perlu, až na to, že byl průsvitnější. Mal si ho prohlédl ve světle ohně a tázavě se podíval na Emílii.

„Sevři ho v dlani a pak zavři oči. Potom řekni první věc, která tě napadne.“

„*Cogito, ergo sum*,“ řekl Hal s očima křečovitě zavřenýma. Pak je překvapeně otevřel. „Myslím, tedy jsem?“

„Racionalismus,“ přisvědčila Emílie. „Pro první pokus docela typické.“

„Ukaž, já to zkusím,“ řekla Karolína. Hal jí kámen podal.

Dívka si jím několikrát pohodila v dlani, jako by chtěla házet kostkami.

„Prostě ho sevři,“ řekla jí Emílie.

Karolína zavřela oči. O chvíli později zamumlala: „Ctnost se skrývá v umírněnosti.“ Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala: „Sokrates je člověk a všichni lidé jsou smrtelní, tudíž –“

„– je Sokrates smrtelný,“ dopověděli za ni Hal a Emílie jednohlasně. „Klasická logika,“ dodala Emílie. „Taky docela běžné.“

„Ty jsi to už vyzkoušela?“

„Samozřejmě. Několikrát. Když mi ho maminka půjčila poprvé, nechala mě půl hodiny žvanit o dualismu těla a mysli. Vůbec jsem nechápala, o čem to mluvím.“ Emílie vrátila kamínek do koženého váčku a ten podala Hálovi. „Ale to už na ilustraci moci kamene mudrců a vysvětlení, proč musí být jeho tajemství tak přísně střeženo, stačilo.“

Hal a Karolína si vyměnili tázavé pohledy. „Proč?“

„Tohle filozofické mudrování může být pěkně nebezpečné. Celé armády jím byly unuděny k smrti.“

„No jo, samozřejmě,“ řekl Hal. „Dobře si vzpomínám, jak mi mí učitelé vysvětlovali rozdíl mezi denotací a konotací. Dodnes považuji za zázrak, že jsem to přežil. Studenti padali jako mouchy ještě o tři třídy dál.“

„Aha,“ zabručela Karolína, „tak teď si vyprávíme prášilovské historky?“

„Vůbec ne. Udržel jsem se vzhůru jen díky tomu, že jsem si píchal pod nehty párátka. Jako jediný student, který dokončil hodinu, jsem samozřejmě exceloval.“

„Myslím, že teď je se dřevem řada na mně,“ prohlásila Karolína. „A až ho donesu, bacím tě s ním po hlavě.“

Hal se rychle omluvil a odběhl do lesa. Obě dívky poslouchaly, jak mu pod nohama praskají větvičky. Když zmizel ve tmě mezi stromy, Karolína zašeptala: „Co to děláš? To je *můj* kluk. Přece nemůžeš dávat dárky klukům jiných děvčat!“

„Cože?“ odsekla Emílie. „O čem to mluvíš? Princ Hal není tvůj kluk.“

„Samozřejmě že je. Našla jsem ho. Vysvobodila jsem ho ze zakletí. Teď si mě musí vzít.“

„Vždyť jsi ho sama odmítla! Řekla jsi o něm, že je nedomrlý!“

„Ano, ale... ale...“

„Jsem tady s tebou jen proto, že ti mám najít krásnějšího ženicha.“

„Ehm, ano. Ale *dokud* mi ho nenajdeš, je Hal můj kluk, takže na něho nic nezkoušej, ano?“

„Já na něj nic nezkouším,“ odsekla Emílie. „A Hal je normální člověk s city, které se dají zranit, jestli ti to nedošlo. Nemůžeš s ním jednat jako s nějakou figurkou, se kterou šoupáš po šachovnici a hraješ si ty svoje hry.“

„Ty mi máš co vyčítat! Já je alespoň neměním v žabáky a nenechávám v močálech!“

„To jsem nebyla já! To byla moje máma.“

„Jo, a proč to udělala?“

„Hal ti to řekl. Protože se jí pokusil ukrást kámen mudrců.“

„No jasně. Ale proč se na něj naštvála doopravdy?“

„Jak to myslíš?“

„Domysli si sama.“ Karolína obešla oheň a posadila se vedle Emílie. „Mladík se vloupá do hradu. Mladá dívka spí sama ve své komnatě. Matka na chodbě potká mladíka, který se plíží kolem dveří ložnice její dcery, a co si asi pomyslí?“

„Hal by nic takového neudělal!“

„Jak to víš? Slyšela jsi, jak říkal, že vládnoucí třída si bere, co chce?“

„Karolíno! To, co říkáš o Hálovi, je opravdu hodně ošklivé! Zvláště poté, když to, co se mu stalo, snášel s takovým porozuměním.“

„Hmm.“ Karolína se zatvářila zahanbeně. „Poslyš, já jsem nechtěla naznačovat, že by se s tebou o něco pokoušel. Řekla jsem, že si tvoje máma mohla *myslet*, že se o to snaží. Mně to

alespoň připadá jako mnohem pádnější důvod ke kletbě, než že se jí pokusil čajznout trochu kondenzovaného mléka.“

„To jenom proto, že jsi neznala moji mámu. Pokud šlo o magické záležitosti, byla velice majetnická. Na ty nejvzácnější nenechala sáhnout ani mne, a to jsem byla její učednice. A její dcera.“

„Dobře, dobře. Jen mě to tak napadlo.“

Obě dívky zmlkly. Karolína hleděla do pohasínajícího ohně. Emílie byla pohroužena do vlastních myšlenek.

Pak uslyšeli zapraskání větví. Byl to Hal, který se vracel s plnou náručí dřeva.

Emílie se naklonila ke Karolíně a zašeptala jí do ucha: „Vážně si myslíš, že se se mnou o něco pokoušel?“

„Pro boha živého,“ zasyčela Karolína. „Běž spát, Emílie!“

* * *

Projížděli oblastí hustě zarostlou duby, osikami a divokými hrušněmi. Nemůže být příliš hustě osídlená, pomyslela si Karolína, protože viděla jen málo stop práce dřevorubců. „To je Gundarův les,“ řekl jí Hal. „Je to staré jméno, takže se mě neptej, kdo to byl ten Gundar.“ Přestože byl jasný den a slunce stálo vysoko na nebi, husté koruny stromů ho stínily tak, že kolem vládlo strašidelné šero. Karolínu proto nijak nepotěšilo, když Hal odbočil z cesty na úzkou a ještě temnější pěšinku.

„Je to jen malá zajíždka,“ zavolal na obě dívky. „Hned se vrátím. Pak budeme zase pokračovat po hlavní cestě.“

„Kam jedeš?“

„Musím zkontrolovat jednu dívku.“

Stezka byla natolik úzká, že se po ní dalo jet pouze v řadě za sebou. Karolína se otočila, podívala se na Emílii a řekla: „Dívku?“ Emílie jen mlčky pokrčila rameny.

Vydaly se za princem. Porost byl čím dál hustší a zavíral se za nimi, sotva se jím prodraly. Karolína brzy zjistila, že se musí sklánět v sedle, aby vůbec projela. Cestička vedla nahoru do strmého kopce a pak zmizela úplně. Dívka si byla jistá, že princ

už každou chvíli sesedne a svého koně povede, ale on to neudělal. Dál se prodíral mezi stromy, vedl je sotva znatelnými průchody v houštích a postupně se dostávali stále výš a výš. Nakonec, když už se Karolíninu koni začala u huby objevovat pěna, vyjeli z porostu na hřeben kopce. Vrcholek byl holý a rozpálený poledním sluncem. Pod nimi se do všech stran rozprostíral zelený les. Uprostřed mýtiny stála věž.

Princ přitáhl svému koni uzdu a pokynul dívkám, aby ho dojely. Pak ukázal do dálky. „Podívejte se, to je Melinower. Ještě jeden den cesty a budeme tam.“ Karolína jen krátce pohlédla na shluk budov v dálce, přikývla a znovu se otočila k věži.

Kamenná věž uprostřed hustého lesa je podezřelá vřdycky, ale z téhle tajemství doslova číselo. Byla vysoká možná nějakých šedesát stop, úzká a dokonale oválná, ale ponurého vzhledu jí dodával zejména materiál, z něž byla postavená. Byl jím černý kámen, hladký a bez jakékoliv viditelné povrchové struktury. Věž byla nahoře zakončená špičatou stříškou. Těsně pod ní Karolína uviděla malé okénko – a zároveň si uvědomila, že jiný otvor ve věži není. Sesedla z koně a pěšky došla až k ní. Zblízka černý kámen dokonale hladký nebyl. Do každého kvádru byla vyleptána síť tenoučkých čar, která mu dodávala zvláštní matný lesk.

Hal k ní zezadu přistoupil a nahlédl jí přes rameno. Pak se prstem dotkl kamene. „Chytré, že? Tahle věž byla postavena jako vězení. Kdyby byly stěny dokonale hladké, pokusil bych se po nich vyšplhat s pomocí přísavek. Ale tyhle jemné rýhy to znemožňují.“

„Cože? Proč by ses měl pokoušet šplhat nahoru?“

„Abych zachránil dámu v nesnázích.“

„Koho?“ To se zeptala Emílie. I ona už sesedla z koně a přidala se k nim.

„Nějaký černokněžník unesl dívku a uvěznil ji v téhle věži. Táta mi přikázal, abych ji přivedl zpátky. Až na to, že když jsem se konečně dostal dovnitř, odmítla odejít. Neptejte se mě proč.“

Stejně jsem si ale řekl, že se sem cestou raději stavím a podívám se, jak se jí vede. Možná že si to mezitím rozmyslela a chce se vrátit domů.“

Zatímco mluvil, vydal se na cestu kolem věže a obě dívky ho následovaly. Mýtina byla doslova poseta mělkými dírami a dolíky. Karolína si zprvu myslela, že se tam někdo pokoušel zahradničit, ale díry byly roztroušené náhodně, bez jakéhokoliv systému. Na opačné straně věže byly do zdi proražené hrubé dveře. Kusy černé žuly ještě ležely v trávě kolem otvoru zakrytého tlustou příkrývkou. Hal došel ke dveřím a zvedl ruku, aby příkrývku odhrnul, ale pak zaváhal. Mlčky si ji chvíli prohlížel, zatímco ho Karolína a Emílie nechápavě pozorovaly. Pak ode dveří zase odstoupil a odtáhl dívky stranou.

„Ještě jedna věc, než půjdeme dovnitř,“ zašeptal jim. „Nezmiňujte se o jejích vlasech, ano?“

„Proč?“ zeptala se Karolína. „Co s nimi má?“

„Nic, jsou úplně v pořádku. Jenom nechci, abyste jí daly příležitost o nich začít mluvit.“

Karolína se podívala na Emílii, která jako obvykle jen pokrčila rameny. „Tak dobře.“

„Výborně.“ Princ přistoupil ke dveřím, zaklepal na kámen a pak odhrnul příkrývku. „Hej, Rapunzelo, to jsem já, Hal. Jsi doma?“

„Pojď dál,“ ozvalo se zevnitř.

Protože zdi věže byly u její základny přirozeně velice tlusté, místnost, do které je Hal zavedl, byla spíše malá, i když příjemně zařízená. Podlahu pokrývaly vyleštěné dubové parkety a nábytek byl jednoduchý, ze světlého dubu. Světlo dodávala jediná pochodeň plus sluneční paprsky, které dovnitř proudily otvorem. Kolem stěny se táhlo šroubovitě se zvedající schodiště k mezipatru nějakých deset stop nad podlahou. Odtamtud vedly schody do dalšího mezipatra a tak pořád dál. Karolína rozeznala dřevěný strop ztrácející se v šeru a pak její pohled padl na dívku, která seděla nahoře a vytřeštila překvapením oči.

Dívka byla hezká a mladá – možná o rok starší než Karolína

– a seděla se zkříženýma nohama na tlustém koberci obklopená několika polštáři. V jedné ruce držela stříbrný kartáč se štětinami ze sloních žíní a v druhé stříbrné zrcadlo. Na polštáři před ní ležel hřeben ze želvoviny. Všude kolem ní byly její vlasy.

Bylo jich tam tolik, až si Karolína nejprve pomyslela, že je ta dívka sbírá – tedy že si tady ve věži na lesní mýtině otevřela vlásenkářský podnik. Jakkoliv to ale byl pošetilý nápad, nebyl o nic zvláštnější než pravda. Protože Karolína vzápětí zjistila, že celá ta záplava dlouhých zlatých vlasů patří dívce. A že jí stále vyrůstají z hlavy.

Světlo pochodně tančilo na její slámově žluté hřívě a občas vrhalo načervenalé odlesky. Vlasy se kolem dívky stáčely do hebkých loken, tu a tam propletených žlutou stužkou. Zdálo se, že zaplňují polovinu místnosti a jejich vrstva dosahuje až k opěradlu židle; část jich volně visela ze schodů. Karolína si o sobě myslela, že má docela hezké vlasy, ale tyhle byly dokonalé. V celé té zlaté záplavě neviděla jediný roztřepený koneček nebo suk.

„Rapunzelo,“ řekl princ, „tohle jsou moje přítelkyně Karolína a Emílie. Karolíno, Emílie, dovoďte, abych vám představil Rapunzela.“

„Těší mě,“ řekla dívka tichým, sametovým hlasem. „Prosím, posad'te se. Doufám, že vám nevadí, že nevstanu. Rozložit tohle všechno, abych se cítila trochu pohodlně, zabere spoustu času.“

„Děkuji,“ odpověděla Karolína a pak, než si uvědomila, co vlastně dělá, dodala: „Máš překrásné vlasy.“

Princ po ní blýskl pohledem a pak se s rezignovaným povzdechnutím posadil. Přitom nakopl několik uvolněných parket, které hlasitě zavržaly.

„Děkuji,“ řekla Rapunzela. Pozvedla kartáč. „Dnes jsem na ně použila hrubší kartáč. Napomáhá to provzdušnění kořínků a dodává to vlasům zdání většího objemu a hebkosti. Tu a tam ho mírně porosím. Víím, že si teď asi říkáš, že bych si vlasy neměla česat za mokra, ale zjistila jsem, že když jsou trochu vlhké,

kartáč po nich snadněji klouže a nesukují se. Ale funguje to, jen když je vysoká vlhkost vzduchu. Když je vzduch příliš suchý, a to se v zimě někdy stává, vlasy se mi často uzlí, zvlášť když je mám čerstvě umyté a snažím se je vysušit. Pak musím použít zvláštní hydratační přípravek, který zabraňuje sukování, a navíc upravuje texturu vlasů. Jistě, trochu je to připravuje o lesk, ale zase vypadají hebkěji na pohled. Samozřejmě to platí jen při použití hrubšího kartáče.“

„Samozřejmě,“ řekla Emílie.

„Pst,“ zasyčel princ. „Jen ji povzbuzujete, aby pokračovala.“

„Ale pokud chcete skutečně zvětšit objem, bez dobrého kondicionéru se prostě neobejdete,“ pokračovala Rapunzela, jako kdyby neslyšela. „Já dávám přednost kondicionérům na bázi oleje – ten, který používám teď, se skládá z pěti různých základních esencí: jojobového oleje, mandlového oleje, sezamového oleje, oleje z pšeničných klíčků a banánového oleje. Je skvělý na doplnění přirozených olejů, o které vlasy přijdou při použití šamponu. Právě šamponování vlasům obrovsky škodí, zvlášť pokud používáš šampon s obsahem alkoholu, který je strašně vysušuje. Ale i při použití šamponu bez alkoholu musíš použít kondicionér na doplnění výživných olejů spláchnutých se špínou. Čím si myješ vlasy ty?“ zeptala se Karolíny.

„Ehm, mýdlem.“

„No, mýdlo pro tvoje vlasy rozhodně není optimální řešení, i když i to se dá použít, pokud žiješ někde, kde je mimořádně měkká voda. Jinak vytváří s minerály obsaženými ve vodě nerozpustné emulze, které pak zůstanou na vlasech jako matný povlak. Je to stejné jako ty pruhy, co zůstanou po vypuštění vody na stěnách vany, a víš, jak špatně se odstraňují. Naštěstí teď vyrábějí takzvané ‚šampony pro plavce‘, které dokážou povlak odstranit bez ztrát na barvě a lesku vlasů. I tak po nich ale musíš použít kondicionér, možná s přísadkou zvýrazňovače pro lepší lesk. Na druhé straně hodně dívek, které si myjí vlasy mýdlem, k tomu používá dešťovou vodu, čímž se všem těm

problémům s tvrdou vodou vyhnou. Jenže člověk se nemůže spolehnout, že bude mít vědro dešťové vody pokaždé, když ho potřebuje.“

Karolíně to všechno ve skutečnosti připadalo velice zajímavé, ale všimla si, že princ začíná mít v očích skelný výraz, a proto se rozhodla, že raději změní téma. Když se Rapunzela odmlčela, aby se nadechla, rychle řekla: „Slyšela jsem, že tě tu uvěznili. Bylo to hodně zlé?“

Karolína si všimla, jak se Emílie naklonila dopředu, aby jí neunikla Rapunzelina odpověď. „Ale ne,“ opáčila světlavá dívka. „Čaroděj, který mne unesl, se mnou nezacházel nijak špatně. Jen mě začaroval, aby mi vlasy rostly rychleji. Samozřejmě jsem byla ráda, když se konečně objevil tady Hal a zachránil mě.“

„To si dovedu představit,“ řekla Karolína. Podívala se na provizorní dveře. „Vysekat tenhle otvor muselo trvat celé věky.“

„Ale ne. Ten Hal udělal, až když byl čaroděj pryč – kvůli mně, abych mohla chodit ven. Poprvé sem vyšplhal po mých vlasech.“

Karolína vytřeštila oči. Hal za Rapunzelinými zády divoce gestikuloval a s prstem na rtech jí naznačoval, aby téma dál nerozváděla. Karolína ho ignorovala. „Vyšplhal po tvých vlasech?“

„V době, kdy se tu objevil, už jsem měla vlasy tak dlouhé, že dosahovaly z vrcholu věže až na zem. Tak jsem z nich upletla provazový žebřík a Hal po něm vyšplhal nahoru.“

To znělo tak dokonale absurdně, že Karolína zvědavě čekala, jak ten vtip bude pokračovat. Ale dívka se tvářila naprosto vážně a ani Hal se neusmál, a všechny ty vlasy kolem také nebylo možné přehlédnout. Rapunzela pokračovala: „Nejprve jsem si říkala, že upletu francouzský cop, který je těsnější a pevnější. Jenže příliš zkracuje vlasy a tak dlouhé jsem je ještě neměla. Anglický cop je volnější, ale je to samozřejmě jen francouzský cop naopak, takže ten problém s délkou pořád zůstával. Proto jsem se nakonec rozhodla uplést normální cop. Bála jsem se, že

nebude dost pevný, ale držel výborně a byl dost dlouhý, aby se Hal dostal nahoru a přemohl čaroděje. Jenže at' už si chceš udělat jakýkoliv cop, nejprve musíš vlasy mírně zvlhčit. Potom se snadněji splétají. Cop se samozřejmě plete nejlépe z úplně mokrých vlasů, ale pak musíš počítat s tím, že je budeš mít mokré až do večera, protože spletené vlasy strašně pomalu schnou. Proto jsem raději použila rozprašovač od voňavky a zvlhčila jsem je jen jemnou mlhou. Nakonec se to povedlo, i když jsem s pletením copu měla spoustu práce. Rozhodně bych to nechtěla opakovat. Ale když podrobíš vlasy takovému napětí, víš, co je nejdůležitější?“

„Pevné kořínky,“ zamumlal si Hal spíše sám pro sebe.

„Pevné kořínky,“ řekla Rapunzela Karolíně. „Proto raději vždycky používám šampon s proteiny, který vlasy vyživuje od kořínků. Dobré výsledky mám také se směsí výtažků ze salátu a kapradí. Obsahuje i citrónovou kůru a citrusový extrakt, stejně jako výtažky z rozmarýny, ságy a kopřiv. Používám ho jednou týdně po masáži kůže na hlavě teplými oleji – mandlovým a růžovým olejem s přídavkem ovesné mouky pro dosažení mírně abrazivního účinku. Mělo by to dokonale vyčistit kůži na hlavě a odstranit šupinky odumřelé kůže. Já žádný rozdíl nepozoruji. Nejspíš mám kůži na hlavě zdravou od přírody.“

Rapunzela ještě chvíli pokračovala ve stejném duchu. Vlastně než se svým monologem skončila a princ s oběma dívkami se rozloučili, byl večer. Mlčeli po celou dobu, kdy sjížděli po stezce dolů z kopce. Teprve když dorazili na hlavní cestu, Emílie řekla: „Já osobně používám kartáč z chlupů vombata a z lastury loděnky, který vlasům navrácí jejich přirozenou pružnost.“

„To já si zase vždycky natírám vlasy směsí ovesné mouky, medu, mandlového oleje a rozinek, do které přidávám půl čajové lžičky kypřicího prášku,“ řekla Karolína. „Pak je čtyřicet minut pečú na střední teplotu. Pro zvýšení objemu, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

„Hej,“ ozval se Hal. „Nezačínejte, vy dvě.“

„Myslím, že bychom měly Hala učesat,“ řekla Emílie. „Něco s ním prostě udělat musíme. Nemyslíš, Karolínó?“

„To rozhodně. Možná trochu odbarvit, nagelovat a vyčesat nahoru, aby získal světlější vzhled.“

„A k tomu pořádný knír.“

„Pane na nebi!“ zaúpěl princ a popohnal koně kupředu.

„Počkej,“ zavolala za ním Emílie. Pobídla vlastní klisnu a dohonila ho. „Hale, ty jsi nám neřekl všechno. Kdo je ta dívka, odkud ji znáš a co tam vlastně dělá?“

„Tady není co vyprávět. Nějaký čaroděj unesl dívku a zavřel ji do věže. Táta mě poslal, abych ji zachránil. Je to jedna z těch věcí, kterým se nevyhnete, když jste princ. Jestliže si začnou příliš dovolovat bandité a lupiči, pošlete na ně vojáky a ti už je spořádají. S únosy je to jiné. Nemůžete použít hrubou sílu, protože by únosce mohl svou oběť zabít. Nejvíce problémů je s kupci. Mají peníze, ale nemají vlastní rytíře a vojáky, aby je chránili. Takže přirozeně čekají, že zasáhne král. Nejspíš mají pocit, že na to mají nárok, když platí daně.“

„Proč prostě nezaplatili výkupné a s čarodějem si to nevyřídili později?“ zeptala se Karolína, která je mezitím také dohonila.

„On výkupné nepožadoval.“

„Nechtěl výkupné? Tak proč ji tedy unášel... hups.“

„Co je?“ zeptala se Emílie. „Jaké ‚hups‘?“

Karolína ztišila hlas. „Přemýšlej. Starší muž, půvabná dívka. Musel se jí zmocnit, aby ji... však víš. Aby ji zneužil.“

„Ach,“ řekla Emílie. „Ale to je strašné. Ubohé děvče.“

„Ne,“ odpověděl Hal. „Přisahala, že se jí vůbec nedotkl. Jen ji zaklel, aby jí rychleji rostly vlasy.“

„Proč?“

„Asi je na dlouhé vlasy zatížený. Tak či tak, když jsem ji vysvobodil, odmítla z věže odejít. Prorazil jsem tam díru, aby mohla vycházet ven, ale stejně zůstala.“

„Možná že o tom nechce mluvit,“ usoudila Emílie. „Vsadím se, že s ní dělal hrozné věci. Teď se nechce vrátit domů, protože

se stydí.“

„Stejně mi připadá, že se chová dost divně,“ řekla Karolína.

„Nu což, má co na sebe a dost jídla až do konce léta. Nemluvě o všech těch vodičkách, které si patlá na vlasy. Až ze stromů opadá listí, vrátím se sem a zjistím, jestli už je připravená vrátit se do města.“

Karolína přijela blíž k Hálovi. „Takže tohle dělají princové? Zachraňují dívky? Zabíjíš i draky?“

„V Melinoweru už moc draků nežije. Je to dost civilizovaný kraj. Ale ano, kdyby se nějaký drak ukázal, předpokládám, že by na něho poslali mě. Mí bratři...“

Princ se náhle odmlčel, jako by řekl příliš a uvažoval, jak uhnout od tématu. Otevřel ústa, aby pokračoval, ale zase je zavřel, aniž cokoliv řekl. Poodjel od obou dívek a začal svému koni prohlížet hřívu, jako kdyby hledal klíšťa. Jenže Karolínina zvědavost už byla probuzena.

„Co je s tvými bratry? Nedokážou zabít draka? Nejsou dost silní?“

„Cože? Ale jistě. Bez problémů. Oba jsou to velcí svalnatí chlapi, šampióni ve sportu i v boji.“

„Pohlední?“ zeptala se Karolína. „Jsou pohlední?“

Emílie se na ni káravě zamračila. Karolína předstírala, že si toho nevšimla.

„Nu ano, docela pohlední. Jde o to, že...“ Princ se znovu odmlčel a hledal správná slova. „Hm, jde o to, že otec plánuje předat jednomu z nich trůn a nechce riskovat život svého následníka. Takže nebezpečnějšími úkoly pověřuje mne. Myslí si, že jsem... hm...“

„Postradatelný,“ řekla Karolína. Emílie vyvlékla nohu ze třmenu a kopla světlavlasou dívku do holeně. Karolína ji ignorovala.

„Ne, ne. Nechápej to špatně. Ne že by chtěl, abych zemřel – nic takového. Spíš je raději, když jsem mimo království, kde nejsem lidem tak na očích. Jsem pro něho tak trochu zklamáním. Nezapadám do jeho představ o tom, jak má vypadat princ.“

Nejsem zkrátka dost princovitý. Ale mně to nevadí. Je to pro mě dobrá zkušenost a příležitost dostat se z hradu.“

Hal to řekl nenuceným, lehkým tónem, který – jak si Emílie pomyslela – by neobelhal ani batole. Kdyby s ním byla sama, mohla by se mu pokusit říct něco povzbudivého.

„Výborně,“ prohlásila Karolína. „Takže ty máš dva bratry? A oba jsou pohlední? Pověz mi, jak vypadají?“

Někdo by tu holku měl vážně uškrtit, pomyslela si Emílie.

* * *

Pokusila se promluvit si s ní o tom, když se zastavili na svačinu. Kopcovitý terén unavil koně, a když Hal uviděl zelenou louku, navrhl, aby je na ní nechali na chvíli napást. Zatímco sundával sedla a uvazoval koně, děvčata šla rozdělat oheň. Emílie nasbírala náruč klestí a se zdánlivou nedbalostí prohodila: „To není příliš taktní neustále Hálovi připomínat, že ho odmítáš.“

Karolína zvedla jednu větev, zjistila, že je lehce nahnílá, a zase ji odhodila. Pak řekla – a její nenucenost nebyla líčená – „Pochybuji, že mu na tom sejde. Je princ a my jsme obyčejné dívky. Nebýt zakletí, vůbec by si nás nevšiml.“

„Podle mě mu není jedno, že před ním děvčata dávají přednost jeho bratrům.“

„No, možná.“ Karolína zvedla další větev. „Tak dlouho jsem o něm přemýšlela jako o žabákovi, že teď mám trochu problémy vidět v něm mladíka. Myslíš, že už je toho dřeva dost?“

„Hmm mmm.“ Odnesly dřevo zpátky na louku, kde měli roztažené příkrývky, a narovnaly ho na hromadu. „Jaké to bylo políbit ho?“

„Koho?“

„Jak to myslíš, koho? Přece Hala!“

„Jako líbat žábu.“

„Já myslím potom, co se změnil. Zatímco se měnil. Na konci polibku, když už byl změněný.“

„Ale k tomu nedošlo při polibku. Políbila jsem ho, hodila

jsem ho zpátky do vody, sáhla jsem po další žábě – a najednou tam byl. Jako princ.“

„Aha. Takže vlastně ani nevíš, jaké to je políbit ho.“

„Nejspíš jako políbit kteréhokoliv jiného kluka.“

„Ehm, ano. Asi jo.“

Karolína se zarazila a podívala se na tmavovlasou dívku.

„Chceš říct, že jsi nikdy žádného chlapce nepolíbila?“

„To jsem neřekla!“

„Ale nepolíbila.“

„Když je děvče čarodějnický učeň, není to jen tak,“ bránila se Emílie. „Musí hodně studovat. Nemá čas chodit mezi lidi a přátelit se s nimi.“

„Tak o tom zase tolik nehlobej. Není to nic zvláštního.“

„Dobře.“ Emílie nastrkala pod hraničku chumáče suché trávy a kousky kůry. Pak ze svého vaku vytáhla malý nůž a pazourek a začala křesat jiskry. „Takže ty už ses s kluky líbala?“

To Karolínu pobavilo. „Pár jich bylo. Moc často to nedělám. Myslím, že je to kruté dávat chlapci naději, když s ním pak nechceš nic mít.“

„V polibku je magie,“ řekla Emílie. „To ale nejspíš víš jako každý. Jenomže já jako čarodějnický učeň musím být zvlášť opatrná.“

„Takže Hala nepolíbíš?“

Emílie strnula. „Cože? Proč se na něco takového vůbec ptáš?“

„Ty jsi o tom začala. Takže na to určitě myslíš.“

„Ne, nemyslím!“

„Ne že by to pro něho něco znamenalo. Když je kluk princ, může mít každé děvče, na které si vzpomene, i když zrovna nevypadá kdovíjak. Můžeš se vsadit, že Hal byl s více holkama, než ty jsi měla teplých večerů. Byla bys jen jedna v dlouhé řadě.“

„To tedy nebyla! Chci říct, mně je to jedno! Opravdu, vůbec mi nezáleží na tom, co dělá. Začala jsem s tím, jen aby řeč nestála.“

„Samozřejmě. Zapálíš už konečně ten oheň?“

Emílie se podívala dolů a zjistila, že pořád ještě křeše pazourkem jiskry. Padaly na holou zem. Trochu se posunula a nasměrovala je do troudu.

„Myslela jsem, že čarodějky dokážou rozdělat oheň magií,“ poznamenala Karolína.

„Dokážeme. Je to jedna z prvních věcí, které se učíme. Jenomže já jsem pořád ještě učednice, takže bych potřebovala povolení svého učitele. Nemohu dělat nic bez dozoru mistra nebo tovaryše.“

„Jak ti v tom zabrání?“

„Magicky.“

„Aha, jistě. To myslím dává smysl. Všichni známe ty historky o čarodějnických učních a problémech, do kterých se dostali.“

„Jaké historky?“

„Ale vždyť víš. Jako je třeba ta o čarodějnickém učni, který očaroval koště, aby nosilo vodu ze studny, a ono pak nepřestalo, dokud nebyl celý hrad pod vodou.“

„Jo tyhle.“ Emílie se najednou plně soustředila na troud a začala křesat jiskry s maximální pečlivostí. „Ha, ha. Ano, ty jsem slyšela také. Ehm, myslíš, že ten troud nechce chytit, protože je vlhký?“

„Počkej, ty už jsi přece čarovala. Vím to. Loni, když jsi řekla, že zakleješ Zuzanu, aby jí vyrostla větší prsa.“

„To byl jen vtip.“

„Ne, nebyl. Hned po tom se jí začala zvětšovat.“

Emílie se na druhou dívku podívala nevěřícně. „Karolíno, to je ten nejstarší trik, jaký existuje.“

„Ale funguje.“

„V každé skupině dospívajících dívek je jedna, která se ve vývoji trochu opozdí. Dělá jí to starosti, tak jde a koupí si zaříkadlo nebo lektvar, nebo začne provádět cviky na posílení prsou a pak jí začnou prsa růst a všichni si myslí, že to zabralo. Přitom je jasné, že by jí nakonec vyrostla stejně.“ Vykřesala

další jiskru a tentokrát troud vzplál.

„Ehm, ano. To jsem samozřejmě věděla. Jen jsem tě zkoušela.“ Karolína přiložila na troud suché větvičky.

Okamžitě z nich vyskočily plameny, ale Karolína se rozhodla, že už si mladší dívku nebude dobírat. „Takže čarodějky si musí dávat pozor na polibky?“ zeptala se.

„Učednice. Polibky samy o sobě žádný problém nepředstavují, spíš to, k čemu obvykle vedou.“

„A to je problém?“

„Samozřejmě.“

„Aha,“ řekla Karolína. Kolébala se na patách dopředu a dozadu. „Už to začíná dávat smysl. Kámen mudrců se dělá z panenského mléka. Zlato z panenské mosazi. Čarodějnická učednice musí být panna. Zdá se mi to, neboje tady jistý společný prvek?“

„My tomu říkáme zákon transformace. Když něco mění stav, uvolňuje to energii, nebo ji absorbuje. Takže transformace z panny v nepannu poskytne energii potřebnou na transformaci z obyčejné dívky v čarodějkou. Nebo něco na ten způsob. Za předpokladu, že se to udělá správně a energie jen tak nevyšumí. Alespoň tak nějak mi to maminka vysvětlovala.“

„Není divu, že se rozčílila, když se Hal vplížil do tvé ložnice,“ poznamenala Karolína zlomyslně.

„Mohla bys o tom přestat mluvit? Šlo mu jen o kámen mudrců!“

„Já vím. Jen si dělám legraci. Takže ty teď budeš trávit celé roky zahrabaná v knihách, zatímco mě bude zahřívát můj nový manžel. Upřímnou soustrast.“

„Hele, nemusíš mě litovat. Pořád toho ještě zbývá dost, co můžeme dělat.“

To vzbudilo Karolíninu zvědavost. „Co třeba?“

Emílie si nebyla jistá, jestli si z ní pořád ještě utahuje. „Však víš, co myslím.“

„Ne, to nevím.“

„Musím ti to hláskovat?“

„Nejspíš ano.“

Emílie naklonila hlavu na stranu a podívala se na Karolínu, pak se rozhodla, že nakonec možná skutečně ví něco, co starší dívka neví. „Když ti kluk jazykem –“

„Uááá!“ Karolína si přitiskla obě ruce dlaněmi na uši. „Zapomeň na to! Nic mi neříkej! Já neposlouchám! To je příšerné. Dokonale příšerné.“

„No, ptala ses...“

„Nemyslela jsem si, že budeš tak názorná. To je nechutné.“

„Já jsem neřekla, že to míním dělat. Jen jsem to zmínila jako možnost. Mimochodem, proč by to mělo být nechutnější než líbání žab?“

„Já jsem je nelíbala pro potěšení. A jestli tě to zajímá, bylo to hodně nechutné. Proto teď chci všechno, co jsem měla slíbené.“

Tím se situace stala ošemetnou a Emílie se rozhodla, že konverzaci raději přeruší. Zvedla ze země polní láhev. „Půjdu nabrat vodu z potůčku.“

„Dobře,“ řekla Karolína. Pak se zahihňala.

„Co je?“

„Jen mě tak napadlo... Chlapec, který byl víc než měsíc žabákem, by měl umět s jazykem skutečně zajímavé věci.“

„A kdo je teď nechutný?“ odsekla Emílie, ale tvářila se přitom zamyšleně.

Zamířila k blízkému potůčku, jakmile však zmizela mezi stromy, změnila směr a prodírala se podrostem, dokud se nedostala až k mýtině, kde se pásli jejich koně. Hal je právě dohřebelcoval. Emílie zpomalila, takže se setkali zrovna když se obrátil, aby se vydal zpátky k ohni. „Jéje, ahoj.“

„Ahoj.“

Pozvedla prázdnou láhev. „Jdu pro vodu.“

„Potůček je tudy,“ ukázal Hal směrem prakticky opačným, než kterým Emílie šla.

Ohlédl se přes rameno. „Opravdu? Díky. Tak... jak se vede koním?“

„Dobře.“

„Dobře,“ zopakovala Emílie. Prozatím neučinila nic, co by nasvědčovalo tomu, že miní odejít k potůčku nebo alespoň ustoupit Hálovi z cesty. Hálovi připadalo, že na něco čeká, a byla to pravda. Emílie neměla nejmenší tušení, jak má dívka naznačit chlapci, aby ji políbil. Nepatřilo to k věcem, na které se mohla zeptat mámy, a nezabývala se tím ani žádná z knih, které četla.

Alespoň ne v tomto smyslu. V polibku *byla* magie, to z nich vyčetla. Víc než jedno zakletí mohl zlomit jedině polibek. Ale co když ten dotyčný zakletý nebyl? Emílie měla nejasnou představu, že dívce stačí, aby zůstala s chlapcem o samotě a počkala. Až na výjimky, jako je odstranění žabího kouzla, je líbání klučicí práce. Určitě na to prodělávají nějaké školení.

Mlčení začalo být poněkud rozpačité. „Vypadáš dobře,“ řekl Hal.

Výborně. Už to začíná, pomyslela si Emílie. „Děkuji.“ Přesunula se trochu blíž.

„Nádherný večer na procházku lesem.“

„Ehm, hmm,“ odpověděla Emílie. Slyšela, že některým ženám jen stačí podívat se na muže jistým způsobem a on hned musí vstát a přejít světnici, aby je políbil. Bohužel nevěděla, jak má takový pohled vypadat. Ze všech sil se soustředila na to, aby vypadala co nejlíbatelněji.

„Pomůžu ti s tou vodou,“ navrhl Hal. „Ukaž, vezmu láhev.“ Emílie pozvedla láhev, prsty pevně obtočené kolem hrdla, a Halová ruka přikryla její.

Je to čím dál lepší, pomyslela si a láhev nepustila.

Pak se mu podívala do očí a nahnula hlavu trochu na stranu. Teď to přijde.

„Co dělá Karolína?“ zeptal se Hal.

To nebyla slova, která Emílie očekávala. „Je v pořádku,“ řekla a vytrhla princi láhev z ruky. Pak se otočila na patě. „Řekla bych, že se považuješ za náramného šťastlivce,“ zavrčela přes rameno.

„Huh?“ řekl Hal. „Cože? Proč šťastlivce?“ Dohonil ji, vzal jí

láhev a uchopil ji za ruku. Jak spolu kráčeli k potůčku, pokračoval ve vyptávání: „O čem to mluvíš?“

„Ale, vždyť víš. Všichni chlapci si myslí, že Karolína je tak, *tak* skvělá! A ty si ji teď budeš brát. Vážně terno. Považoval bys to za takovou samozřejmost, kdyby tě jako žábu políbila jiná dívka? Třeba nějaká... né tak hezká... jiná? No, to je jedno.“

„Tak za prvé,“ řekl Hal „je třeba uvést věci na pravou míru. Karolína není nejkrásnější dívka, kterou jsem kdy viděl. Vlastně není ani nejkrásnější z vaší vesnice. Znáám jednu, která je o moc hezčí.“

„Kterou?“

„Ale no tak. Ty přece víš, o kom mluvím.“

Emílie náhle zjistila, že se jí nedostává dechu. „Ne, řekni mi to.“

Princ ji uchopil kolem pasu a sklonil hlavu, takže měl rty jen kousek od jejího ucha. „Určitě už jsi to musela uhodnout,“ zamumlal.

„Ne.“ Emílie nasucho polkla. „Nemám nejmenší potuchy.“

„Paní Skrzladová, vaše učitelka. Myslím, že je daleko krásnější než... au!“ vyjekl, jak ho Emílie dloubala loktem do žeber. „Ne, vážně. Mastné šedivé vlasy mě hrozně vzrušují. Au!“ Pozpátku odskočil, jak po něm Emílie hodila hrst spadaneho listí, a pak se dal na útěk, zatímco ona ho pronásledovala a házela po něm vším, co jí přišlo pod ruku. Na břehu potůčku prudce zastavil a zachytil Emílii, která jen tak tak nespádla do vody. Dívka zalapala po dechu.

„A za druhé,“ pokračoval, „se s Karolínou oženit nemíním. Už mi řekla, že pro ni nejsem dost krásný, takže se není o čem bavit. A i kdyby si to rozmyslela, nemám zájem. Kdo by se chtěl oženit s dívkou, která si o něm myslí, že pro ni není dost dobrý?“

„Jenomže nemáš na výběr,“ řekla Emílie.

„Samozřejmě že mám. Jistě, jsem jí hrozně vděčný, že zlomila moc mého zakletí, oceňuji všechnu tu práci, kterou si s tím dala, a vím, že podle tradice se má zachránkyně provdat za

žabího prince – pokud vůbec taková tradice je. Hele, jak se něco takového mohlo stát tradicí? Kolik princů už bylo proměněno v žábu? Tak či tak, prostě si ji nevezmu. Co s tím nadělá?“

„Proměníš se zpátky v žábu.“

„Cože?!“

„Samozřejmě,“ přikývla Emílie vážně. „Jistě, svým způsobem to je taky volba. Ale nemůžu uvěřit tomu, že by nějaký chlapec odmítl Karolínu –“

„Proměním se zpátky?“

„Tobě to neřekli?“

„Ne!“

„To je mi líto,“ řekla Emílie. „Řekla bych, že děvčata o podobných věcech přemýšlejí víc než kluci. Ale není to žádná tradice. Tak to zaklínadlo prostě funguje. Princ je zakletý v žábu. Když má dost štěstí, aby se z toho dostal, ožení se s dívkou, která ho políbila. Jinak putuje zpátky na leknín. Zaklínadlo doopravdy zlomí až svatba.“

Pod nohama jim něco zašustilo a s tichým šplouchnutím se to vrhlo do vody. Princ zděšeně zíral před sebe. V obličeji byl bledý. Pak o krok ustoupil. „Tak to jsem ztracen. Karolína mě nechce.“

„Hm, to by nebyl problém. Počítá se to, jedině když si ty odmítneš vzít ji. Jestliže se dívka *nechce* za prince provdat, má to v suchu. Nezapomínej, že ta svatba pro ni má být odměna. Však víš, chudá holka se přivdá mezi šlechtu.“

„Dobře, dobře.“ Hal vyprostil ruku z Emíliiny a nyní kráčel podél potoka a přemýšlel nahlas. „Takže Karolína se provdá za někoho jiného a tím to všechno skončí. Za jak dlouho to musí udělat? Existuje nějaký časový limit?“

„Ehm, ano. Myslím, že ano. Takhle spatra to nevím. Můžu se na to podívat, až dorazíme do města. Ale řekla bych, že máš spoustu času. Ti, co tohle zaklínadlo původně vymysleli, byli docela rozumní. Věděli, že královská svatba se nedá zařídit přes noc.“

„Nebo bych se mohl ujistit, že mě skutečně odmítne. Mohl

bych se k ní chovat opravdu ošklivě, aby mě začala nenávidět. Opíjet se a vyhrožovat jí. Samozřejmě jsem dívku ještě nikdy neuhodil, ale kdyby si *myslela*, že –“

„Moc riskantní,“ skočila mu Emílie do řeči. „Mohla by patřit k tomu typu, co se jim takové věci líbí.“

Hal se zasmál a pak se zatvářil zadumaně. „Myslíš?“

„Ne. Nezkoušela bych to. Karolína je příliš chytrá, než aby se nechala obelstít. A tahle zaklínadla jsou udělaná tak, aby se z nich člověk nevykroutil. Když neuděláš, co se od tebe čeká, jenom to ještě zhoršíš.“

„A to by bylo špatné zase pro tebe, že?“ Hal se podíval Emílii do očí a ta se odvrátila. „Dokážu si spočítat dvě a dvě jako každý jiný. Karolína si mě drží v záloze, pro případ, že nenajde nikoho jiného, kdo by se jí líbil. Jenomže jestli se za mě neprovdá, bude požadovat odškodnění z pozůstalosti tvé matky. Mám pravdu?“

Po dlouhý okamžik vypadala Emílie tak zkroušeně, že se Hal chystal položit jí ruku kolem ramen a říct jí, aby se tím netrápila. Pak se ale narovnala a vzdorovitě se na něj podívala. „Máš, ale co má být? Podle toho, co jsem slyšela, je v Melinoweru spousta hochů. Sídli tam sněmovna lordů i s rodinami a město je plné aristokracie. Víš sám, že když děvče vypadá jako Karolína, spousta chlapců jí ochotně odpustí její chudý původ. Tak v čem je problém?“

„V jediné věci,“ řekl Hal. „Ve věnu.“

„Aha.“

Znovu začal přecházet po břehu. „Mimoto to nebude tak snadné, jak si myslíš. Náš problém není najít chlapce, kterému se bude líbit Karolína, ale takového, který se bude líbit jí.“

„Jistě, chce někoho pohledného. V Melinoweru je určitě spousta pohledných hochů.“

„Jistě,“ přikývl Hal. „Jenže ona je děvče. Ví někdo, co se děvčatům líbí na chlapcích? Jedna dívka se setká s mladíkem a usoudí, že nestojí za druhý pohled. Pak ho potká jiná a bude přesvědčena, že je tím nejlepším, co kdy chodilo po dvou

nohách. Víš přece, jak to myslím?“

Emílie nasucho polkla. „Ano,“ řekla tiše. „Vím, jak to myslíš.“

* * *

Aby dohnali zpoždění, jeli až do samého večera a na předměstí dorazili za úplné tmy. Tam začaly dívky svoje koně zpomalovat. Hal byl dost chytrý, aby pochopil proč. Karolína věděla o životě mimo Bublavku jen velice málo a Emíliiny vědomosti pocházely výhradně z knih a z toho, co jí řekla její maminka. Příjezd do neznámého města byl pro dvě mladé ženy už tak dost obtížný, natožpak za tmy, když jsou vyčerpané a špinavé od prachu cest.

Proto princ odbočil z hlavní ulice a zastavil před hostincem. Nazýval se U Býka a jezevce a malovaný vývěsní štít znázorňoval malé chlupaté zvíře se zuby zaťatými do čenichu rozzuřeného dobytčete. Nebyl to příliš povzbudivý štít, ale z oken se linulo světlo, a když otevřeli, uslyšeli zevnitř šumění veselé konverzace. „Znám ten podnik. Majitel tu má několik pokojů, které se dají levně pronajmout. Můžete se umýt a jídlo je tu docela dobré – pokud vám tedy nevádí hospodská strava.“

Dívky se zatvářily rozpačitě. Město Melinower mělo širokou škálu hostinských zařízení od přístavních putyk navštěvovaných opilými námořníky po restauranty s palmami v květináčích na chodbách, kde si mohl muž přivést ženu a ona pak usrkávala růžové nápoje s bublinkami, zatímco on pil víno. Pil ho, i když mu nechutnalo, protože mu jeho přítelkyně dala jasně najevo, že nesnáší pивní dech (randění v Melinoweru mělo svoje úskalí). A podle zákona platného v tomto městě musely všechny hostince nabízet i jídlo a ubytování. Přesto se i ty nejlepší počítaly k místům, kde se na hygienu příliš nehledí. Hálovi neuniklo, jak se dívky tváří. „Tohle není ten případ,“ řekl jim. „Pokoje jsou tu čisté a využívají se jen ke spaní.“

„Mně hospodská strava nevádí,“ řekla Emílie. Ve tmě se rýsovaly obrysy melinowerského hradu tyčícího se hrozivě nad

městem. Malá hospůdka jí připadala čím dál svůdnější.

„Jak levné je tady levně?“ zeptala se Karolína.

„Já nějaké peníze mám,“ odpověděl Hal. „Postarám se o to.“

Odvedli svoje koně do stájí a pak vešli dovnitř. Ve výčepu bylo plno lidí, ale všichni opustili svoje místa u stolů a u baru a shlukli se kolem rozložitého muže, který se podle všeho hádal s někým neviditelným. Za barem stál asi čtrnáctiletý chlapec. Když uviděl příchozí, na tváři se mu objevil široký úsměv.

„Hele, Hal! Vítejte zpátky, Vaše Výsosti! Někáký čas jsem vás neviděl.“

„Ahoj, Tomíku. Jo, dlouho jsem tady nebyl. Měl jsem moc práce.“

„Tady se povídalo, že jste byl proměněný v žabáka.“

„Opravdu?“ Princ potřásl hlavou. „Zvláštní věc, jak vznikají tyhle fámy, že? Máš tu tátu?“

Tomík zavrtěl hlavou. „Taťka s mamkou prodávají u stánku na tržišti. Dnes to tady vedu já.“

„No dobře. Tohle jsou moje přítelkyně, Karolína a Emílie.“

„Ahojky,“ řekl chlapec. Dívky něco zamumlaly.

„Chceme se dát trochu do pořádku, než půjdeme na hrad. Potřebujeme ty pokoje nahoře a později koupel a něco k jídlu.“

„Jistě,“ přikývl Tomík, ale tvářil se přitom poněkud ustaraně. Pak se naklonil k Hálovi a promluvil tak tiše, aby to nikdo jiný neslyšel. „Ehm, Vaše Výsosti, víte, že vás o to žádám velice nerad, ale kdyby tady byl můj táta, víte, že by chtěl nejprve vidět barvu vašich peněz.“

„Peníze mám na hradě, Tomíku. Hned jak se tam vrátím, pošlu s nimi posla.“

Tomík se zatvářil nešťastně. „Samozřejmě že vám věříme, Vaše Výsosti, ale král...“

„Dluhy mého otce nejsou mými dluhy, Tomíku. Víš, že já vždycky platím.“

„No...“

„Odjedeme hned ráno. Peníze dostaneš, než se tvůj otec vrátí z trhu.“

Tomík se rozhodl. „Dobře, Hale. Dejte mi pár minut a já pokoje připravím.“

„Skvělé. A zatímco budu čekat, co takhle džbánec piva pro dámy?“

„Už se na tom pracuje.“

Hal se začal prodírat ke stolům a přitom dělal cestu svým společníkům, potřásal si rukama a popleskával po zádech známé, kteří se s ním zdravili. Zdálo se, že tu má jen samé přátele a všichni ho vítali s úsměvem na tváři. Nakonec usedli u hrubého dřevěného stolu mezi ostatní. Rozložitý muž právě dokončoval příběh, který vyprávěl, a dodával svým slovům důraz korbelem, z nějž šplíchal pivo na všechny kolem. Měl hustý černý vous a z kožené kazajky rozhalené na prsou mu trčely chlupy stejné barvy. Na zádech měl pověšenou mohutnou kuši. „Takže ta princezna řekla: ‚A nejmenuješ se třeba Gerald?‘“

„Lež jako věž,“ prohlásil hlas neviditelného.

„A vona prej: ‚Nebo Patrick?‘“

„Takhle to nebylo,“ namítl hlas.

„Pak si podepřela svoje krásné čílko rukou,“ pokračoval muž, „na chvíli se zamyslela a nakonec řekla: ‚Nejmenuješ se – čistě náhodou – Rumpelstiltskin?‘“

Dav vybuchl smíchy. Vypravěč posměšně zašermoval rukama, pak přiložil korbel ke rtům a zaklonil hlavu. V obličeji se mu objevil překvapený výraz. „Kde je moje pivo?“

Dav se rozdělil a vyšel z něj drobný mužíček. Velice drobný mužíček, možná třicetiletý; deska stolu mu sahala asi tak po bradu. Odkolébál se k baru, tam s kočičí mrštností vyskočil na jednu z volných stoliček a bouchl pěstí do pultu. „Co tady musí člověk udělat, aby ho obsloužili?“ zahalekal. Tomík rychle natočil korbel a přistrčil mu ho; pak tři menší odnesl k princovu stolu.

Trpaslík se na stoličce postavil a oslovil dav: „Takhle se to vůbec nestalo. Byla antisemitka. Vymyslela si to, aby mě očernila. Tvrdila, že jsem žádal její prvorozené dítě – to jistě. Typická pomluva proti Židům. To přece ví každý.“

„Já vím jenom tolik,“ ozval se rozložitý muž, „že ses pokusil oblafnout děvče povídačkou o kouzelném kolovratu předoucím zlato a ona tě dokonale převezla.“

„To není pravda. Hele, budeš pít, nebo chceš tím prázdným korbelem mávat celou noc?“

„Když koupíš, budu pít.“ Chlápek postavil korbel na barový pult a rozhlédl se. „Helemese – to je princ Hal.“

Hal mu zamával. Rozložitý muž počkal, až mu natočí pivo, a pak zamířil ke stolu. Trpaslíkovi pokynul, aby ho následoval. „Vaše Výsosti, rád vás zase vidím.“

„Medvěd McAllistair,“ představil Hal muže dívkám. „Skvělý střelec. Přijel jsi do města na turnaj?“

„Přesně tak, Vaše Výsosti, a doufám, že si zase přivezu nějakou odměnu. Dovolte, abych vám představil svého jedinečného přítele, který se jmenuje Rumpelstiltskin, jak jste už možná slyšeli. Podle toho, co mi říkal, je zrovna na útěku před protizidovským spiknutím.“

„Těší mne, že vás poznávám,“ řekl Rumpelstiltskin. „Ačkoliv ve skutečnosti nejsem Žid. Lidé mě za něj jen považují. Nechápu proč.“

„Možná proto, že tví rodiče byli Židé,“ opáčil Medvěd. „To lidi často splete.“

„Proč si myslíš, že mí rodiče byli Židé? Nikdo je neznal. Zanechali mě na schodech.“

„Zanechali tě na schodech synagogy. To je tak trochu vodítko, nemyslíš? Navíc tě pojmenovali Rumpelstiltskin.“

„Stiltskin není židovské jméno. Spletl sis to s Rivkinem.“

„Co je špatného na tom být Žid?“ zeptala se Karolína.

„Myslíte mimo perzekuci? To vám hned povím.“ Rumpelstiltskin odložil korbel s třísknutím na stůl a tři poutníci pochopili, že on a Medvěd už spolu nějaký čas popíjejí. „Jídlo. Nechutná mi to jejich jídlo. S předsudky a pomluvami žít dokážu, ale to jejich jídlo je strašné. Maceslokš, kreplech, kaša varniška. Je to plané, je to tučné a nemá to žádnou chuť.“

„To není pravda,“ namítl princ Hal. „A co sekaná husí játra s

mandlemi?“

Trpaslík se nad tím zamyslel. „Dobře, tak Židé mají dobrá sekaná játra. To uznávám.“

„A corned beef,“ přisadila si Emílie. „A pastrami.“

„Správně,“ řekla Karolína. „A chléb. Výborné sendviče z žitného chleba s pastrami.“

„A plátkem nakládané okurčičky,“ dodal Medvěd.

„Dobře, dobře, máte pravdu,“ řekl Rumpelstiltskín. „Prostě jen nechci být Žid, to je celé. Umíte příst?“ zeptal se náhle Karolíny.

„Čirou náhodou ano,“ odpověděla světlavá dívka pobavená mužičkovou otázkou.

„Hej,“ zabručel Medvěd. „Nezačínej s tím zas.“

„Cože, cože? Jenom se ptám. Takže příst umíte. A jak jste v tom dobrá?“

„Hodně dobrá. Nerada se chlubím, ale jsem jedna z nejlepších přadlen, které znám.“

„V pořádku,“ řekl Rumpelstiltskín. „Ale jste rychlá? Protože máme čas jen od půlnoci do úsvitu.“

„Hele, nech ji na pokoji,“ řekl Medvěd.

„Dopřavdy umí příst?“ zeptal se Hal Emílie. To by o Karolíně mnohé vypovídalo. Předení nebylo tak docela řemeslo v tom smyslu, že nebylo nutné se mu vyučit, ale po dobrých přadlenách byla poptávka a byl to jeden z mála způsobů, jak se mohla neprovdaná žena živit. „Byl jsem v jejím domku a kolovrátek jsem tam neviděl.“

„Prodala ho, aby měla peníze na lov žab,“ zašeptala Emílie.

„No skvělé. V tom případě jí dlužím ještě víc, než jsem si myslel. Jak moc je dobrá?“

„Dokáže upříst vyšívací přízi.“

„Skutečně?“

„Sama jsem je od ní kupovala.“

Vyšívací přízi. Dokonce i Hal věděl, že to je vrchol přadlenského umění. Rumpelstiltskin mezitím dál vyzvídal. „Samozřejmě že dovedete příst len. Každý dovede příst len.“

Otázka je, jestli dovedete spřádat i nenamáčený len.“

„Při namáčení rostlinná vlákna zvlhnou a lépe se spojují. Proč potřebujete příst nenamáčený len?“

„Chci, aby si zachoval přírodní barvu.“

„Tak z něj nejprve utkejte látku a pak ho vybělíte na slunci. Jinak trvá oddělit vlákna příliš dlouho. Za jedinou noc toho moc neupředete.“

„Přesně,“ poznamenal Medvěd. „To způsobilo celé to fiasko.“

„Jaké fiasko?“ zeptala se Karolína.

Princ a Emílie se naklonili blíž. „O čem si to tu povídáte?“

„Mám kouzelný kolovrátek,“ řekl Rumpelstiltskin. „Zařízení, které dokáže spřádat len ve zlato.“

„Tvrdí on,“ dodal Medvěd.

„Říkám vám, že to funguje. Začaroval ho špičkový čaroděj. Vyrobil jsem ho přesně podle jeho požadavků. Jsem povoláním umělecký truhlář,“ dodal na vysvětlenou. „Ale on mi za něj nezaplatil, takže teď kolovrátek patří mně.“

„Promiňte,“ ozvala se Karolína. „Chci říct, že tahle hospoda je vážně pěkná a tak dále, ale nemyslím, že byste trávil večery tady, kdybyste uměl příst zlato.“

„Taky že to neumí,“ řekl Medvěd.

„Povídám vám, že to funguje. Jen nechci promarnit příležitost.“

„Pokračujte,“ vyzvala ho Karolína.

„Potíž je v tom, že se dá použít jen jedenkrát, na jedinou noc. Nenamáčený len se přede těžko. Libra k libře, do rána mnoho zlata nevyrobíte.“

„Takže,“ skočil mu do řeči Medvěd, „tady můj malý přítel vymyslel lest. Víte, jaký je král Mathagaru lakomec. Ne jako náš vlastní milovaný král.“

„V pořádku,“ prohlásil Hal. „Není třeba to rozvádět.“

„Ehm, omlouvám se, Vaše Výsosti. Tak či tak, Rumpelstiltskin si našel děvče a domluvil se s ním. Králi Mathagaru řekl, že zná dívku, která dokáže příst len ve zlato.“

Když se za dívku provdá, zlato bude jeho. Samozřejmě král chtěl ukázkou.“

„Samozřejmě,“ přikývla Emílie.

„Rumplestiltskin to zařídil tak, že on i dívka budou prohledáni a zamčeni v hradním vězení. Příštího rána vyjde ven s pytlem zlata.“

„Souhlasil s tím,“ řekl Rumplestiltskin. „Měl jsem ho dokonale zpracovaného.“

„Až na to, že se král rozhodl Rumplestiltskinovi nedůvěřovat. Vykopl ho a strávil s dívkou noc ve vězení sám. A víte co? Příštího rána se sice žádné zlato nekonalo, ale starouš se rozhodl, že se s ní ožení stejně.“

„Velice romantický příběh,“ řekl Hal. „Myslím, že mi každou chvíli z očí skane slza dojetí.“

„Jsou věci, které se za peníze koupit nedají,“ poznamenala Emílie.

„Rumplestiltskin šel za tou dívkou a požadoval odměnu podle domluvy,“ pokračoval Medvěd.

„To mi připadá docela fér,“ řekla Karolína. „Přestože všechno nešlo podle plánu, kdyby jí nepomohl, určitě by se za krále nikdy neprovдалa.“

„Ano! Vidíte! Přesně tohle jsem tvrdil,“ zajásal Rumplestiltskin.

„Jenomže to děvče napovídalo králi tady o našem příteli nějaké nechutnosti a ten ho nechal i s kolovrátkem vyhnat z města.“

„Bigotní parchant,“ zabručel trpaslík.

„Jsem si jista, že to myslíte dobře,“ prohlásila Karolína, „ale v současné době se už předení nevěnuji. Děkuji za nabídku.“

„Tvůj problém, příteli,“ řekl Medvěd Rumplestiltskinovi, „spočívá v tom, že nemůžeš najít dost naivní děvče.“

„Helemese, kdo tady poučuje. A co ten tvůj kouzelný meč?“

Medvědovi zmrzl úsměv na tváři. „To je něco úplně jiného. Byla to skvělá investice, věř mi. Alespoň jsem nevyhodil peníze za nějaký pitomý kolovrátek.“

„Vy máte kouzelný meč?“ zeptala se Emílie.

„Ne tak docela,“ odpověděl Medvěd. „Hele, není čas na další rundu? Kdo si co dá? Já platím.“

„Ne tak rychle,“ řekl Rumpelstiltskin. „Ty jsi vyprávěl můj příběh, tak teď já budu vyprávět tvůj.“

„Já bych si ráda poslechla, jak to bylo s tím kouzelným mečem,“ prohlásila Emílie. „Učím se na čarodějkou.“

„Věřte mi, slečno, že z tohohle se příliš nepoučíte. Jedině jako z odstrašujícího příkladu.“

„Netrapte se tím,“ konejšila Emílie Medvěda. „Nejste první, koho napálili s falešným kouzelným mečem, a určitě nejste ani poslední.“

„Jenže on není falešný,“ řekl Rumpelstiltskin. „Háček je v tom, že většina kouzelných mečů je zakletá tak, aby vám v boji pomohla vyhrát. Tady pan Génus vlastní jediný kouzelný meč na světě, s jehož pomocí vás zaručeně porazí na hlavu.“

„Vůbec tomu nerozumím,“ povzdechl si Medvěd. „V docích fungoval skvěle.“

„Tys ho koupil v docích?“

„Na lodi s kořením, která připlula z dalekého východu. Byla to její první cesta tak daleko na západ. Malá loď naložená muškátovými oříšky. Dal jsem se do řeči s námořníkem, protože jsem doufal, že bych se možná mohl dozvědět něco zajímavého. Slovo dalo slovo a nakonec mi prodal tenhle kouzelný meč. Tenkrát mi připadalo, že mi ho dal za dost slušnou cenu.“

„No, teď už víš proč,“ ušklíbl se Rumpelstiltskin.

„Samozřejmě jsem ho nejdříve vyzkoušel. Měl tam pár obyčejných mečů a chvíli jsme spolu šermovali. Nedokázal se dostat přes mou obranu.“

„Samozřejmě tě nechal vyhrát.“

„Ne, ne, tak to nebylo. Zkoušeli jsme to tak i tak, každý z nás měl kouzelný meč chvíli. A když ho měl on, nedokázal jsem se dostat přes jeho obranu já. Jistě, možná že byl tak dobrý šermíř, ale... já nevím. Ten meč je určitě kouzelný. Ale něco s ním není v pořádku.“

„Někdy kouzlo prostě nevydrží,“ nadhodila Emílie.

„To je skvělé,“ řekla Karolína. „Kouzelné meče. Už teď tohle město miluji. U nás v Bublavce se takové historky nikdy nevyprávěly.“

„Můžu se na ten meč podívat?“ zeptal se Hal. Až do této chvíle poslouchal mlčky. Všichni ostatní se na něj podívali. „Jestli ho máš s sebou,“ dodal.

„Jistě,“ odpověděl Medvěd. „Mám ho u sedla. Zajdu pro něj.“

„Ne, nechod,“ zadržel ho Hal. „Já tam zajdu. Pořád ještě jezdíš na vraníkovi? Tvého koně poznám.“ Vstal od stolu. „Vrátím se hned.“

„Hodný hoch,“ řekl Rumpelstiltskin, když princ odešel.

„Starý dobrý Hal,“ přisvědčil Medvěd.

„Proč s ním takhle jednáte?“ zeptala se Karolína.

„Jak?“

„No, vždyť víte.“ Karolína se musela na chvíli zamyslet. „Náš starý dobrý Hal. Oslovujete ho křestním jménem, potřásáte si s ním rukou. Jako byste ani nevěděli, že je princ. Neměli byste být – já nevím – uctivější?“

„Obvykle ano,“ odpověděl Medvěd. „Ale typický princ bývá namyšlený snob. Hal takový není. Když jednáte s ním, nemusíte se klanět a vrtět ocasem.“

„Je mnohem přirozenější, než jsem čekal,“ dodal Rumpelstiltskin.

„Hala mají všichni rádi. A je to dobrý chlap. Nezapomíná na své přátele.“

„Hmm,“ řekl Rumpelstiltskin. „Já jsem slyšel, že nezapomíná ani na svoje nepřátele.“

„O důvod víc být s ním kamarád.“

„Nejsem si jista, že to schvaluji,“ řekla Karolína. „Myslím, že by mu lidé měli prokazovat úctu.“

„Myslím, že máme sotva právo kritizovat,“ ozvala se Emílie. „Samy jsme s ním moc uctivě nejednaly.“ Významně se podívala na Karolínu, jejíž chování k mladému princovi bylo skutečně značně neformální.

„Jenže to jsme s ním byly samy.“ Zdálo se, že Karolína přesvědčuje hlavně sebe. „Nečekala jsem, že s ním takhle jedná celé město.“

Medvěd se zasmál. „Pokud vy dvě mladé dámy hledáte příležitost procvičit se ve dvornosti, nedělejte si starosti. Jakmile vás Hal přivede na hrad, užijete si poklonkování a uctivosti až nad hlavu. V Melinoweru nejsou snobi nedostatkové zboží. Zvlášť na hradě. Možná proto se v Halově přítomnosti každý chová tak uvolněně. Však víte, na jedné straně je tu princ Jeff a princ Kenny, jeho dva krásní bratři, a na druhé Hal, jejich... ehm... hmm.“ Medvěd si náhle všiml, že na něho obě dívky vrhají očima blesky. Zmlkl a rychle se začal věnovat svému korbeli.

„Nejmladší bratr,“ dokončil za něj Rumpelstiltskin.

„Jo!“ navázal Medvěd. „Zrovna tohle jsem chtěl říct.“

„Někdo musí být nejmladší,“ prohlásil Hal, který se právě vrátil ke stolu. „Ukázalo se, že já pro to mám nejlepší kvalifikaci.“

Položil na stůl meč a všichni si ho začali prohlížet, muži s výrazně větším zájmem než dívky. Byl ve štíhlé pochvě ze světlého dřeva napuštěného fermeží a zdobeného nezvyklými řezbami. Rodilým Melinoweranům, kteří neznali písmo východu, připadaly jako nějaké tajemné okultní symboly. Rukojeť tvořily slisované kožené kroužky a koš obyčejný děrovaný kovový kotouč. Hal meč částečně povytáhl z pochvy. Byl jednostranně broušený, lehce zakřivený a leskl se olejem. Muži se sklonili nad jeho čepelí, včetně Medvěda, který ho zkoumal už mnohokrát, a prohlíželi si jemné tmavé linie táhnoucí se kovem. Uspokojení touto neklamnou známkou kvality se všichni zase pohodlně opřeli.

„Nevypadá špatně,“ řekl Hal nakonec. „Svým prostým, ale elegantním způsobem je docela hezký.“

„Jo,“ zabručel Medvěd. „Vypadá líp, než bojuje.“

„Jmenuje se nějak?“ zeptala se Emílie. „Kouzelné meče mívají jména.“

„To jistě. Já mu říkám *Meč, co jsem koupil od námořníka v docích, kterému utrhnu hlavu, jestli ho ještě někdy potkám.*“

„Dobré jméno. Má říz a snadno se zapamatuje.“

„Ten meč je navíc zpívající.“

„Skutečně?“ zbystřila Karolína. „A co zpívá?“

„Většinou madrigaly. Ale tu a tam zabrouká pár veršů *Lassie z Vysočiny.*“

„Dělá si legraci,“ řekl Hal. „Zpívající meče zní, jen když na ně drnknete. Poslouchejte.“ Uchopil čepel meče mezi palec a ukazováček. Meč vydal čistý, jasný tón jako kovová ladička. „Tohle dělají, jen když je ocel správně zpracovaná a ostří vybroušené jistým způsobem. Je to dost vzácné.“

„Slyšel jsem o tom,“ přikývl Medvěd. „Ale tohle je první zpívající meč, který jsem viděl na vlastní oči.“

„Byly by z něj kvalitní břitvy,“ poznamenal Rumpelstiltskin.

„K ničemu jinému se ani nehodí.“

„Rád bych ho vyzkoušel,“ řekl Hal.

Ostatní dva muži se zatvářili překvapeně. Dívky žasly rovněž, ale jelikož cítily, že je jejich povinností Hala podporovat, nedaly to nijak najevo. Cestou Hal neprojevil o zbraně žádný zvláštní zájem – nepřipadalo jim, že je ten typ.

„Ted? Tady?“ zeptal se Medvěd.

„Jistě,“ řekl Hal. „Máme před sebou celý večer. Je hezká, jasná noc a venku je spousta místa.“

„No dobře,“ řekl Medvěd. „Ty jsi princ. Jak si přeješ.“

„Mám meč, který můžeš použít.“

„Hej, počkejte okamžik,“ řekl Rumpelstiltskin Hálovi. „Nemůžete s ním bojovat.“

„Proč ne?“

„Pokouší se vám prodat meč. Samozřejmě že vás nechá vyhrát.“

„Nenechám,“ opáčil Medvěd; výraz v jeho tváři svědčil o tom, že to myslí vážně. Pak se zamračil na Rumpelstiltskina. „Kdo tady mluvil o prodávání? Já jsem se o tom ani nezmínil. Myslíš, že kdybych chtěl ten meč princi prodat, vyprávěl bych

mu, že není k ničemu?“

„Ty jsi mu to nevyprávěl. To já.“

„Ačkoliv, když o tom teď mluvím, možná jsem s ním špatně zacházel. Mou zbraní je kuše. V rukou správné osoby to může být strašný meč,“ dodal Medvěd se zoufalou nadějí v hlase.

„Vidíte?“ obrátil se Rumpelstiltskin na prince.

„Nedělejte si s tím starosti,“ uklidnil ho Hal. „Já ho nevyzývám na souboj. Zkusíme jen pár výpadů a krytí. Chci si jen vyzkoušet, jak se drží.“ Už pokynul Tomíkovi, aby přinesl několik prázdných pytlů od mouky, a omotal je kolem čepele. Pak tasil vlastní meč a položil ho před Medvěda. Ten jen pokrčil rameny a upravil ho stejným způsobem.

„Proč to děláš?“ zašeptala Karolína Emílii. Mladší dívka jen pokrčila rameny.

Už je to prostě tak, že když se sejdou chlapi a pivo teče proudem, je nějaká ta rvačka nevyhnutelná. A když mají meče, obvykle teče krev. U Býka a jezevce už viděli pěkných pár opileckých rvaček. Zdejší štamgasti však byli stejně často svědky přátelských půtek a sázek na zručnost, při nichž se muži staří i mladí bili otupenými zbraněmi. Proto nikoho nepřekvapilo, když rozložitý muž, známý svým přátelům jako Medvěd, a hubený mladík, známý všem jako princ Hal, vyšli ven s obalenými meči. Dav je následoval s lucernami a svícemi. Karolína a Emílie se ocitly ve vnitřním kruhu diváků, zatímco Medvěd a Hal stáli v jeho středu.

Princ pozvedl meč nad hlavu v pozici nazývané horní střeh nebo také střecha. Karolína si všimla, že se mu přitom na tváři objevil překvapený výraz. Spustil meč a podíval se na něj. Medvěd se zašklebil. „Cítil jsi to? Zaručeně je to kouzelný meč.“

„Cítil,“ přikývl Hal. „Meč chce bojovat vlastním způsobem.“ Několikrát jím zkusmo sekl do vzduchu a Karolíně se zdálo, že se přitom pohybuje mnohem úsporněji, plynuleji a elegantněji než chlapi z její vesnice. Pak vytáhl dýku a znovu se postavil do horního střehu. I Medvěd tasil dýku a pozvedl meč k boku do

vnějšího střehu.

Kývnutím naznačil, že je připravený, a Hal nezaváhal ani na okamžik. Jeho meč se mihl vzduchem tak rychle, že Karolína ten pohyb vůbec nepostřehla. Zjevně však ne dost rychle, protože Medvěd bleskově vykryl výpad dýkou a špičkou vlastního meče zasáhl prince kousek nad pasem.

Hal se s hlasitým „uf“ složil jako zavírací nůž. Emílie zalapala po dechu a Karolína si všimla, že většina přihlížejících mimovolně zamrkala. „Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ řekl Medvěd.

Hal se narovnal. Obličej měl zkřivený bolestí, pak se ale otřásl a usmál se. „To nic, stejně jsem tu ledvinu nepoužíval.“ Z davu se ozval zdvořilý smích. „Tentokrát útočíš ty.“

Medvěd předstíral svislý sek, a když Hal rychle předkročil, aby útok paríroval, bleskově se stáhl. Přehmátl na jílci, aby mohl princi zasadit ránu z boku, ale orientální meč byl i tam a Hal odborně srazil jeho čepel stranou. Medvěd se tak ocitl dost blízko, aby se Hal pokusil o výpad a jeho meč zasvištěl vzduchem, ale než mohl úder dokončit, ucítil na břicho špičku Medvědovy dýky.

Podíval se dolů. „Vypadá to, že je čas na strategický ústup,“ řekl a zakročil. Tentokrát se z davu ozval hlasitější smích a Medvěd si vysloužil i krátký potlesk.

Karolína to nechápala. Sama samozřejmě šermovat neuměla, ale na místních soubojích toho viděla dost, aby poznala, že je Medvěd pomalý. Jistě, po technické stránce byl dobrý a měl větší dosah než Hal, ale každý jen trochu šikovný chlapec by se dostal přes jeho obranu. Tady něco nehrálo.

„Ještě jedno kolo,“ řekl princ a pak, ještě než stačil Medvěd přikývnout, skočil s výkřikem „haííí“ dopředu a vší silou ťal po soupeřově hlavě. Překvapený Medvěd úder zachytil čepelí dýky, přičemž ho jeho síla srazila na koleno a pak slepě bodl mečem dopředu. Meč prošel neškodně Hálovi mezi nohama.

„Óóó,“ zaječel Hal posměšným falzetem s obličejem otočeným k publiku. To vybuchlo smíchy, protože mladík

vypadal ve svém strnulém postoji a mečem oplzle trčícím mezi nohama velice komicky. Princ na ně mrkl, pak meč překročil a podal Medvědovi ruku. Rozložitý muž sklídl další vlnu aplausu.

Karolína v duchu zuřila.

Tohle jí přece nemůže dělat, pomyslela si. Dělal pitomce ze sebe a tedy i ze svých společníků, ke kterým patřila – na veřejnosti, na ulici, před rozjařeným hospodským davem. Byla to její první noc ve městě, ve městě, kde si mínila najít vznešeného manžela – což on dobře věděl – takže hodně záleželo na dojmu, který vzbudí. Byla si vědoma, že Hal nijak zvlášť dobře nevypadal, ale alespoň se uměl chovat jako gentleman a jednal s jistou klidnou důstojností. Nyní se předváděl jako dokonalý šašek a mizerný šermíř k tomu. Pro boha živého, když už chtěl vyzkoušet meč, nemohl to udělat někde v soukromí?

„Co to má všechno znamenat?“ zašeptala Emílie, která se k ní nenápadně přitočila. Mladší dívka se tvářila zmateně a zjevně si myslela totéž co Karolína.

„Já nevím,“ odpověděla Karolína. „Jenom doufám, že jsi lepší čarodějka, než je Hal šermíř.“

Spolu s muži se vrátily do šenku; ti se smáli, hovořili spolu o zbraních a vzájemně si porovnávali dýky a meče. Tomík jim okamžitě dolil korbele a brzy už zase seděli kolem stolu. Medvěd odmotal hadr u Halových mečů a vrátil mu ho, zatímco Hal vrátil orientální meč do dřevěné pochvy a položil ho na stůl. Medvěd se na něj skoro ani nepodíval.

„Už chápeš, jak jsem to myslel, Vaše Výsosti? Je to moc pěkná zbraň, a když ji člověk drží v ruce, cítí, jak jím proudí síla. Může s ní cvičit, může jím sekat, bodat a předstírat útok a vypadá to, že meč sám ví, co má dělat, což se od kouzelného meče konečně očekává. Nejsem hlupák. Na nějaký padělek bych se nachytat nenechal. Tenhle vypadá úplně jako skutečný. Teprve až když s ním začneš skutečně bojovat, poznáš, co je vlastně zač.“ Princ přikývl. „Vezmu si ho. Kolik za něj chceš?“

Když příštího dne ráno odjížděli na melinowerský hrad, byli velice pochmurná skupinka. Karolína stále ještě zuřila nad Halovým vystoupením minulé noci, završeným koupí meče, při které se ukázalo, že princ nemá peněz nazbyt. Emílie se otrásla. „Chlapi a ty jejich meče,“ řekla. „Kdo ví, co se jim odehrává v hlavách, když si s nimi začnou hrát? A nemyslím, že by ses měla trápit kvůli princovým nákupům. Chováš se, jako kdybys už byla vdaná.“

„Jen nemám ráda, když někdo vyhazuje peníze,“ odpověděla Karolína, která byla vychovaná úplně jinak než Emílie. Musela si však přiznat, že v tom bylo i něco víc. Když nemáte nic než svou pověst – jako to platilo o ní – musíte si ji zatraceně dobře chránit. Někteří ze zákazníků od Býka a jezevce se princovu výkonu z minulé noci smáli ještě teď. Karolínu trápilo, že to jejím společníkům podle všeho úplně uniklo.

Stála před hospodou a kontrolovala postroj svého koně, když na ni zavolal Rumpelstiltskin. Trpaslík seděl na lavici u dveří a s lokty opřenými o kolena si držel hlavu v dlaních. Vypadal na pořádnou kocovinu a Karolína nepochybovala o tom, že spolu s Medvědem pil ještě dlouho potom, co se ona odebrala na lůžko. Mlčky k němu přistoupila.

„Poslouchej, děvenko,“ řekl Rumpelstiltskin a pak se zamračil. „Ehm, zapomněl jsem, jak jsi včera říkala, že se jmenuješ.“

„Karolína.“

„No jasně, Karolína. Poslouchej, drž se prince Hala zuby nehty, ano?“

„Jistě,“ odpověděla Karolína a v duchu přemýšlela, kam tím míří.

„Ne, ty mi nerozumíš. Já to myslím smrtelně vážně. Už jsem viděl spoustu dívčin, jako jsi ty, které sem přijely z venkova v naději, že ve městě udělají štěstí. Jestli si nedáš pozor, tohle místo tě přežvýká a vyplivne, než se tu stačíš rozkoukat.“

„Jistě.“

„Melinower je jako každé jiné město a pohromadě ho drží styky. A ty žádné nemáš, víš? Dokud se ho budeš držet, jsi někdo a lidé se k tobě budou podle toho chovat. Bez něho nejsi nic a ničeho tady nedosáhneš. Chápeš? Ta čarodějka, co přijela s vámi – v těch já se nevyznám. Ty mají vlastní kruhy, ve kterých se pohybují. Ale pro tebe je princ Hal jediná konexe, kterou máš. Takže se ho drž a nenech ho, aby se tě zbavil. Rozuměla jsi mi?“

„Rozuměla. Ale proč mi to říkáš?“

Rumplestiltskin si promnul oči. „Já nevím. Nejspíš se mi prostě líbí tvůj styl. Nebo možná proto, že se skutečně provdáš za velkého pána – proč ne, máš na to vzhled i odhodlání – a já pak získám konexi. Ale včera jsem viděl, jak kysele se tváříš, a nedalo mi to abych ti neřekl, že takhle se to nedělá. Když už míříš na hrad, uděláš nejlépe, když se budeš tvářit, že ty a princ jste jako dvě zamilované hrdličky, a nedovolíš nikomu, aby jen pomyslel na to, že by tomu mohlo být jinak.“

Tohle byla tak zjevně dobrá rada, až se Karolína zastyděla, že jí to někdo musel připomínat. Okamžitě nasadila co nejpřívětivější výraz. Změna to byla tak dramatická, že když se její plné rty prohnuly do úsměvu, Rumplestiltskin měl co dělat, aby smích nespádl z lavice. „To je ta správná vstupenka do ráje. Toho se drž a dotáhneš to daleko.“

Z hostince vyšli princ s Emílií a nasedli na koně. Zprvu byli dost zamlklí, ale Karolínina veselost jim rychle spravila náladu, takže do hradu dorazili s úsměvy na tváři. Hal zavinul orientální meč v pochvě do starého hadru a přivázel si ho za sedlo. U pasu měl stále svůj meč. Emílie nevěděla, jestli se má dívat dříve nalevo nebo napravo, tak tu pro ni bylo všechno nové. Z četby a studia věděla, co má čekat, ale vidět to na vlastní oči – dlážděné ulice přeplněné vozy a kočáry, lidmi a zvířaty, lahůdkářství s jejich kouřícími komíny, poslíčky, komicky se proplétajícími ulicemi s koši nebo krabicemi naskládanými na hlavě, kurýry v nádherných livrejích vážně nesoucími úřední dopisy – stejně jako věci, které byla zvyklá vídat doma: řeznictví, pekárny,

kovárny – jenže tady jich bylo mnohem víc. Ulice se v rozích nesetkávaly, ale vytvářely tu velká náměstí se sochami, kašnami a někdy i parky. Žáci ve školních uniformách pochodovali ve dvojstupech za učiteli v lepenkových kloboucích a roztrhaných hávech. O kus dál vedl muž na řetězu medvídě a na rameni mu přitom sedělo zvířátko s dlouhým ocasem – mohla to být opice? Byla tam knihkupectví – tak ráda by je navštívila – a celé obchody, kde se neprodávalo nic než cukrovinky.

A každou chvíli zahlédla v temném průchodu nebo za přivřeným oknem někoho, kdo nosil temně modrý plášť nebo špičatý klobouk s dvojicí symbolů – hvězdou a půlměsícem. Velice se snažila si ta místa zapamatovat, protože věděla, že tam bydlí někdo, kdo se zabývá čarodějnictvím.

Karolína jela Halovi po boku a také se rozhlížela kolem sebe, ale nenápadněji. Už dlouho plánovala vypravit se do města, avšak ve skutečnosti neměla ani tušení, co tam uvidí, až se tam dostane. Mlhavě si představovala místo s nádherným hradem postaveným na vysokém útesu, řady kočárů tažených bílými koni a možná několik krámků. Teď, když kolem sebe viděla víc lidí než v celém svém životě dohromady, zatočila se jí z toho hlava.

Hal si dobře uvědomoval, co jeho dvě společnice cítí – jeho dvorská výchova jej naučila všimnout si drobných gest a nuancí řeči – a proto se rozhodl zahrnout z hlavní třídy do méně rušných ulic oblasti zvané Panská čtvrť, kde se nacházely příbytky nižší šlechty a luxusní obchody. Jeho dobrý úmysl přišel vniveč, protože ač tu byly ulice prázdnější, výlohy krámků dívky deprimovaly víc než lidé.

Emílie se nenápadně přitočila ke Karolíně a zašeptala jí do ucha: „Sklenná okna.“

„Všimla jsem si,“ odpověděla Karolína rovněž šeptem. Hleděla přímo před sebe a snažila se tvářit chladně, jako by ji věci vystavené ve výkladech ani v nejmenším nezajímaly. Štůčky látky – hedvábí, sametu a krajek vystavené vedle nádherných šatů a čepců. Křišťálové číše, mísy a talíře z

porcelánu tenkého jako vaječné skořápky, stříbrné příbory. Zlaté řetězy, prsteny se smaragdy a dlouhé, předlouhé šňůry perel. Vyřezávané dubové truhly vykládané růžovým dřevem a ebenem, kufříky a neseséry z jemně vydělané kůže. Neustále si musela připomínat, že tohle všechno už viděla. Bublavka koneckonců nebyla žádný zapadákov. Jenomže toho nikdy neviděla tolik na jednom místě. Náhle ucítila, jak ji Emílie tahá za ruku.

„Karolíno,“ zašeptala. „Musíme se převléknout.“

„O čem to mluvíš?“

„Takhle do hradu přijet nemůžeme. Podívej se na ně!“ Mladší dívka ukázala na dvě elegantně oděné ženy, které právě vcházely do obchodu.

„Ony přijely kočárem. My na koni. Kdyby jely v sedle, oblékly by se jako my.“ Karolína si nebyla jista, jestli je to pravda. Ale týdny práce v bažinách jí poskytly dost času na to, aby si rozmyslela, co bude dělat, až svého prince konečně najde, a jak se bude chovat při představování u dvora. Obě dívky na sobě měly kalhotové sukně pro jízdu na koni. Předpokládala, že jakmile sesednou, budou vypadat dost formálně, alespoň pro první den. Byla zvyklá oblékat se hůře než její přítelkyně a dvorské zvyky se mohla naučit za pochodu. „Poslyš, hrad je vládním centrem. Přijíždějí sem nejrozumnější lidé. Je to tak?“

„Nejspíš ano,“ řekla Emílie.

„Takže si nás nikdo ani nevšimne. Dokud se budeme držet Hala, všechno bude v pořádku. Stejně nemáme, kde bychom se převlékli. A i kdyby ano, nemohly bychom pak jet na koních.“

„Ano,“ připustila Emílie váhavě. Přitom se dívala na další dvojici vyparáděných dam vystupujících z kočáru.

„A máme jen několikery šaty, tak je nemůžeme vyplýtvat hned ze začátku. Musíme si je šetřit na významné události.“

„To máš nejspíš pravdu. Jako na audienci u královny.“

Karolína se zasmála. „Nemyslím, že tu hned tak uvidíme, i když se budeme držet Hala.“

Mezitím Hal zpomalil, aby ho mohly dojet. „Všechno v

pořádku?“

„Naprosto,“ odpověděla Karolína. „Jen jsme se bavily o šatech.“

„Jistě,“ řekl Hal, který si nebyl jist, jestli se dívky někdy baví o něčem jiném. Ukázal vlevo. „To je hlavní brána, kudy do paláce přichází veřejnost. Veřejností myslím lordy, právníky a lidi, kteří pracují na ministerstvech. Každý dovnitř vstoupit nemůže.“ Ukázal vpravo. „My vejdem soukromým rodinným vchodem. Máme i velký rodinný vchod, kudy se vyjíždí kočárem a je tam dost místa pro špalíry diváků. Ale tenhle vchod je pro každodenní použití.“

Karolína si na okamžik představila sebe samu, jak jede v kočáře taženém šestispřežím bílých koní, po boku svého krásného prince, a mává obdivovatelům. Rychle tu myšlenku zapudila. Čas snění minul. Tohle byla realita.

Dojeli k vysokému, kovanému plotu ukrytému za dvěma řadami dubů. Vedle úzké branky stála malá strážnice. Z ní vyšel strážný a zasalutoval princi, který mu zamával. To není příliš vřelé přivítání, pomyslela si Karolína. Čekala, že když byl chlapec tak dlouho z domu, bude se víc těšit na návrat. Strážný odemkl branku.

Emílie se nehýbala. Zírala vzhůru. Hal na ni překvapeně pohlédl. Nakonec se zeptala: „Tady bydlíš?“

Karolína její otázce docela rozuměla. Hrad se tyčil vysoko nad nimi a nebylo to jen pahorkem, na kterém stál. Byl prostě obrovský. Mohutné zdi z černého kamene se zdvíhaly nad korunami stromů. Z každého rohu vyrůstaly tlusté věže s cimbuřím ozdobeným prapory. Za hradbami byly vidět stupňovité střechy četných budov pokryté břidlicí. Všude trčely balkony, visutá schodiště a vížky. Z několika tuctů komínů stoupal hnědý kouř. A z nejvyšší budovy trčel vlajkový stožár hrdě vystavující barvy a erb Melinoweru.

„Ale ne,“ odpověděl Hal. „Chci říct, ano, ale není to celé naše. Schází se tady sněmovna lordů a ti tu také mají byty. Nezapomínej, že melinowerský palác je sídlem vlády. Královské

komnaty zabírají jen jeho část.“

„To dává smysl,“ řekla Emílie. „Věděla jsem, že existují i hodně velké hrady, ale je mi jasné, že *takhle* velké zase ne.“

„Vlastně je to palác. Hrad je soukromá rezidence. Hrad máme na svých pozemcích v Losshiru. Palác je spíš vládní budova. To poznáš, až vejдемe dovnitř. Nějakou dobu to trvá, než se v něm člověk zorientuje. Dokonce i v našich komnatách můžete snadno zabloudit.“ Nyní byli na nádvoří a podkovy jejich koní zvonily na dlážděné cestě k vnitřnímu paláci. V ústřety jim přijížděl muž na koni. Když dorazili k němu, stočil svého oře bokem, aby jim zahradil cestu, a posunul si klobouk se širokou krempou do týla.

„Jestlipak to není náš malý Hal,“ řekl. „Marnotratný syn se vrátil.“

Výraz v Halově obličeji byl vzorem naprosté bezvýraznosti. „Ahoj, Kenny.“

„Slyšel jsem, že tě proměnili v žábu.“

Hal pokrčil rameny.

„Jistě,“ pokračoval Kenny, „být malý, měkký a mokrý za ušima pro tebe zřejmě nebyla zase tak velká změna.“

Hal si povzdechl a pokynul rukou směrem k dívkám, které ho doprovázely. „Dovol, abych ti představil slečnu Karolínu a slečnu Emílii z Bublavky. Dámy, tohle je můj bratr, princ Kenneth.“

Kenny smekl klobouk a galantně se uklonil. „Potěšení je na mé straně,“ řekl a přitom nespouštěl oči z Karolíny.

„Jemine,“ vydechla Karolína.

Pro dívku jejího věku to byla přirozená reakce. A to se Karolína spíše ovládala, protože Kenny už okouzlil mnoho žen. Byl vysoký. Dokonce i teď, když seděl na koni, bylo vidět, jak je vysoký. A nebyl hubený. Na tak vysokého muže měl obdivuhodně široká ramena. Bradu měl hranatou a zdobil ji pečlivě přistřižený vous. Oči měl pronikavě modré, a když smekl klobouk, objevily se husté kaštanově hnědé vlasy, které mu spadaly až na ramena.

Sám klobouk, plstěný a úplně nový, zdobila tři duhová pera z

rajky. Každický záhyb na jeho krajkovém límci byl pečlivě naaranžovaný a zlaté knoflíky se mu na temně modrém kabátci oslnivě leskly. Košili měl pošíitou perlami. Na každém prstu, palec nevyjímaje, měl zlatý prsten, každý s jiným drahokamem nebo polodrahokamem. Na krku měl pověšený zlatý a smaragdový kříž a u pasu mu visel meč v bohatě zdobené pochvě.

Karolíně zářily oči. Takhle, pomyslela si, má vypadat princ.

Ale Kenny už obrátil svou pozornost zpátky na Hala. „Starouš už ví, že ses vrátil. Chce, abys šel okamžitě za ním. Řekl bych, že mu budeš muset vysvětlit, jak jsi zpackal další úkol.“

Zavládlo napjaté ticho, ve kterém Hal zjevně zvažoval několik možných variant odpovědi, a pak je všechny zavrhl. „Zajdu za ním,“ řekl nakonec.

„Jasně. Večer se zastav v mé komnatě. Mám tam nějaké mouchy, kterých se potřebuji zbavit. Schoval jsem ti je, abys měl něco na svačinu.“ Kenny se otočil k oběma dívkám, znovu se uklonil a nasadil si klobouk zpátky na hlavu. „Příjemný den, dámy.“

„Příjemný den, Vaše Výsosti,“ odpověděly obě dívky zdvořile. Karolína se za ním dívala jako omámená. Když se jí konečně podařilo odtrhnout od prince zrak, zjistila, že Hal už pokračuje v cestě. Dívky se rychle vydaly za ním.

„Viděla jsi, jak se na mě díval?“ zeptala se Karolína šeptem Emílie. „Není úchvatný?“

„Podle mě je to kretén,“ odpověděla Emílie. „Jak se tak může chovat ke svému bratrovi?“

„A viděla jsi jeho šaty? Nebyly skvělé?“ pokračovala Karolína. „Proč se tak neobléká Hal?“

Obě se podívaly na Hala, který na sobě měl prosté cestovní šaty. „Myslím, že Hal vypadá docela dobře,“ řekla Emílie. „Spouště chlapců je jedno, v čem chodí.“

„Princ Kenny je tak vysoký,“ řekla Karolína. „Musí mít alespoň šest stop. A má božské vlasy.“

„Halový vlasy jsou... spoustě chlapců je jedno, v čem chodí.“

Hal mezitím dorazil až k vysoké kamenné zdi, sesedl z koně a podal jeho otěž stájníkovi, který ho odvedl. Objevili se štolbové, aby dívkám pomohli sesednout. Zatímco to dělali, z různých dveří ve zdi vyběhli sluhové, vzali jejich zavazadla a zmizeli s nimi uvnitř. Dívky se za nimi dívaly s obavami, ale žádná z nich nechtěla být první, kdo přizná, že si dělá starosti. Hal mávl rukou a řekl: „Připraví pro vás komnaty. Svoje zavazadla najdete v nich.“

„Děkuji,“ řekla Karolína.

Hal zamířil k jednomu dveřím, které vypadaly úplně stejně jako ostatní, ale zjevně nebyly, protože po jejich stranách stála ozbrojená stráž. Něco řekl jednomu z vojáků a ten dveře otevřel. Okamžitě z nich vyšel rozložitý muž ve formálním černém plášti, uklonil se princi a řekl: „Jeho Veličenstvo král by vás rád viděl, pane.“

„O tom nepochybuji, Henri,“ odpověděl Hal. „Zajdu za ním po obědě.“

„Jeho Veličenstvo by vás rádo vidělo hned, pane,“ namítl muž rozhodně.

„Jídlo,“ opáčil Hal. „Mí hosté ještě nejedli.“

„Jeho Veličenstvo je nedočkavé...“

„V tom případě raději nech prostřít co nejrychleji. Protože čím dříve se mé přítelkyně najedí, Henri, tím dříve mohu navštívit svého otce.“

„Já vlastně ani nemám hlad,“ řekla Karolína.

„Já také mohu počkat,“ dodala Emílie.

Henri je obdařil lehkým úsměvem. Hal pokrčil rameny. „Dobře, tak pojďte se mnou.“

Prošly za ním malými dveřmi, které vedly do rozlehlé síně se stěnami ozdobenými četnými obrazy a zrcadly v nádherně vyřezávaných pozlacených rámech. Všude kolem pobíhaly služebné a pokojské, které neustále něco oprašovaly a leštily, a kdykoliv došli k dalším dveřím, vždycky tam byl někdo, kdo jim je otevřel. Hal je odvedl chodbou kolem nesčetných předpokojů,

v nichž čekali na sametem polstrovaných židlích dvořané a polohlasně spolu rozmlouvali.

„Máte hodně služebníků,“ poznamenala Karolína.

„Příliš mnoho. Polovina by nám stačila.“

„Jdeme do trůnního sálu?“

„Ne tak docela. Táta teď nepřijímá petice, takže nemusí sedět na trůně. Je ve své soukromé pracovně. Tam jdeme.“

„Co máme dělat?“

„Nic. Počkáte tady. Budu tam jen chvíličku.“

Poodešel stranou a promluvil s několika úředníky v malé účtárně. Vzápětí byl vyslán posel k Býku a jezevci s penězi za meč a včerejší ubytování. Potom Karolínu s Emílií odvedl do předpokoje s pohovkou sotva dost velkou, aby na ní obě dívky mohly sedět těsně vedle sebe. Sám zamířil ke dveřím v zadní části předpokoje. Dveře byly nalakované tak, aby dokonale odpovídaly výzdobě stěn místnosti. Nebyly tak docela tajné nebo skryté, ale obě dívky musely připustit, že si jich všimly, až když se otevřely. Hal počkal, až se usadí, a pak dveřmi prošel.

Ocitl se na začátku dlouhé, úzké kanceláře připomínající spíše chodbu. Stál v pološeru, zatímco malá okna na druhé straně vrhala světlo na otcův stůl. Uprostřed místnosti stály vysoké skříně, které způsobovaly, že šero bylo ještě hlubší. Výsledný zamýšlený efekt byl, že návštěvník musel ke králi, koupajícímu se v mystickém světle, kráčet čím dál větší tmou. Hal to považoval za poněkud laciný trik. Často uvažoval, jestli to na některého z lordů a šlechticů, kteří jeho otce navštěvovali, působilo, a nyní byl v pokušení shodit cestou několik knih z polic, aby pochmurnou atmosféru zničil.

Tu myšlenku však zavrhl jako dětinskou a přistoupil k otcovu stolu. Král oděný v temně modrém královském rouchu namočil brk do inkoustu a pokračoval v psaní. U levého lokte mu ležel stoh knih. Hal stál tiše. Věděl, že nechat lidi čekat u vašeho stolu je způsob, jak zdůraznit svou autoritu, ale také věděl, že židle, které na jeho straně stojí, mají zkrácené nohy, takže každý, kdo se na ně posadí, je automaticky nucen ke králi

vzhlížet. Znovu ho napadlo, kdo asi tyhle stupiditu vymyslel. Neměl náladu na hádky a zkušenost ho naučila, že jediný způsob, jak se jim vyhnout, je vůbec se svým otcem nemluvit.

Nakonec král vzhlédl a zeptal se: „Máš to?“

Hal vytáhl z kapsy váček obsahující kámen mudrců a položil ho na stůl.

Král přikývl. „Dobře.“

A bylo to. Dobře. Ne ‚gratuluji‘ nebo alespoň ‚díky‘. Už vůbec ne: ‚Skvělý výkon, můj synu. Naše problémy jsou vyřešeny! Celá rodina je ti vděčná.‘ Hal si namlouval, že není zklamáný. Vděčnost nečekal.

Opřel se dlaněmi o stůl, naklonil se a podíval se na horní dva svazky. Jeden z nich byl lexikon zaklínadel. Druhá kniha pojednávala o alchymii. Podíval se otci do očí. Králův obličej byl dokonale bezvýrazný.

Takže to věděl. Věděl, že kámen mudrců je naprosto bezcenný. Což znamenalo, že poslal svého nejmladšího syna ukrást něco, co beztak nemohl použít, pomyslel si Hal. Těch sedm týdnů strávil jako žabák pro nic. Nejspíš už to ví dávno. Možná se to dozvěděl hned poté, co Hala pro kámen mudrců poslal. Ale jednu věc věděl Hal určitě. Neuslyší od něho ani slovo omluvy, žádnou soustrast nebo lítost nad rizikem, které musel tak zbytečně podstoupit. Jen ‚dobře‘.

Hal se narovnal, otočil se na patě a zamířil ke dveřím. Už měl ruku na klice, když uslyšel králův tichý hlas: „Ještě jsem tě nepropustil.“

Hal zaváhal s rukou na klice. Pak ji pustil a znovu se vydal na cestu úzkou kanceláří. Když došel do poloviny, zastavil se před knihovnou, jako by o něčem uvažoval. Aniž se podíval na krále, smetl půl tuctu svazků na zem. Potom z místnosti odešel.

* * *

Často se stává, že když se lidé přestěhují z venkova do města, čeká je emocionální šok někdy popisovaný jako fenomén ‚malé žaby ve velkém rybníce‘. Abych uvedl typický příklad – mladý

muž může být nejlepším studentem na škole, získávat na ní nejlepší známky a jedno vyznamenání za druhým, takže si o sobě vytvoří velice vysoké mínění. Najde si mecenáše, který ho bude podporovat na univerzitě, nastěhuje se na kolej – a hned první den zjistí, že každý ze studentů na jeho pokoji získal na své škole všechna vyznamenání.

Nebo je dívka zvolena královnou místní slavnosti. Vydá se do města s představou, že ze své krásy vytěží jmění, jenže brzy zjistí, že ulice jsou plné dívek, které byly královnami místních slavností. Ve své vesnici byla nejkrásnější a tady je docela průměrná. Čím větší je dav, tím obtížnější je pro jedince z něj vyčnívat.

Tak tohle se Karolíně nestalo.

Karolína totiž byla do slova a do písmene děvče jako lusk. Měla jiskrné modré oči, dlouhé hebké řasy, pleť bez jediné vady a dlouhé světlé vlasy jí sahaly skoro až do pasu bez jediného roztřepení konečku. Její postava působila na muže tak, že se za ní nejenom otočili, ale skoro si odšroubovali hlavu od páteře. Když byla šťastná, zářil její úsměv tak, že mohl sloužit lodím na moři jako maják, a jestliže byla smutná, měla nepopíratelně roztomilý zvyk spíše špulit rty, než se vyloženě mračit. Když špulí rty dospělá žena, musí na to mít sexy rty, jinak by to měla raději přenechat holčičkám. Karolína si to rozhodně dovolit mohla.

Když se Hal vrátil do předpokojů, obě dívky stále ještě seděly na pohovce a hihňaly se. Rozhlédl se, aby zjistil, co je jim k smíchu.

„Procházeli tu všelijací mladíci a flirtovali s námi,“ vysvětlila mu Emílie.

„Aha,“ řekl Hal. „A vy jste taky flirtovaly?“

„Samozřejmě že ne.“

„Ne,“ dodala Karolína.

„Ne,“ ubezpečila ho Emílie.

„Ne tak docela.“

„Přesně tak,“ řekla Emílie. „To nebylo skutečné flirtování.“

„Možná jsme se trochu usmály.“

„Úsměv není flirtování. Úsměv je úsměv.“

„Nic víc,“ potvrdila Karolína.

„Jistě,“ řekl Hal, který dobře věděl, co dívčí úsměv dokáže.

„Dal jsi králi kámen mudrců?“ zeptala se Emílie.

„Ano. Poděkoval mi. Ukázalo se, že už ví, že mu k ničemu není. Když jsem tam přišel, měl na stole několik kouzelnických knih. Kamene se ani nedotkl. Takže to věděl.“

„Takže to všechno bylo nadarmo. To je mi líto.“

„Už je to voda pod mostem,“ řekl Hal. „Pojďme se najíst.“

Palác obsahoval několik veřejných jídelen, ve kterých se servírovalo jídlo s různým stupněm oficiálnosti, stejně jako velice malou jídelničku pro osobní použití královské rodině a o trochu větší pro její hosty. V této místnosti obložené vyřezávaným dubem a s okny na jih stál stůl, u kterého mohlo sedět asi tucet lidí. Právě sem Hal zavedl Karolínu a Emílii a našel tu svého bratra Jeffa, který seděl u jednoho konce stolu a před sebou měl hromadu účetních knih.

Jeff byl o rok mladší než Kenny, ale co do výšky a postavy byl od něho skoro k nerozeznání. Nosil kabátec z šedé ručně tkané látky se zlatými prýmkami na ramenou a rukávech, což nevypadalo tak honosně jako Kennovy šaty, ale určitě to překonalo Halový, bílou lněnou košili se šedou šerpou a jediný zlatý prsten s královskou pečeti. Vlasy měl na rozdíl od svého staršího bratra ostříhané nakrátko, ale oči měl stejně modré a mnohem veselejší, když je upřel na Hala.

„Hale!“ Vyskočil ze židle a jal se svého bratra poplácávat po zádech. „Jsem tak rád, že tě vidím. Když se o té žabí záležitosti dozvěděla mamka, plakala celé dny. Chtěl jsem se tě vydat hledat, ale tatka to nekompromisně zakázal. Říkal, že by to bylo příliš riskantní. Nechtěl, aby byl zaklet další jeho syn.“

„Chápu.“

„Posaďte se,“ řekl Jeff a nabídl dívkám židle. „Jídlo tu bude hned. Pověz mi něco o tom zakletí. Muselo to být hrozné. Ale nakonec jsi byl políben a zachráněn.“ Podíval se na dívky.

„Předpokládám, že za to vděčíme jedné z vás?“

„Správně,“ odpověděl Hal. „Tohle je Karolína. Karolíno, můj bratr, princ Jeffrey.“

Karolína se pokusila něco inteligentního říct, ale než se jí to podařilo, Jeff vzal obě její ruce do svých a stiskl je. „Je pro nás čest mít vás tady. Bylo od vás hezké, že jste našla a zachránila Hala. Celá rodina je vám vděčná.“

„Ach, to nic nebylo,“ zapýřila se Karolína a vcelku ochotně nechala své ruce v jeho. „To by udělalo každé děvče.“

Jeff se obrátil k Emílii. „A vy musíte být Rapunzela.“

Emílie se zatvářila překvapeně. Než mohla něco říct, Hal zavrtěl hlavou. „Ale ne. Ta je pořád ještě ve věži.“

Jeff se zamračil. „Hale!“

„Dej jí čas. Brzy jí dojdou zásoby. Do konce léta odtamtud ráda odejde, za to ručím.“

„Cože?“ zeptala se Karolína. „O čem to mluvíte? Co je s Rapunzelou?“

Číšník přinesl košík rohlíků. Hal si jeden vzal a začal si ho mazat máslem. Podíval se na Jeffa a lehce zavrtěl hlavou. „Já už jsem si svoje udělal.“

Jeff se zatvářil zahanbeně. „My tu odměnu potřebujeme, Hale.“

„Jakou odměnu?“ zeptala se Karolína.

„Rapunzelina rodina nezaplatí za její záchranu, dokud se to děvče nevrátí domů,“ vysvětlil jí Hal.

Karolína se zatvářila šokované. „Ty za záchranu děvčat vybíráš peníze? Hale! To je žoldáctví.“

„Já jsem to nevymyslel. Odměny domlouvá a vybírá král.“

„Taťka chtěl, aby Hal tu dívku prostě strčil do pytle a donesl sem,“ řekl Jeff. „Hal odmítl. Od té doby se k němu taťka chová dost chladně.“

„Ne že by mezi námi předtím panoval kdovíjak vřelý vztah,“ odtušil Hal.

„A pak si vzal taťka do hlavy, že by mohl začít měnit olovo ve zlato...“

„Mosaz,“ opravila ho Emílie.

„...jenže brzy přišel na to, že to nepůjde, ale Hala už poslal pro kámen mudrců. Takže jsme jenom přišli o další peníze za zabíjení a zachraňování, které Hal promeškal, protože tu nebyl. Taťka dospěl k názoru, že je to Halová vina, protože se neměl nechat proměnit v žábu.“

„Tak moment,“ řekla Karolína. Dovnitř vešel číšník s terinou plnou horké polévky a postavil ji na stůl. Pak začal polévku nalévat na porcelánové talíře. Karolína se podívala na stůl. Ležely před ní čtyři lžičky a zdálo se, že všechny jsou z pravého stříbra. V duchu si poznamenala, že musí dávat pozor, kterou lžící si vezme Hal, a napodobit ho. „Začínám mít dojem, že peníze jsou tu nedostatkové zboží. Vždycky jsem si myslela, že královské rodiny bývají bohaté.“

„To jsme,“ řekl Hal. „Z našich pozemků nám chodí vysoké renty a dostáváme štědrou apanáž od sněmovny lordů. Kdyby jistí lidé projevili byť jen sebemenší finanční zodpovědnost, žili bychom si skvěle.“

„Dobře, Hale,“ řekl Jeff. Poklepal na účetní knihy. „Vysvětluj to těmhle.“

„Ale copak král nemůže zvednout daně, když mu pochybí peníze?“ zeptala se Karolína. Pak sama sebe v duchu vyplísnila: Emílie i Hal už jedli polévku a ona si nevšimla, kterou lžící na ni použili. To bylo mrzuté. Proč bylo na stole všechno to stříbro, když na svačinu byla jen polévka?

Jeff zavrtěl hlavou. „Ne v Melinoweru. Daně vyměřuje sněmovna lordů a ta také hlídá rozpočet. Taťkovi už dali velice jasně najevo, že všechno má svoje meze. Ale nedělejte si starosti s našimi rodinnými potížemi. Povězte mi raději něco o sobě.“ Podíval se Karolíně do očí. „Jak jste zlomila Halovo kouzlo?“

„Ach,“ řekla Karolína. Odhodila si z ramene zlaté kadeře a zatímco mu pohled oplácěla, rozhodla se, že se jí to, jak se jí dívá do očí, líbí. „Vlastně jsem to dokázala jen díky vytrvalosti a troše štěstí.“ Krátce prince seznámila se svou metodou odvodnění a pročesávání močálu.

Hal se přidal s popisem jejích žabích sítí a pastí. Jeff neskrblil chválou.

„To bylo velice chytré,“ řekl. „Nejspíš je dobře, že jsem se tam nevypravil. Asi bych jen chodil nazdařbůh po močálu, chytal žáby a pak je nosil do vesnice, kde bych přesvědčoval děvčata, aby je líbala.“

„Děkuji. Chtělo to jen pořádně promyslet.“

„A to jak jste vychytala pulce. Na něco takového bych v životě nepomyslel. To bylo geniální.“

„Jste příliš laskav.“ Karolína si pomyslela, že Jeff má rozhodně ty nejkrásnější oči na světě. Jako půvabná dívka byla na lichotky mladíků zvyklá a nijak zvlášť si jich nevšímala. Když na ni ale promluvil Jeff, nedokázala si pomoci, aby se nechvěla rozrušením.

„Jsem rád, že vaše těžká práce byla nakonec odměněna. Hal má veliké štěstí. Jistě spolu budete velice šťastní. Už jste se setkala s jeho matkou? Kdy bude svatba?“

„Hej, co jsou to za způsoby?“ ozval se Hal. „Nedal by si někdo rohlík?“

„Já si jeden vezmu,“ řekla Emílie.

„To jsou opravdu skvělé rohlíky,“ poznamenala Karolína a jeden rozlomila. „Líbí se mi, jak jsou křupavé.“

„Jo, jsou dobré. Ale my je neděláme. Kupujeme je od pekaře ve městě.“

„Cože?“ řekl Jeff. „Co jsem řekl?“ Zmateně těkal pohledem z Hala na Karolínu.

Nastal okamžik rozpačitého ticha. Pak Hal řekl: „Karolína se za mě neprovdá.“

„Ještě jsem se nerozmyslela,“ namítla Karolína. Sklopila oči ke stolu. Byly tam alespoň tři nože, které mohly být noži na máslo.

„Chtěla by někoho, ehm, většího.“

„Hal je skvělý chlapec,“ řekl Jeff. „Ale jestli si ho nechcete vzít, co se dá dělat. Tatka bude rád.“

Další ticho. Tentokrát ho přerušila Emílie. „Proč? Proč bude

král rád?“

„Věno,“ odpověděl Hal. „To se tě netýká.“

„Taťka je tak trochu na peníze,“ přisvědčil Jeff. „Když se chce neurozená dívka provdat mezi šlechtu, musí mít hodně velké věno. A vdát se za někoho, kdo je královské krve, hmm, to vůbec nejde. Proto jsou žabí zaklínadla tak populární. Neurozená dívka se provdá za prince a nemusí mít ani zlámanou grešli. Finanční překážku přeskočí jako žabka, prominete-li mi špatný vtip.“

Karolína si vyměnila pohled s Emílií. Emílie měla ve tváři výraz typu ‚vidíš, já jsem ti to říkala‘. Vešel sluha, vzal Karolíně polévkový talíř a postavil před ní obrovský talíř s celou pečenou kachnou. Ta se na ni zmateně podívala a začala uvažovat, jestli ji má pro ostatní naporcovat a který nůž k tomu má použít. Pak vzhledla a zjistila, že ostatní dostali každý svou kachnu, jaká by podle její zkušenosti dokázala nasytit celou početnou rodinu. Jiný sluha vedle ní postavil talíř opékaných brambor. Další donesl talíř zeleného hrášku s nakrájenými mandličkami. A další sluhové stále přicházeli.

A to byla jen svačina...

Bohatství, pomyslela si, se velice liší od chudoby.

Začala vážně uvažovat o věnu.

* * *

Zatímco jedli, přišel další sluha a oznámil princí Hálovi, že pokoje pro obě dívky jsou připraveny a jejich zavazadla už je tam čekají. Krátce nato vešly dvě matrony v uniformách pokojských a nabídly dívkám, že až budou chtít, ukážou jim jejich pokoje. Byly koneckonců v neznámém hradě v neznámém městě a jediný, koho tady doopravdy znaly, byl princ Hal. Ten teď odešel a zmizel někde mezi stovkami, možná tisíci cizinci v obrovském bludišti paláce. Proto dívky přijaly nabídku žen vděčně a poslušně je následovaly.

Karolína se ocitla v malém pokoji. Malém na měřítku paláce – ve skutečnosti byl pětikrát větší než její dům. Na kamenné

podlaze ležely tlusté koberce a stěny zakrývaly tapety. Proti dveřím stála postel s nebesy zastlaná nadýchanými peřinami a polštáři. Na toaletním stolku stály po stranách umyvadla dvě voskové svíce. Byl tam také velký džbán s vodou, hromádka složených ručníků a stříbrné zrcadlo. Karolínina cestovní truhla stála zavřená u stolku. Komorná nalila do umyvadla trochu vody a pak se postavila vedle něj.

Karolína zůstala stát uprostřed místnosti a čekala, až odejde. Když jí po několika minutách začalo být jasné, že se komorná k odchodu nemá, odkašlala si a zeptala se: „Ehm, měla bych vám dát spropitné?“

Žena se lehce usmála. „Ne, slečno. Chcete, abych vám pomohla se svléknout?“

„Ach ne. Zvládnou to sama.“

„Když mi otevřete svoje zavazadlo, vybalím vám.“

„Ehm, vlastně bych to raději také udělala sama.“

„Jak si přejete. V tom případě teď odejdu. Kdybyste něco potřebovala, ta šňůra u postele vede ke zvonku.“

„To je skvělé, ano. Výborně. Ano, děkuji vám.“

Když žena vyšla z místnosti, Karolína otevřela okno a vyhlédla ven v naději, že uvidí město a možná i kousek krajiny za ním. Okno ale vedlo na nádvoří se zahradou, fontánou a množstvím lidí, kteří se procházeli sem a tam. Z nějakého důvodu ji to rozesmutnilo; rychle se od okna odvrátila a sama sebe pokárala:

„Vzpamatuj se. Začíná se ti stýskat po domově. Bublavku bys odsud stejně nemohla vidět. Raději začni přemýšlet, jak získat věno. Když už ses dostala tak daleko, tak to přece nevzdáš.“

Umyla si ruce, ocákala si obličej a začala odhodlaně vybalovat. Z truhly vytáhla troje šaty, které jí darovaly její přítelkyně. Dvoje byly skoro nové. Bublavkovské ženy se sešly na krátkou poradu a pak Karolíně oznámily svůj verdikt. „Ber to, jak to je,“ poradily jí. „S melinowerskou módou krok držet nemůžeme a ani to od tebe nečekají. Ať uděláš cokoliv, stejně poznají, že jsi z venkova, tak se nesnaž předstírat, že ne. Buď

sama sebou.“ Šaty, které vybraly – jedny bílé, jedny světle růžové a jedny blankytně modré – byly jednoduché a nezdobené, ale dobře ušité z kvalitního materiálu. Všechny měly krátké rukávy, které nechávaly paže podle venkovského stylu holé, a volný pas bez šerpy. Karolína je rozložila a pověsila do skříně. Pouhý pohled na ně jí dodal novou sebedůvěru.

Na dně truhly ležela malá dřevěná skříňka. Karolína ji vytáhla a zvědavě si ji prohlédla. Neměla žádný zámek. Vlastně vypadala jako jedna z těch orientálních hlavolamů. Po chvíli zkoušení se jí podařilo odsunout víko stranou. Uvnitř byly dva malé balíčky.

Rozbalila je a obsah položila na toaletní stolek. První balíček obsahoval zlaté náušnice s malými diamanty. Karolína je poznala. Byly nejcennějším majetkem její přítelkyně Ashley. Na papíře, ve kterém byly zabaleny, stálo úhledným rukopisem: „Přece se u dvora nemůžeš ukázat úplně bez šperků, že?“

V druhém balíčku našla tenký zlatý řetízek s maličkým safírem. Patřil její kamarádce Brenně, která ho vždycky střežila jako oko v hlavě. Na papíře byl od ní vzkaz: „Neudělej nám ostudu, děvče. A napiš nám úplně všechno.“ Slovo všechno bylo podtrženo třikrát.

Její kamarádky. Karolína, které se teď skutečně začalo stýskat po domově, si přitiskla oba vzkazy k prsům a rozplakala se. Po chvíli si utřela slzy, schovala šperky zpátky do skřínky a tu schovala do postele pod polštář. Pak si lehla na peřinu a s očima upřenýma do stropu se snažila začít uvažovat klidně a logicky. Věno, pomyslela si.

* * *

Princ Hal se nacházel v nejjižnější části paláce. Velká francouzská okna odtamtud vyhlížela na přístav s jeho doky, provaznictvími, plachtářstvími, námořnickými hospodami a samozřejmě rybím trhem. Jako vždycky byl plný kupeckých korábů, válečných lodí i rybářských člunů. Okny směřujícími na východ byla vidět velká tržnice, místo, kde se nakrátko zastavilo

skoro všechno zboží přivezené po moři, aby se odtud rozptýlilo mezi obyvatelstvo, a z travnatého vršku nad ní se k nebi vypínaly břečťanem porostlé věže Mehnowerské univerzity. Francouzská okna vedla na širokou kamennou terasu táhnoucí se kolem celé této části hradu, takže Hal mohl vyjít ven, nadýchat se čerstvého vzduchu a přitom se dívat na město. Občas to dělal a většinou přitom upíral zrak na jih, k moři za přístavem, ke vzdálenému obzoru, kde na mladé muže vždycky čekalo dobrodružství.

Jenomže nyní nebyl čas na snění. Hal jednou nohou otevřel francouzské okno, vyšel na terasu a šel po ní tak dlouho, až se dostal k jiné skupině francouzských oken. Dvakrát na ně zaklepal, aby na sebe upozornil, pak si otevřel a vešel dovnitř do prostorných komnat svého bratra, prince Jeffreyho. Rozhlédl se a obdivně hvízdal.

„To je úžasné, Jeffe, to ti tedy řeknu. Vidím, že za tu dobu, co jsem byl pryč, jsi odvedl obrovský kus práce. Vůbec jsem nevěřil, že se to dá dokázat.“

Jeff seděl za stolem s deskou pokrytou kůží a před sebou měl hromadu čtvrtek kancelářského papíru, piják, pera, pečetní vosk, dvě velké lahve inkoustu – jednu s černým a jednu s červeným. Stůl byl dost dlouhý, aby zabral skoro celou šíři pokoje. Z boku k němu byly přistaveny dva úzké a dlouhé – velice dlouhé – stolky. Právě ty byly důvodem Halovy poznámky, protože když je viděl posledně, ztrácely se pod hromadami krabic plných starých účtů a faktur, z nichž některé už se rozpadaly věkem. Nyní byly krabice pryč, všechny doklady byly roztríděny a nabodány na kovových kancelářských jehlách, vedle nichž ležely účetní knihy se sloupci popsanými Jeffovým úhledným písmem.

„Děkuji,“ řekl Jeff.

„Myslím to vážně. Opravdu to na mě udělalo dojem. Musela to být příšerná práce.“

„Nedovedeš si ani představit jak. Pokaždé, když jsem měl dojem, že v tom začínám mít přehled, přinesli mi další účty.“

Nebo se někde našla další krabice. Musel jsem jich probrat nejmíň dvakrát tolik, než jich tu bylo, když jsi odjížděl. Táta samozřejmě všechno prostě popřel. Kenny se jako obvykle postavil na jeho stranu.“

Hal otevřel jednu účetní knihu, zamrkal, když zjistil, že čísla v ní jsou zapsaná většinou červeným inkoustem, a za seji zavřel. Otevřel druhou. 1 v ní byla skoro všechna čísla červená. Zavřel ji a obrátil se k Jeffovi. „Jak moc špatně na tom vlastně jsme?“

„Dost špatně,“ odpověděl Jeff.

„Komu dlužíme?“

„Cha! Raději se zeptej, jestli je někdo, komu *nedlužíme*. Pak bych ti mohl dát velice krátkou odpověď. Ne.“

„Zasvěť mě do situace. Jsme před bankrotem?“

„Ne. Ne tak docela. Alespoň zatím. Mluvil jsem s největšími tátovými věřiteli a všichni jsou ochotni dát nám odklad. Některým dluží už celé roky, takže mu ještě chvíli počkají. Vlastně je to pro ně tak trochu prestižní záležitost, mít pohledávky u krále. S výnosy z našich statků a apanáží od sněmovny dokážeme splácet úroky, výdaje a ještě trochu ukrojit z dlužné částky. Takže kdyby si tat'ka, mamka a Kenny pohlídali výdaje...“

„Sni dál. Zdá se mi to, nebo máme ještě více služebnictva, než když jsem odjížděl?“

„Máme ho víc. A více koní. Aby tahali nové kočáry. A více stájníků, aby se o ně starali. Vlastně se koupilo víc skoro všeho.“

Hal jen potřásl hlavou.

„Samozřejmě,“ pokračoval Jeff, „pořádáme turnaj, takže vybereme nějakou hotovost. Ale jestli bude muset tat'ka abdikovat –“

„Cože!? Někdo navrhl, aby se táta vzdal trůnu?“

„No jo,“ odpověděl princ Jeff. „Hádám, že jsi o tom ještě neslyšel. Snažíme se to držet v rodině a ve sněmovně. Vypadá to, že sněmovna prošla vlastní záznamy nějakých deset nebo dvanáct let zpátky. A nanesla otázku – jak to nazvala –“

nepřiměřeného použití finančních prostředků.“

„Jak krásné je být králem. Předpokládám, že v případě kohokoliv jiného by to nazvali zpronevěrou.“

„Pravděpodobně. Tak či tak, sněmovna vyvolala tlak na tátu, aby jmenoval svého dědice a stáhl se do ústraní. Doopravdy se ho chtějí zbavit. Postavili to tak, že když abdikuje, vyhne se obvinění a skandálu.“

Hal otevřel další účetní knihu a zalistoval v ní. Čísla zapsaná červeným inkoustem početně značně převýšila ta černá. Zase knihu zavřel a vrátil ji na pečlivě srovnanou hromadu. „Začínám mít pocit, že jsem měl raději zůstat v močálu. Napadlo mě něco, co by nám mohlo pomoci. Povím ti o tom, až zajdu za mamkou.“

* * *

Emílie s povděkem přijala příležitost umýt se a převléknout se z cestovních šatů. Stejně jako každá dívka z Melinoweru byla z představy pobytu v paláci velice vzrušená. Na rozdíl od Karolíny tu ovšem nemínila zůstat víc než jednu noc a proto neviděla důvod, proč by měla všechno vybalit. Vytáhla *Knihu stínů* a nepříliš zaujatě se pustila do studia, ale pak ji odložila, vytáhla si krabici s líčidly, položila ji na stolek před zrcadlo a začala se probírat jejím obsahem. Emílie se obvykle nelíčila, pouze při speciálních příležitostech. Nyní si kriticky prohlédla svůj odraz v zrcadle a uvažovala, jestli by se sebou přece jen neměla něco udělat. Koneckonců, návštěva v paláci určité speciální příležitost je a s princem Halem to nemá nic společného. Nebo s princem Jeffem, případně s jiným mladíkem. Emílie nebyla jako Karolína. Studovala. Měla před sebou úspěšnou kariéru čarodějky. Nemusela si dělat hlavu s tím, co si o ní myslí chlapci. Kývla na svůj obraz, možná maličko potutelně. Tyhle parádičky mohla klidně přenechat dívkám, jako je Karolína. Ona je profesionálka.

Když se takto rozhodla, znovu vzala knihu a otevřela ji na straně, kde se popisovalo sedm metod kontroly dechu. Ty

musela zvládnout dřív, než začne zaříkávat. Bylo to stejně fascinující, jak to znělo. Nebylo těžké pochopit, proč se čarodějky a čarodějové tak často zavírají do věži, kde mohou nerušené studovat. (Stejně snadné bylo pochopit, proč se jich z toho tolik zblázní.) Jenže na mladou ženu, která trávila svůj první večer ve velkém městě a královském paláci k tomu, byly vystavena příliš mnoha rušivým vlivům, než aby se mohla plně soustředit.

Nakonec byla ráda, když se ozvalo zaklepání na dveře a na její výzvu dovnitř vešel princ Hal. Vlastně si ani nebyla jista, jestli se s ním ještě někdy setká. Hal se také převlékl a teď měl na sobě bílou košili a vestu barvy námořnické modři. Za ním šla Karolína v prostých růžových šatech; vlasy měla svázané kouskem stužky. Předpokládala, že jí to dodá vzhled nevinné venkovské dívky a nemýlila se. Emílie si oblékla černé šaty s rudě olemovanou kapuci. Předpokládala, že jí dodávají profesionální vzhled. Také jí ho dodávaly – svým způsobem. Každý musel vědět, že je příliš mladá, než aby mohla být něčím víc než učednicí.

Hal byl ještě tišší a zaraženější, než když přijeli do hradu, proto jej dívky následovaly takřka beze slova. Jak spolu kráčeli bohatě zdobenými chodbami a dolů po širokém schodišti pokrytém kobercem, Emílie se ho vlastně ani nezeptala, kam jdou. Teprve když došli k nádherným bílým dveřím se zlatým kováním, Hal řekl: „Samozřejmě že doopravdy chce mluvit s Karolínou, ale představím jí i tebe.“

„Kdo?“ zeptala se Emílie.

„Kdo?“ zeptala se Karolína.

Hal se zatvářil překvapeně. „Moje matka, samozřejmě. Copak jsem vám to u svačiny neříkal?“

„Tvoje matka?“ zopakovala Karolína. „Královna?“

Hal se nad tím zamyslel. „Hmm. Moje matka. Královna. Teď jsi na to nejspíš kápla. Ano, myslím, že mezi tím je souvislost.“

„Musím se vrátit do svého pokoje,“ prohlásila Emílie rezolutně. „A trochu se nalíčit.“

„Já taky,“ řekla Karolína.
 „Vždyť se nelíčíš,“ namítl Hal.
 „Musím... si ještě jednou vyčistit zuby. A učesat se. A koupit si nějaká líčidla. A pak se nalíčit.“
 „Já taky,“ řekla Emílie. „Co kdybys šel napřed bez nás?“
 „To by bylo hloupé, nemyslíte? Ona na nás čeká.“
 „Čeká na tebe,“ obrátila se Emílie ke Karolíně. „Ty jsi ta, která políbila jejího syna. Mě se to vlastně netýká.“
 Otočila se a vyrazila chodbou na druhou stranu. Karolína ji popadla za ruku, než stačila dojít ke schodům.
 „Kam jdeš? Myslela jsem, že *chceš* vidět královnu.“
 „Samozřejmě že chci,“ řekla Emílie, zatímco ji druhá dívka táhla zpátky chodbou. „Při recepci nebo tak nějak. Při veřejném slyšení. Možná s ní i prohodit několik slov. Ale ne se s ní *doopravdy setkat*. Pust’ mě! Bude si o mně myslet, že jsem nějaká vesnická nána.“
 „A co si bude myslet o mně? Jsem ze stejné vesnice jako ty. Ty alespoň bydlíš na hradě.“
 „Je to jen úplně malý hrad. Vlastně spíš takové rodinné sídlo.“
 „Ale nebyla to chatrč. Emílie, pomoz mi.“ Karolína vzala mladší dívku za obě ruce. „Nemůžu tam jít sama. Budu s ní muset mluvit. Co když ze sebe nedostanu ani hlásku? Potřebuji tě, abys překlenula mezery.“
 „Bude s tebou Hal.“
 „Hal, no ano!“ Karolína se ohlédla po Hálovi, který trpělivě čekal mimo doslech, a ztišila hlas v šepot. „Tobě se Hal líbí, že?“
 „No ano. A?“
 „Dobře, takže Hal byl proměněný v žabáka. Byl dlouho odloučený od své matky. Královně, jeho matce, po celou tu dobu bolestně chyběl. Její nejmladší syn. Její děťátko. A teď se znovu shledají. Dovedeš si představit, jak něžný, jak dojemný, jak citlivý okamžik to pro ně bude? A je ti jasné, že by nás sem Hal nepřivedl, kdyby to pro něj nebylo důležité?“

Emílie se podívala na Hala. Opíral se o dveře a díval se do prázdna. Z výrazu jeho obličeje bylo zřejmé, že je ponořen do pochmurných myšlenek. Emílie si vzpomněla na vlastní matku, která ji nedávno tragicky opustila, a na to zvláštní pouto mezi matkami a jejich dětmi. Pak si představila Hala v močálu, temné, vlhké a dlouhé noci, během nichž přemýšlel, jestli svou rodinu ještě někdy uvidí. Přikývla. „Máš pravdu. Dobře, budu stát hned za tebou.“

Obě dívky se vrátily k Hálovi. Ten tázavě pozvedl obočí. „Teď už jste připravené?“

„Jsme připravené,“ prohlásila Karolína pevně. „Byla to jen chvilková slabost. Už jsme v pořádku.“

„Tak pojďme.“ S tím Hal rozkopl dveře, vtrhl dovnitř a zařval z plných plic: „Ahoj, mami, jsem doma! Co bude k večeři?“

Z hloubi pokoje se ozval příjemný hlas. „Utři si boty!“

Emílie se podívala na Karolínu. „Něžný, dojemný, citlivý. To jistě.“

Karolína upírala oči na koberec a uvažovala, na čem si má ty boty utřít. Hal se dotkl jejího lokte. „To byl vtip. Dělali jsme si legraci. Uvolni se. Pojď dál.“ Zavedl ji do velkého salónu s nezvykle vysokým stropem. Stěny tu byly natřeny bíle a zlatě stejně jako nábytek, zatímco koberec byl zdoben komplikovanými vzory ve zlaté a bleděmodré barvě. Z velkých oken byl výhled na dlážděné nádvoří s řadou zakrslých ovocných stromů. Zakrývaly je záclony, na kterých bylo více krajek, než by Karolína dokázala uvěřit, že se může vyskytovat na jednom místě. Ještě podivnější byla velká skleněná nádoba pod oknem, ve které mezi vodními rostlinami plavaly maličké pestrébarevné ryby. Komorná prostírala stůl pod dohledem vysoké, elegantně oděné ženy. To musela být královna Helena. Pak komorná skončila a byla propuštěna. Karolína jako v omámení viděla, jak Hal objímá a líbá svou matku a potom ji představuje. Podařilo se jí vyseknout pukrle a v příštím okamžiku zjistila, že sedí za stolem, před sebou má malý

porcelánový talířek a v ruce kousek koláče. Přinutila se soustředit a zjistila, že královna mluví.

„...hrozné starosti,“ řekla královna Helena. „Nedovedete si představit, jak jsem si oddechla, když jsem se dozvěděla, že zakletí bylo zlomeno.“ Přívětivě se usmála na Karolínu. „Mladá dámo, jsme tvými velkými dlužníky.“

„Ach... ne... jí... to bylo... ano... vůbec ne,“ řekla Karolína.

„Hale, buď tak hodný a nalij čaj.“ Královna obrátila svou pozornost k Emílii. „Myslím, že se Hal zmínil, že chceš pokračovat ve studiu. A soudě podle tvých šatů se učíš čarodějnictví, je to tak?“

Emílie se zmohla jen na vysoké hrdelní zachrčení.

„Může to být vysoce vážené povolání, ačkoliv chování mnohých čarodějů je prostě neomluvitelné. Vezmi si například tu ženu, která zaklela Hala. Podle všeho musela být velice, velice zlá. Doufám, že z té si příklad brát nebudeš.“

„Čaj!“ zvolal Hal a vtiskl jí do ruky šálek. „Výborný horký čajíček. Dvě kostky cukru, že, mami? A tady je tvůj, Emílie. Tenhle prosím tě podej Karolíně. Sladíš, Karolíno? Tak alespoň jednu kostku. Poslyš, ten čaj je vážně skvělý, mami. Změnila jsi dodavatele?“

Karolína teď měla talíř v jedné ruce a šálek s podšálkem v druhé. Po očku se podívala na Emílii, která talíř odložila na stůl, pak si podšálek opatrně postavila na jedno koleno a zvedla šálek k ústům. Karolína udělala totéž. Takže tohle byl čaj. Nikdy dříve jej nepila. (Pět pencí za libru! Škodí tělu i duchu!) Nechutnalo to špatně a horká tekutina jí postupně vyčistila hlavu.

„Můj prastrýc Alfons byl taky proměněný,“ říkala zrovna královna. „I když, rodinná loajalita stranou, musím přiznat, že na tom nebyl bez viny. Už tehdy byl něco jako černá ovce rodiny. Zavedl tu ubohou ženu hluboko do zahrady a pak se k ní choval velice negalantně. Mohl přece předvídat, že se něco podobného stane. Nemůžete si zahrávat s čarodějkami a čekat, že si to nechají líbit.“

„To je pravda,“ přikývla Karolína.

„Ale ona ho alespoň nevypustila do močálu, kde by neměl skoro žádnou naději na záchranu. Hodila ho do fontánky na zahradě, kde ho příštího dne mohli najít. Tak se to má správně dělat a my jsme to také náležitě ocenili. Člověk může udělit lekci, a přitom nebýt zlomyslný. Ne jako ta... jak jen se jmenovala... Amanda? Ne jako ta ženská Amanda.“

Karolína se nedokázala ubránit drobné škodolibé radosti. Tajně se na Emílii zašklebila. Mladší dívka soustředila veškerou svou pozornost na dno svého šálku.

„Jak to dopadlo s vaším prastrýcem?“

„Nu, Karolíno, rodina našla mladou ženu z dobrého rodu, která byla ochotna Alfonse políbit a zrušit tak zakletí. A pak spolu žili šťastně až do smrti, jak se říká.“

„To je hezké.“

„Měli jsme štěstí, že u močálu žila dívka tak statečná a odhodlaná jako ty. Opravdu jsem se už bála, že jsme Hala ztratili navždy. Jsem si jista, že spolu budete velice šťastní.“

„Ach,“ řekla Karolína. „Ano. Ehm, o tom jsem si s vámi chtěla promluvit.“

„Hal je tak statečný chlapec,“ pokračovala Helena. „Jeho otec jej posílá na výpravy po celém Melinoweru a Hal si nikdy nestěžoval. A má s tím tolik potíží. Takový byl samozřejmě vždycky. Jednou, když byl Hal ještě malý, jsem vzala celou rodinu na pobřeží. Hal se tenkrát u svačiny přejedl fazolí a –“

„Mami!“ skočil jí do řeči Hal varovným hlasem.

„Ale možná bych vám ten příběh měla vyprávět až někdy jindy.“

„Ne, to bys neměla,“ prohlásil Hal.

„Dal by si někdo ještě čaj? No dobře.“ Královnin hlas zněl náhle mnohem věcněji. Otevřela zásuvku ve svém stole a vytáhla z ní brk, lahvičku inkoustu a arch papíru. „Musíme toho hodně naplánovat. Karolíno, bylo mi řečeno, že se svatba musí uskutečnit velice brzy, jinak se Hal promění zpátky v žábu. Takže se musíme hned pustit do práce a tebe brzy čeká zkoušení svatebních šatů. Děvčata samozřejmě budou potřebovat čas, aby

si připravily družičkovské šaty. Nejlepší asi bude nějaký jednoduchý střih, aby je pak mohly nosit i k jiným příležitostem. Hale, tohle jsou holčičí záležitosti, takže už raději běž. Emílie, ty můžeš zůstat, jestli chceš.“

„Prosím, zůstaň,“ řekla Karolína. Okamžik pravdy se neúprosně blížil a ona náhle zjistila, že je sice snadné kritizovat chlapce pro to, jak vypadá, a ještě snadnější je pomlouvat ho před svou kamarádkou, ale říct matce, že její syn pro ni není dost dobrý, je něco úplně jiného. Zvlášť když ta matka je shodou okolností zároveň královna.

Ale jestli počítala s tím, že bude mít na své straně Emílii, ošklivě se spletla. „Ráda bych, ale mám spoustu vyřizování ve městě,“ řekla mladší dívka Heleně. „Navíc jsem si jista, že vy a Karolína si toho chcete hodně povědět.“ Nyní bylo na ní, aby se na Karolínu zašklebila. Karolína ji zpražila pohledem.

Hal vstal. „Jestli jdeš do města, doprovodím tě. Musím si tam také něco vyřídit.“

„V tom případě,“ řekla Helena Emílii a zamířila ke skříni, „vám půjčím svetr.“

„Ehm, ne, děkuji vám, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla Emílie rozpačitě. „To, co mám na sobě, mi úplně stačí.“

„Ale venku je ještě chladno.“

„Je tam teplo, mami,“ ozval se Hal. „Nepotřebuje svetr.“

„Tak si ho vezmi s sebou pro případ, že by se ochladilo.“

„Mami!“ řekl Hal opět tím varovným tónem.

„No, když myslíte, že to není třeba.“ Znovu objala Hala a přijala od něj polibek na tvář a Emílii se mezitím podařilo vyklouznout bez svetrů. O několik minut později za ní vyšel i Hal. Emílie byla ráda, že ho vidí, protože ve skutečnosti vůbec nevěděla, kam má ve městě jít. Prozkoumat ho s Halem jí připadalo jako ideální způsob. Velké dveře před nimi vedly přímo ven z paláce, ale Hal ji místo toho odvedl na tiché nádvoří osázené stromy.

„Takže po pořádku,“ řekl. „Co potřebuješ v Melinoweru zařídit?“

„Musím si dojednat studium,“ odpověděla Emílie. „Učení magie je velmi složitá záležitost. Musí se podepsat různé papíry a obstarat všelijaké věci. Mimochodem, kde je?“

„Kdo?“

„Čaroděj.“

„Jaký čaroděj?“

„Černokněžník. Však víš, ten, co unesl Rapunzela. Co jsi s ním udělal? Je ve vězení?“

„Ehm, ne.“

„Takže je na hradě? Vy máte žalární kobky?“

„Ne, on je...“

„Neublížil jsi mu, že ne?“

„Je mrtvý,“ řekl Hal.

Emílie strnula. „Co že je?“

„Neměl jsem na výběr. Zaútočil na nás, právě když jsem dostával Rapunzela z věže. Vládl magií a s její pomocí na nás vrhal zatraceně nepříjemné ohnivé koule. Jen tak tak jsem před první z nich uhnul a probodl jsem ho, než stačil vrhnout další. Kdybych zaváhal, byla by ze mne topinka.“

„Chápu,“ řekla Emílie. Pohledem spočinula na koštěti, opřeném o zeď, které někdo používal na zametání listí z dlažby. „Nevzpomínáš si náhodou, jak se jmenoval?“

„Ehm, ne. Měl takové dlouhé, cizí jméno. Zrovna teď si ho nemůžu vybavit.“

„Nejmenoval se náhodou Gerald?“ Emílie vzala koště do ruky.

„Ne, bylo to neobvyklé jméno. Určitě si na něj každou chvíli vzpomenu.“

Emílie koštětem několikrát zkusmo máchla. „A nejmenoval se třeba Patrick?“

„Ne, už jsem řekl, že to bylo cizí jméno. Počkej, nech mě přemýšlet. Bylo to nějak jako... jako...“

Emílie přestala zametat a pevně sevřela násadu koštěte oběma rukama. „Nejmenoval se nějak jako... Torricelli?“

„Jo! To je ono.“

Zaječení, které vyrazila, muselo být slyšet po celém hradě.

* * *

„Já jen že si nemyslím, že bychom se k sobě já a Hal hodili,“ řekla Karolína královně Heleně. „Chci říct, že ho znám teprve několik málo dní. A svatba je tak vážná věc. Nechtěla bych to uspěchat.“

Královna se na ni pochybovačně podívala. „Tvoje zdrženlivost je skutečně obdivuhodná. Většina dívek tvého věku by přesně to udělala, kdyby měla příležitost provdat se do královské rodiny. Vlastně mám skoro pocit, že většina dívek v tomto království sní celý život o tom, že se provdá za prince.“

„Ach, o tom nepochybuji, Vaše Veličenstvo. Já jsem na tom stejně. Jenom si nejsem jistá, jestli je Hal pro mne ten správný princ. Nebo jestli jsem já pro něj ta správná dívka.“

„To je zvláštní, že to říkáš. Zmínila jsem se, že přesně totéž řekla i Rapunzela?“

„Opravdu?“

„Bojím se, že ti příliš nerozumím. Máš v úmyslu jít líbat další žáby? Chceš to dělat tak dlouho, až najdeš prince, který ti vyhovuje?“

Karolína se zadívala do šálku a na dně uviděla několik čajových lístků. Mechanicky jimi zamíchala. Jednou slyšela, že některé ženy dokážou ze dna šálku přečíst budoucnost. Odložila šálek a podívala se na královnu Helenu.

„Vaše Veličenstvo, máte ještě dva syny.“

„Prince Jeffreyho a prince Kennetha,“ přisvědčila královna pyšně. „Už ses s nimi setkala?“

„Ano, Vaše Veličenstvo. Oba jsou velice hezcí.“

„Jsem vděčná, že jsem byla požehnána třemi hezkými syny,“ odpověděla královna s hrdostí, v níž nebyl ani stín pochyb.

Karolína se nenechala odradit. „Hovořila jsem s Jeffem... ehm, s princem Jeffreyem a připadal mi skutečně roztomilý. Myslím, že kdybych třeba měla příležitost poznat ho lépe...“

„Moje drahá, přece neuvažuješ o tom, že by ses provdala za

prince Jeffreyho?“

„Nebo za prince Kennetha. No, já jen že jsem měla pocit, že se jim líbím, ehm, a nechtěla bych, aby byl Hal nešťastný, takže...“

„Jémináčku. To je naprosto vyloučeno, Karolínó. Koneckonců, je tady ta záležitost s věnem.“

„Ano, věno,“ řekla Karolína. „Uvažovala jsem o něm po svačině. Kdybych nezlomila Halovo zakletí, královská rodina by za něj dostala věno, že? Jako za jeho bratry?“

„To je pravda.“

„Ale teď ho dostanete jen za dva syny. O Halův potenciál získat věno jste přišli.“

„Výměnou za to, že nám byl vrácen Hal,“ odpověděla královna. „Já si rozhodně nestěžuji. A myslím si, že bys byla skvělý přírůstek do rodiny, má drahá. Doufám, že ti to nevadí, ale trochu jsem se o tebe zajímala a neslyšela jsem nic než chválu. Také musím přiznat, že na děvče své společenské třídy jsi velice dobře vychovaná.“

„Děkuji. Moje přítelkyně byly tak hodné, že mi půjčily nějaké knihy, a vždycky jsem se snažila na sobě pracovat.“

„Měla jsi potíže s příbory?“

„Ehm, ano, měla.“

„Celé tajemství je začít od vnějších a propracovávat se do středu. Ale s tím si nedělej starosti. Existují školy, které tě o dvorní etiketě naučí všechno, co budeš potřebovat vědět. Jak mluvit, jak chodit a jak odpovídat na pozvání na zahradní slavnost. Samozřejmě budeš mít společnice, které tě tím vším provedou.“

„Společnice? Myslíte komorné?“

„Jémináčku, samozřejmě že ne. Dvorní dámy. Děvčata tvého věku z nejlepších rodin, které přicházejí na několik let do paláce, aby získaly zkušenosti a přirozeně si tady trochu zalovily na manžely.“

Karolína slýchala o dvorních dámách celý život. Vůbec ji nenapadlo, že by sama nějaké mohla mít. Její plány nikdy

nezašly dál než k oltáři.

„Život u dvora už není tak složitý, jako když jsem byla malá holka,“ pokračovala královna. „Tolik starých tradic bylo zapomenuto, tolik zásad se dnes ignoruje. Víš, teď se žije mnohem rychleji. Nikdo už nemá čas převlékat se šestkrát denně. Jako by se nikdo nezajímal o nic jiného než o vydělávání peněz.“

„Ano, peníze,“ chopila se Karolína šance vrátit se k tématu. „Co se snažím říct, je, že stejně můžete čekat věno jen za dva vaše syny. Záleží na tom, za které dva? Kdybych si, kupříkladu, vzala prince Jeffreyho, pořád byste ještě dostali věno za prince Hala a prince Kennetha.“

„Mé drahé děvče, říkáš to tak, že začínám mít pocit, jako by se mí synové prodávali na aukci.“

Karolína si začala převalovat šálek mezi dlaněmi. „Prosím, věřte mi, Vaše Veličenstvo, že nechci být neuctivá, ale není to přesně tak?“

Královna se na ni přísně podívala a pak se usmála. „Myslím, že trochu pravdy v tom je. Ale není věno jako věno. Princ, který má naději stát se královým následníkem, má vyšší hodnotu než ten, který ji nemá.“

„Ale princ Kenneth je přece nejstarší, ne? Princ Jeffrey se králem nestane.“

„Ale ne. Podle melinowerských zákonů a zvyků si svého následníka vybírá král. On rozhodne, jestli jím bude Kenneth nebo Jeffrey, podle toho, ze kterého bude lepší panovník.“

„Takže by mohl vybrat i prince Hala?“

„Nejspíš ano,“ odpověděla královna Helena trochu smutně. „Jenomže to neudělá. Hal a jeho otec spolu nevycházejí dobře.“

„Ano, to už jsem si domyslela.“

Královna vstala a přešla k oknu. Chvíli se mlčky dívala na stromy dole. „Mohu ti stejně dobře říct pravdu, Karolíno. Královská rodina je až po uši v dluzích. Král už vyhlásil, že dívka, která se vdá za Jeffreyho nebo Kennetha, musí přinést odpovídající věno. Myslím, že kdo si vezme Hala, ho příliš

nezajímá.“

Karolína, která věděla dost, aby vstala, když stála královna, přistoupila k ní. „To je vlastně dobře. Protože Hal o mne nestojí. Ve skutečnosti miluje Emílii.“

Královna se otočila a podívala se na ni. „Emílii? Tvou přítelkyni, která před chvílí odešla?“

„Ano. Sledovala jsem je po celou cestu z Bublavky. Hodí se k sobě skvěle. Ona je bystrá, vzdělaná, má majetek a nějaké peníze. Nepochybuji, že by dokázala dát dohromady poměrně slušné věno. A v každém případě ho miluje.“

„Chci, aby byl Hal šťastný,“ řekla královna. „A jelikož se stejně ožení s neurozenou dívkou... víš určitě, že ho miluje?“

„Absolutně. Je do něj blázen. O tom se nedá pochybovat.“

Zatímco to říkala, vyrušil je křik ozývající se z nádvoří dole. Královna rozrazila okno a vyklonila se, aby lépe viděla. Karolína se k ní přidala.

Velice rozrušená Emílie honila Hala po nádvoří a bila ho koštětem hlava nehlava.

Královna Helena pohlédla na Karolínu a tázavě pozvedla obočí.

„Kromě toho,“ vyhrkla Karolína, „umím spřádat len ve zlato.“

* * *

Kenny si sundal helmu. „Víš, v čem je tvůj problém, Jeffe? Myslím ohledně děvčat.“

„Předpokládám, že míníš zase rozvíjet svou teorii, že nejlepší dívky přitahují největší mizerové.“

Kenny byl venku u stájí a nechával svého panoše, aby mu sundal brnění. Každý kus byl okamžitě předáván sluhovi na vyleštění. Pod brněním nosil jen lněnou košili a kalhoty, ale na ramenou a jiných strategických místech měl vlněné vycpávky. Princ Kenneth měl za sebou rušný den a obličej i vlasy měl mokré potem. Panoš mu podal ručník a Kenny se začal utírat.

„Nebo největší mouly. Nedávno jsem svou teorii zdokonalil.

Pokaždé, když Hala pošleme na výpravu, najde si tam jiné děvče. Posledně to byla Rapunzela. Tentokrát si přivedl hned dvě. Než se nadějeme, bude je domů tahat po skupinkách.“

„Rapunzelu sem nepřivedl.“

„Samozřejmě že ne. Drží si ji pěkně schovanou ve věži, kde si s ní může užívat podle libosti.“

„To je směšné,“ opáčil Jeff. Na okamžik se zamyslel. „Přece si vážně nemyslíš, že by Hal... ne. Vyloučeno.“

„Mysli si, co chceš. Chtěl jsem jen říct, že určité dívky přitahují zkrachovalci, jako je Hal. Chytí se na jejich nevinný vzhled, považují je za bezpečné. Děvčata, která touží po silných, temperamentních mužích...“

„Ted' samozřejmě mluvíš o sobě.“

„Přesně. Děvčata, která nedokážou zvládnout chlapa jako já, upadají do opačného extrému.“

„Ale podle tebe se většina nachytá na arogantní mizery.“

„Ty to nazýváš arogancí a děvčata to považují za sebedůvěru. A pokud jde o tebe, bratříčku, ty bys to chtěl oběma způsoby a není ti to k ničemu. Jsi příliš velký a silný, abys přitahoval husičky. Příliš chytrý a velkorysý, abys zapůsobil na mrchy. Se svým stylem možná uspěješ u sněmovny lordů, ale s Karolínou se nedostaneš nikam.“ Kenny odhodil ručník a nechal panoše, aby ho sebral. Prohlédl si své kopí a pak mu ho předal na vyčištění. „Tohle použij na turnaj. Pořádně ho vylešti a dej ho stranou,“ řekl mu.

Jeff se připravoval začít s výcvikem. V rukou držel meč a nyní předstíral, že si prohlíží pochvu. „S Karolínou?“

„To je to děvče, které zlomilo Halovu kletbu.“

„Tak se jmenuje?“

„Jestli si ji ještě neviděl, musíš si ji pořádně prohlédnout, Jeffe. Řeknu ti, Hal ví, kým se má nechat zachránit. Ta holka je kusanec k pohledání.“

Jeff byl ke Kennovi obrácený zády. Tiše zaskřípal zuby, pak se přinutil nasadit neutrální výraz a teprve potom se otočil. „Neměl by ses k ní chovat tak neuctivě, Kenny. Víš přece, že

brzy bude princeznou.“

„Ale jdi. Neříkej mi, že ti krev nevře v žilách, když se na tu blondýnku podíváš. Má výstavní páreček koziček a rty jako stvořené k cucání –“

„Kenny!“

„Hej, uklidni se, brácho. Chtěl jsem ti jen říct, že po turnaji bude to děvče moje. Je přesně ten typ, který jde po atraktivních mužích. Jediné, co se jim líbí víc než pěkný chlap, je pěkný chlap na koni.“

Jeff uvažoval poznamenat něco o zadním konci koně, ale nedokázal to tak narychlo vyjádřit, aby to znělo břitce.

„Líbí se jim muži, kteří vyhrávají,“ pokračoval Kenny. Posadil se a pokynul panoši, aby mu sundal jezdecké boty. „Zvláště když přitom ostatní holky v davu jásají. Ženy vždycky chtějí to, co mají ostatní ženy. Dokonce i Hal to ví. Víš, že se letos nechal zapsat na turnaj?“

„To děvče nemá žádné věno, Kenny. Když se za ni provdáš, můžeš se rozloučit s trůnem, o to se táta postará. Nech ji Hálovi.“

Kenny se znovu zašklebil. „Copak jsem říkal, že si ji chci vzít? Pořád ještě pracuji na té malé bohaté vévodkyni, co je do mě tak udělaná.“

„Na té tlusté? Ještě ses s ní ani nezasnoubil a už si plánuješ, jak ji budeš podvádět.“

„Přece si nemyslíš, že ji miluji. Ona mě taky nemiluje. Ví, že to bude politický sňatek. Ženy takové věci očekávají.“

„Víš, Kenny, skoro by to znělo rozumně, kdyby s tím přišel někdo jiný než ty. Kdyby sis našel ženu, která by byla půvabná, oddaná a byla do tebe zoufale zamilovaná, podváděl bys ji stejně.“

Kenny si zapnul halenu. „Naštěstí pro tebe, Jeffe, se budeš moci oženit s každou, kterou si vybereš. A já také. Mám plán, jak se vypořádat s dluhy.“

„Uh oh.“ Jeff se opřel o zed' a podezíravě si svého bratra prohlédl. „Pokud si vzpomínám, tvůj poslední plán, jak nás

zbavit dluhů, byla válka. Přemlouval jsi tátu, aby zašel do sněmovny lordů a požadoval její vyhlášení.“

„Válka je standardní řešení pro zemi ve finanční krizi.“

„*Země* ve finanční krizi není. Jen *my*.“

„Jak jsi neopomněl zdůraznit sněmovně. Ale Jeffrey, příteli, mám jiný nápad a tentokrát je zákon plně na *mojí* straně. Podle všeho je to ten nejtradičnější způsob, jak se královské rodiny zbavují dluhů, a ani sněmovna s tím nic nenadělá. Táta jmenuje svým nástupcem *mne*. Pak se *ty*, Jeffrey, můžeš oženit, s kým budeš chtít, ať už s věnem, nebo bez něj. Bude to můj dárek tobě. Ale k té blondýnce svoje naděje příliš neupínej. Ta padla do oka mně.“

„Jsem ohromen tvou štedrostí. A co je to za tradiční metodu, s jejíž pomocí se král může zbavit svých dluhů?“

„Vyvoláme pogrom,“ odpověděl princ Kenny.

* * *

Jeff dusal po vnějším schodišti, které vedlo ke královským komnatám v melinowerském paláci. Celou hodinu si vybíjel vztek bodáním a sekáním ostrým mečem do figurín a kosením cvičných protivníků otupeným. Stále to v něm ale vřelo zlostí, zlostí způsobenou vědomím o připravovaném bezpráví. Bezpráví, pomyslel si Jeff, kterému není schopen zabránit.

Ne že by se o to samozřejmě nepokusil. Půjde do sněmovny lordů. Jestli měl někdo z rodiny ve sněmovně nějaký vliv, byl to právě Jeff. Většina jejích členů mu věřila, že zabrání králi, aby zapadal hlouběji do dluhů.

Což ale neznamenal, že budou ochotni zamezit tažení proti Židům. Zvláště, když – jak si Jeff domyslel – jim jeho otec a bratr slíbili podíl na akci.

Byl tak zabraný do vlastních pochmurných myšlenek, že si Karolíny, která scházela ze schodů dolů, všiml teprve, když do ní div nevrazil. To na něj zapůsobilo blahodárně. Pro většinu mužů div nevrazit do děvčete jako Karolína znamenalo vyvrcholení dne. Vrazit do ní by pak pro ně byl důvod k oslavě.

„Ahoj,“ řekla Karolína a roztomile se na Jeffa usmála. Pak ustoupila stranou, aby mu udělala místo na projití. Ale ne zase tolik místa, aby se o ni přitom neotřel.

„Ahoj,“ odpověděl a zamyslel se, jestli by něco neměl dodat. Při svačině zjistil, že čím více s Karolínou hovoří, tím více ji má rád. Což nebylo vůči dívce, kterou si měl brát jeho bratr, správné. Nakonec se rozhodl, že bude pokračovat v chůzi.

Karolína, která šla předtím dolů, se otočila a vydala se za ním. „Hledám komnaty prince Hala,“ řekla.

„To je tady nahoře,“ odpověděl Jeff. „Ta velká okna na druhé straně terasy. Ted’ tam ale není. Šel s Emílií do města.“

„Ach, to je zlé. Potřebovala bych si s ním promluvit.“

„Můžeš za ním zajít později, jestli ho neuvidíš u oběda. Večer rád chvíli postojí na terase a dívá se na lodě v přístavu.“ Jeff znovu vykročil. Karolína ho následovala. Zdálo se, že nijak nespěchá rozhovor ukončit. Jeff se zastavil a podíval se na ni.

Ve světě, ve kterém žil Jeff, byly jen dva druhy princů. Buďto jste byl ušlechtilý princ, nebo zlý princ. Pozdější generace se mohly ohánět pojmy jako antihrdinové a situační etika, ale tohle byla jednodušší doba a Jeff se už dávno rozhodl, že on bude patřit k tomu ušlechtilému typu princů. A ušlechtilí princové nekradou svým bratrům děvčata.

Jistě, bylo zřejmé, že Karolína nebyla vyhlídkou na svatbu s Halem příliš nadšená. Ani jí nevadilo, že je zrovna na cestě do města s jinou dívkou. I slepý by poznal, že Hala nepovažuje za dost pohledného, aby jí byl hoden. Jeff to docela chápal. Spousta děvčat takhle o Hálovi uvažovala. Vlastně většina. Tedy všechny, pokud mohl Jeff soudit. Ale pro Jeffa to byl jen o důvod víc, aby svému bratrovi neukradl děvče. Fyzická přitažlivost byla jen nezasloužená výhoda. A ona nikdy *neřekla*, že se za Hala nechce provdat. Tedy alespoň ne Jeffovi.

Kromě toho by to stejně nikam nevedlo, ani kdyby ve hře nebyl Hal. Manželství nepřipadalo v úvahu: byla tu ta záležitost s věnem. Jistě, mohl si s ní jen tak užít – v království byla spousta dívek, které by byly vděčné i za to. Ale Karolína dala

jasně najevo, že o tohle jí nejde. Ignorovat to by rozhodně nebylo ušlechtilé.

Takže to nejlepší, co mohl udělat, bylo popřát jí dobrý den a jít pryč. Jenže i tenhle plán měl chybu. Karolína měla ty nejroztomilejší oči, jaké kdy Jeff viděl. Byly velké, hluboké a nyní je upírala na něho, a Jeff přímo cítil, jak se některé oblasti jeho mozku odpojují. Pokusil se pohled od jejích očí odtrhnut, ale pak jí zase hleděl na prsa, což bylo ještě znepokojivější, i když jiným způsobem. A dívat se tam bylo navíc negentlemanské, takže znovu vzhlédl. Bríza vanoucí od přístavu jí lehce zčechrala vlasy, až jí na nich zatančily pablesky světla.

„Něco se stalo?“

„Ne,“ odpověděl Jeff. Na okamžik uvažoval říct jí o nadcházejícím pogromu. Z jejího líčení o lovu na žáby věděl, že je chytrá a praktická dívka a povídat si s ní rozhodně nebylo nepříjemné. Jenomže jí nemohl vyrazit státní tajemství. „Ne, nic se nestalo.“

„V tom případě,“ řekla Karolína, „bych vás ráda požádala o laskavost.“

„Prosím.“

„Minulou noc jsme přespali u Býka a jezevce. Potřebuji se tam vrátit, ale bojím se, že nenajdu cestu.“

„Nevím, kde ten podnik je, ale zjistím to.“

„A nemohl byste se obětovat natolik, že byste mě tam doprovodil?“

To, jak Jeff věděl, bylo absolutně vyloučené. Nebylo správné trávit čas v přítomnosti bratrovy půvabné přítelkyně. Určitě nebylo správné trávit čas v přítomnosti bratrovy půvabné přítelkyně, když o ní smýšlel tak, jak o ní smýšlel. A v žádném případě nebylo správné ukazovat se s ní na veřejnosti. Jeffovi stačilo lusknout prsty a objevil by se jeden z tuctu jeho sluhů, který by okamžitě připravil kočár a odvezl nastávající princeznu, kam by si přála. Nebylo třeba, aby se Jeff angažoval osobně a riskoval tak, že způsobí potíže.

„Velice rád,“ řekl.

Odpolední slunce bylo hřejivé a jasné, blížící se turnaj přilákal do města návštěvníky a ulice byly plné obchodníků. Emílie s Halem seděli v horním patře čajovny, jejíž otevřená okna jim dovolovala těšit se pohledy i zvuky z ulice dole. Oba měli před sebou sklenici vína. Emílie víno nijak zvlášť ráda neměla, ale matka ji naučila, že pít víno se ve vyšší společnosti sluší, a tak si zvykala.

Nastínila Halovi svoje plány. „Pro čaroděje je běžné, že si na rok nebo na dva půjčují svoje učedníky. Ti tak nabudou zkušenosti, které by u svých mistrů nezískali. Torricelli byl odborník na alchymii a maminka chtěla, aby mě v ní vyučil. Podle jejího názoru má chemie budoucnost.“

„Vážně je mi to líto.“

„To je v pořádku. Myslím, že by mamka stejně změnila názor, kdyby se dozvěděla, že unášel děvčata. Jenomže zatímco na zápujčku by mě nějaký čaroděj patrně přijal, najít takového, který by se stal mým novým mistrem bude těžké. Obvykle si chtějí učedníka vychovat od samého začátku. A když už tě nechají zapojit do svého programu, obvykle dojde ke sporům o uznání předchozích kreditů.“

Od oné noci v lese to bylo poprvé, co byla s Halem o samotě. Hal jí nabídl, že jí ukáže město, a Emílie přijala. Byla to jedna z nejpříjemnějších procházek, jaké kdy absolvovala – zdálo se, že Hal zná úplně každého, od nejbohatších lordů až po bezvýznamné umývače nádobí, a všichni ho viděli rádi. Vyšli si i na přístavní hráz, kde Emílie obdivovala půvabné štíhlé lodě se spleťtými pavučinami takeláže. Pozorovali námořníky ve volných plátěných kalhotách držených opasky ze složitě zauzlených lan.

„Všimla jsem si,“ poznamenala Emílie, „že se oblékáš tak trochu jako námořník.“

„Byl jsem námořní kadet,“ odpověděl Hal. „Melinowerská tradice. Každý z nás má nějakou důstojnickou hodnost. Prvorozený syn slouží u královské gardy, druhorozený u

pěchoty a třetí syn zase u námořnictva.“

„Proto nosí Kenny a Jeff ty kabátce se zlatými prýmký.“

„Jo.“

„A co kdyby se narodil čtvrtý syn? Ne, budu hádat. Stal by se duchovním, že?“

„Ne. Pracoval by v diskontní cestovní kanceláři. Velice užitečná konexe, zvláště když jde o zlevněné zájezdy na poslední chvíli.“

„O tom nepochybuji.“

Emílie navštívila univerzitu s její obrovskou, fascinující knihovnou. Byli v tiskárně, kde viděla, jak se z roztaveného olova odlévají typy, které jinde sázejí tiskařští šotci s obličejí a rukama černýma od barvy rychleji, než ona dokázala číst.

Prošli kolem opuštěné budovy, pochmurné, ale elegantní. „Cech vrahů,“ vysvětlil jí Hal.

„Děláš si legraci,“ odpověděla Emílie, která už historky o cechu vrahů slyšela, ale nevěřila jim.

„Proč to říkáš?“

„Vždycky jsem si myslela, že cech vrahů je jen legenda. Připadá mi směšné, že by lidé ve svém středu trpěli spolek zabijáků a uznávali je jako poctivé živnostníky.“

„Máš pravdu, je to směšné a ve skutečnosti takový cech neexistuje. Tu budovu nechal postavit král a uvnitř je hlídka. Kdykoliv tam někdo přijde, aby si najal vraha nebo vstoupil do cechu, strážní mu dají pořádnou nakládačku, doporučí mu, aby se pro příště vyhýbal potížím, a vyhodí ho ven. Dokud se to nerozneslo, kriminalita znatelně klesla. Musím připustit,“ řekl princ trochu zdráhavě, „že táta má občas dobré nápady.“

Prošli kolem vlásenkářství, kde Emílie obdivovala paruky z koňských žíní, velbloudí srsti i lidských vlasů, většinou neuvěřitelně drahé. Vlásenkář Emílii nabídl tři šilinky za její vlasy. Emílie zdvořile odmítla. Jen pokrčil rameny: „Bojím se, že víc vám nabídnout nemůžu. Tmavé vlasy letos nejsou příliš populární.“

„To jsou ty módní výstřelky,“ řekl Hal. „Plešatí muži začali

používat paruky. Jsou i takoví, kteří si úmyslně holí vlasy, aby mohli nosit paruky a jít tak s dobou.“

„Ženy paruky nenosí?“ zeptala se Emílie.

„Samozřejmě že ne. Ženy přece neplešatí. Proč by měly nosit paruky?“

Nejúžasnější ale Emílii připadal obchod s oděvy. Ne krejčovství, kde vám vezmou míry a ušijí vám šaty, ale místnost s nesčetnými věšáky plnými šatů všech velikostí. Majitel Emílii vysvětlil, že tady si zákaznice zkouší šaty tak dlouho, až najdou takové, které jim sedí, a pak si v nich mohou vyjít ještě ten večer. Vybral jedny šaty a zavedl Emílii ke zkoušecí kabince. Emílie dala Hálovi kabelku, aby jí ji podržel, ale ten ji popadl za ruku a vyvlekl ji zpátky na ulici.

Nyní tedy seděla v čajovně a pozorovala pouliční ruch dole. „Podívej se, jak jsou všichni vzrušení,“ řekla Hálovi. „Je to jako velký večírek. To kvůli tomu turnaji?“

„Hmm?“ řekl Hal. Zdálo se, že je duchem nepřítomný. Emílie doufala, že nemyslel na Karolínu.

„Ptala jsem se, jestli jsou lidé v Melinoweru pořád tak šťastní?“

„Mně připadají poněkud napjatí,“ odpověděl Hal. „Jako kdyby byli pod nějakým tlakem. Zvláště obchodníci. Zajímalo by mě...“ Nechal větu vyznít do ztracena a cvrnkl mincí o stůl. Pak ji náhle hodil do svého šálku, vstal a podal Emílii ruku. „Pojď.“

„Kam?“ zeptala se Emílie, ale Hal už ji vedl dolů ze schodů a pak davem na ulici, až zastavili před dlouhým průčelím jakéhosi obchodu s mnoha výkladními skříněmi. Podle dřevěného vývěsního štítu to byla pobočka dobře známého řetězce kouzelnických obchodů. Emílie se rozhlédla a znechuceně se zamračila.

Naprostá veteš, pomyslela si. Pouze pro hlupáky. Na policích byly vonné tyčinky a ozdobné držáky na ně, aromatické barevné svíce a vyřezávané svícny, papírové symboly k zavěšení nad dveře... všechno s popisem a návodem, kterou vonnou tyčinku nebo svíci je třeba zapálit a který symbol je třeba vyvěsit k

dosažení požadovaného stupně štěstí. V regálech viděla hromady zdravotního mýdla, náčinků, svazečků sušených bylin, lahviček s elixíry a celý jeden stůl byl vyhrazen mastičkám na obnovení mužské potence. Na jiném byly zase vystaveny produkty zaručující zvětšení objemu přes prsa u žen. Emílie na ně jen pohlédla a obrátila oči v sloup.

Hlavním artiklem tu ale byly talismany a škapulíře. Visely na věšácích v dlouhých řadách a jejich pestrost zaručovala, že si vybere každý. Některé byly vyrobené ze zlata nebo stříbra, jiné z mědi, mosazi, křišťálu, broušených kamenů, ze slonoviny nebo z rohoviny, z velrybích kostic, perleti, narvalího rohu a vonných dřev, a jejich velikost sahala od perliček menších než hrášek po medailony velikosti víka od sudu. Na nedostatek zákazníků si obchod stěžovat nemohl. Emílie jich za těch několik málo minut, které strávila uvnitř, napočítala dvanáct.

Podívala se na Hala, který kupoval nějaký drobný talisman a hovořil s majitelem obchodu. Počkala, až skončí, a pak s ním vyšla na ulici. „Víš,“ řekla mu, „tohle je důvod, proč je důležité, aby měl člověk dobrého učitele. V žádném případě bych nechtěla skončit v podobném vetešnictví a prodávat levnou lidovou magii.“ Hal jen přikývl. „Mimochodem, co jsi koupil?“ zeptala se.

Hal otevřel dlaň a ukázal jí talisman vyřezaný z vlčího zubu. „Pro štěstí na turnaji,“ řekl. „Podle prodavače má zvýšit rychlost a agresivitu.“

„Ach, Hale. Jestli jsi potřeboval dobrý talisman, měl jsi říct a já bych jen tady ve městě našla tucet lidí, kteří by ti dali kvalitnější. Než příště vyhodíš peníze za bezcenný krám, zeptej se mě.“

„Zase tolik nestál. Ve skutečnosti jsem si chtěl promluvit s mužem, kterému ten obchod patří. Bere sázky na výsledky turnaje.“

„A ty ses ho ptal na své bratry? Ten talisman jsi koupil pro některého z nich?“

„Pro sebe,“ odpověděl Hal. „Nechal jsem se zapsat.“

„Och.“ Emílie si nedovedla Hala představit v žádném druhu fyzického soupeření. Jistě, k turnaji patřily i soutěže nezahrnující boj – žonglování, akrobacie a tak podobně – prostě v pouliční komice. Nemyslela si však, že by se toho účastnili členové královské rodiny. Bylo by to příliš ponižující.

Mlčky kráčeli ulicí. Po chvíli si Emílie uvědomila, že takhle se od Hala nic nedozví, a zeptala se přímo: „Na co ses zapsal?“

Hal se jí podíval do očí. „Na souboj s mečem.“

„Hmmmm.“

Dál šli v naprostém tichu. Emílie po něm neustále pokukovala, jestli se nezačne smát, jak ji nachytil. Ale princ se tvářil smrtelně vážně.

„Souboj s mečem,“ řekla.

„Správně.“

„Ehm. Tedy, hmm. Minulou noc v hostinci jsi... chci říct... připadalo mi, že jsi příliš neexceloval.“

„Správně.“

„Už jsi někdy s mečem soutěžil?“

„Všechno je jednou poprvé.“

„Bral jsi lekce v šermu?“

„To není třeba. Jsem přirozený atlet.“

„Hale! Děláš si ze mě legraci?“

Než mohl odpovědět, v budově nejasného určení, kolem níž procházeli, se otevřely dveře. Na okamžik zahlédli záložky rukávů uniformy, vzduchem prolétl hubený muž a dopadl na dlažbu. Dveře se zase zabouchly.

Hal ukázal palcem. „Cech ‚zlodějů‘. O tom se to ještě nerozneslo.“ Zahnul za roh a vedl ji dlouhou, úzkou uličkou, pak se náhle zastavil. Musel. Ulice byla slepá. Po obou stranách se zvedala vysoká cihlová stěna a přímo před nimi stála kamenná budova bez oken. Uprostřed jejího průčelí byly jediné železné dveře. „Tady je to,“ řekl. „Ano, Bungee. Je to ten muž, kterého jsi chtěla navštívit?“

Emílie se podívala na dveře. „Ano, Bungee,“ řekla. „Jeden z nejlepších čarodějů Dvaceti království. Psala jsem mu. Vlastně

nýty, zato na nich nebyla ani stopa po klice, klepadlu, zámku nebo klíčové dírce. Uprostřed, zhruba na úrovni očí, byl malý lesklý zlatý kotouček. Hal přistoupil blíž a podíval se na něj. Byla to malá mosazná plaketa velká asi jako nehet na jeho palci a na ní byl vyrytý symbol hvězdy a půlměsíce. Jméno tam žádné nebylo.

„Vypadá to výhruzně,“ řekl. „Možná se dovnitř dá dostat jinudy.“

„Zatlač.“

„Raději nejdřív zaklepu.“ Hal nijak nespěchal vejít do čarodějova příbytku, což bylo vzhledem k tomu, co se mu přihodilo, když vnikl do černokněžnickova hradu bez ohlášení posledně, docela pochopitelné.

Emílie se zasmála. „S tím si nedělej starosti. Je to jen taková zkouška.“

„Hmm?“ opáčil Hal.

„Však to znáš. Dveře vypadají, že je nemožné je otevřít, takže to nikdo nezkouší. Vsadím se, že do nich stačí strčit a otevřou se dovnitř.“ Opřela se o dveře dlaní ruky a opravdu, povolily bez nejmenšího odporu. Za nimi byla malá hala a točité schodiště směřující nahoru. Emílie vešla dovnitř a otočila se. „Vidíš. Čarodějové podobné zkoušky milují. Chtějí vědět, jestli patříš k tomu druhu lidí, kteří se nechají oklamat zdáním, nebo jestli se vytrvale snažíš proniknout k jádru problému. Nebo něco takového. Myslím, že je to trochu dětinské. Kdyby –“

Dveře se zabouchly a okamžitě přerušily proud její výmluvnosti. Bez ohledu na to, jak silně na ně Hal tlačil, tentokrát zůstaly zavřené.

* * *

Rumplestiltskin si vzal dva korbele piva a zaplatil za ně malou stříbrnou mincí. „Vždycky dávám velké spropitné,“ vysvětlil. „Nenávidím, když si lidi myslí, že jsou Židé lakomí.“

„Myslela jsem, že nejste Žid,“ opáčila Karolína.

„Nejsem. Ale lidé si myslí, že jsem. Proto dávám velké

spropitné.“ Usadil se na židli a zadíval se přes poškrábaný dřevěný stůl a Karolínu otevřenými dveřmi hospody U Býka a jezevce ven, kde v královském kočáru čekal princ Jeff. Olivrejovaný kočí držel otěže čtyř černých koní. Po každé straně dveří stál lokaj. Trpaslík obdivně zavrtěl hlavou. „Tak kočár a čtyřspřeží, no ne. Vy tedy nemámíte čas, to se musí nechat. Od Hala k Jeffovi za jediný den. Máte v plánu i Kenna?“

„Setkala jsem se s ním.“

„Dávejte si pozor. Říkají, že u něho není oč stát.“

„Mně to tak nepřipadá.“

Rumplestiltskin pokrčil rameny. „Nu, ženy vidí muže jinak. Tak který to bude, Jeff nebo Kenny?“

„Já nevím,“ odpověděla Karolína. „Ještě nevím, co si o mně myslí. A je tady ještě jedna věc. Očividně se ještě nerozhodlo, kdo z nich usedne na trůn.“

„Jo, to jsem taky slyšel,“ přisvědčil Rumplestiltskin. „Tady v Melinoweru si svého následníka vybírá král. Hádám, že z toho musí být spousta napětí v rodině.“ Upil piva a zadíval se na ni přes orosený korbel. „Takže se nemíníte spokojit s ničím menším než s hlavní cenou, co? Krásného prince a království k tomu? Víte, to, že se vdáte za krále, vám ještě nedává právo vládnout. To není jako být královna regentka.“

„Úplně se spokojím s titulem královny. Nejsem chamtivá.“

„Samozřejmě že ne.“

„Takže se vraťme k té záležitosti s mosazí. Vy máte kouzelný kolovrat. A potřebujete někoho, kdo s ním umí zacházet.“

„Správně.“

„Víte jistě, že ta věc bude příst len ve zlato? Zkoušel jste to?“

„Ne,“ odpověděl Rumplestiltskin. „Je to jeden pokus a dost. Nedá se to vyzkoušet. Čaroděj ho zaklel. Bude pracovat pouze jednou noc a pak ho bude třeba znovu zaklít.“

„Předpokládám, že to není všechno.“

„Přirozeně, jinak by ho měl každý čaroděj a hromady zlaté příze by se povalovaly, kam se podíváte. Tak či tak, můj kolovrat je stoprocentně kouzelný. Počkejte, až se k němu

posadíte. Moc z něj doslova sálá.“

„V pořádku, řekněme tedy, že bude fungovat. Co ten len? Proč to musí být zrovna len? Len se přede hrozně těžce. Dostanete sice pevnou přízi, ale sukuje se. Jen nejlepší pradelna ji dokáže udělat hladkou a stejnoměrnou.“

„Tou nejlepší myslíte sebe?“

Karolína jen pohodila vlasy.

„Na hladkosti mi nezáleží. Spokojím se se sukovitým zlatem. Otázka je, jak jste rychlá.“

„Jsem rychlá, ale... musí to být len?“

„Nemáčený len.“

„Jemine.“

„To je zákon podobnosti.“

„Cože?“

Ani Rumpelstiltskin neznal všechny podrobnosti. Ale vysvětlil jí to, jak nejlépe dovedl. „Proměnit len ve zlato není ve skutečnosti magie. Je to alchymie. Víte, magie je symbolická, ale alchymie je alegorická.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Vlastně pořádně sám nevím. Ale pochopil jsem, že to, co se má ve zlato proměnit, musí předtím jako zlato vypadat. Proto se nedá vyrobit zlato z olova. Musí to být mosaz. A k tomu určitý typ mosazi, který má správnou barvu.“

„Panenská mosaz,“ dodala Karolína.

„Správně. A na kolovrátku je třeba příst len, protože stonky lnu jsou zlatavé. Alespoň před máčením. Ehm, proč se vlastně len máčí?“

„Aby se jednotlivá vlákna ve stonku snadněji oddělila. Ale smyje se přitom barva.“

„Proto musí být len nemáčený. Dá se i tak příst?“

„Ano, ale špatně. Půjde to mnohem pomaleji. Nemyslím, že za noc udělám víc než jedno nebo dvě vřetena. Moje polovina nebude na věno stačit.“

„Přesně tohle říkalo to děvče v Mathagaru. Proto jsme vymysleli tu lest. Šlo o to ukázat králi první pytel zlata a

přesvědčit ho, že další budou následovat.“

Karolína se nad tím zamyslela. „Já nevím,“ řekla. „Celý život jsem jednala čestně. Právo provdat se za krásného prince jsem si *zasloužila*. Nemyslím, že jsem připravena začít náš vztah zradou.“

„Dobře, vezměte zlato, které budete mít, a investujte ho. Jste v těsném kontaktu s královskou rodinou. Lidé vám budou nabízet nejružnější lukrativní partnerství, aby mohli spojit svoje jméno s vaším.“

„Hmm, možná. Ale jsem v časové tísní. Musím se provdat buď za Hala, nebo za někoho jiného. Jinak se Hal promění zpátky v žábu.“

„Jo,“ řekl Rumplestiltskin. „Docela chápu, v čem je váš problém. A Halův. Přesto si myslím, že tuhle příležitost byste měla využít. Pytel zlata vám možná cestu na trůn neotevře, ale na škodu taky nebude.“

„Ano,“ přisvědčila Karolína. „Ale co ta klauzule o prvorozeném dítěti?“

„Cože?“ vytřeštil oči trpaslík.

„Povídá se, že jste v Mathagaru žádal prvorozené dítě té dívky.“

„Už jsem vám říkal, že je to nesmysl,“ ohradil se Rumplestiltskin. „Ta mrcha to jen chtěla zavařit Židům. Proč by měl chlap chtít vychovávat dítě, které není jeho? Ženy si často vyprávějí, jak jim chtěl někdo ukrást dítě – cikáni, víly, piráti nebo co já vím kdo. Kdybych chtěl dítě, ožením se a udělám si vlastní.“

„Jistě,“ přikývla Karolína. „Jen mě napadlo, že by muž mohl chtít dítě, které není... hmm.“

Rumplestiltskin na ni vytřeštil oči. „Které není co?“

„Vždyť víte, jak to myslím.“

„Ne, nevím.“ Rumplestiltskin zavrtěl hlavou.

„Vážně, o čem to mluvíte?“

Zdá se, pomyslela si Karolína, že dnes je zvlášť vhodný den na trapasy. „No, jen mě to tak napadlo. Říkala jsem si, že když

jste...jste... a jestli je to dědičné... takže byste možná mohl chtít dítě, které není... víte... postižené.“

„Postižené? Aha!“ Rumpelstiltskin se plácl do stehů. „Vy myslíte tohle? Ale to mám, protože jsem prodělal dětskou obrnu. Na potomky se to nepřenáší. Není to nic vážného – moje děti budou v pořádku.“

„Dobře, dobře,“ řekla Karolína, která už stejně chtěla změnit téma. „Kdy chcete s tím předemím začít?“

„Jestli proti tomu nic nemáte, třeba dnes v noci.“

„Tady?“

„Ne, mám byt na kraji města. Vlastně je to hned u zlatnictví, takže budeme moci rovnou vyměnit zlatá přadenu za mince. Až je budu mít, vypadnu odsud co nejrychleji. Po městě se povídá, že tady Židé budou mít brzy potíže. Možná dokonce dojde k pogromu. Se mnou to sice nemá nic společného, ale nerad bych se do něčeho zapletl.“

„Tady v Melinoweru?“ Karolína se pochybovačně zamračila. „Myslela jsem, že takové věci už máme za sebou.“

„To se může přihodit kdekoliv, kde si vládnoucí třída myslí, že ji bankéři ždímají. Ale pokud jde o mě, stejně jsem si už říkal, že je čas podívat se zase někam jinam.“

„Ostatní vaši lidé... ehm... ti lidé, taky odjíždějí?“

„Nejde ani tak o odchod jako o vyhnání. Ale před turnajem se odsud nikdo nehne – jsou na něm příliš finančně zainteresovaní.“ Rumpelstiltskin vytáhl kus plátna a začal na něj kreslit ohořelým klacíkem. „Tohle je plánec, podle kterého se ke mně dostanete. Čas máme akorát mezi půlnocí a úsvitem, ale měla byste přijít dřív, abychom stačili všechno připravit.“

„Budu tam.“

„Výborně. A nebuďte nervózní. Budu něžný.“

Karolína pokrčila rameny. „Proč? Vždyť jde jen o předemí. Jak při tom chcete být něžný?“

Rumpelstiltskin na ni vytřeštil oči. Zavládlo dlouhé ticho. Nakonec řekl: „Vy to nevíte?“

„A co?“

„Zatraceně.“ Ted’ byla řada na Rumpelstiltskinovi, aby zrozpačitěl. „Myslel jsem, že tohle ví každý.“

„Co?“

„A vaše přítelkyně je čarodějka. Byl jsem si jistý, že jste o tom slyšela.“

„O čem?“

Trpaslík se rozhlédl po místnosti, jako kdyby hledal pomoc. Žádná nepřicházela. Když konečně promluvil, znělo to skoro zoufale: „Nezapomínejte, že vám to vynese pytel zlata, možná i víc. Je to dobrý obchod, bez ohledu na to, jak vám to možná bude na první pohled připadat.“

„Rumpelstiltskine, o čem to, k čertu, mluvíte?“

Rumpelstiltskin vypil obsah svého korbele a pak se upřeně zahleděl na jeho dno. „Ehm, když chcete provést transformaci, jako je tahle, potřebujete k tomu... hm, je k tomu třeba... vždycky ji musí doprovázet ztráta panenství.“

Ozvalo se třísknutí, jak Karolína prudce položila korbel na stůl. Pak se ozvalo zavržení židle odsouvané od stolu, jak vstala. Když Rumpelstiltskin vzhlédl, vypjala se před ním do plné výšky a změřila si ho pohledem, po kterém by okamžitě zamrzl lák v sudu nakládaných okurek. „Myslím, pane,“ řekla ledově, „že byste si měl najít nějakou hodnou židovskou dívku.“ A odešla.

* * *

„Je dobré být králem,“ řekl jednou král Melinoweru Jerald. Tehdy býval mnohem mladší. Nyní už ho takové myšlenky nenapadaly. Ted’ si spíš myslel, že by bylo dobré odejít na odpočinek.

Sněmovna lordů už na něho nějakou dobu tlačila, aby to udělal. Král zpočátku odolával. Ale později mu to začalo připadat jako čím dál lepší nápad. Zkusil se soustředit na papíry před sebou, ale v duchu stále viděl zelené lesy, které obklopovaly jeho rodinné sídlo v Losshiru, bublavé potůčky a pohodlnou loveckou chatu. Už tam nebyl tři roky. Neměl vůbec

šanci se odsud utrhnout.

Peníze! To byl jeho problém. Ne. Ve skutečnosti byl jeho problém sněmovna lordů. Většinou to byli docela moudří muži, ale neměli ani ponětí, co stojí vládnout monarchii. Král musel žít jako král, jinak si nezískal žádný respekt. Jistě, byly tu ty sázky, ale jeho štěstí by se časem jistě obrátilo. Kdyby ho jen nechali znovu zvýšit daně...

S povzdechem tu myšlenku zaplašil. K tomu nikdy nedojde a myslet na to mu jen působilo bolesti hlavy.

Odejít na odpočinek. To znělo mnohem lépe než abdikace. Ať se o všechno postará Kenny a on bude poblíž, aby mu občas poradil. Kenny a král se na většinu věcí dívali stejně. Z Kennyho bude dobrý král. Ale stále tady byla nevyřešená otázka peněz.

Podíval se na papíry na svém stole. Byly to rozkazy k vyhoštění Židů a konfiskaci jejich aktiv. Čekaly jen, až je podepíše a opatří pečeti. Jistě, ne všichni Židé byli bohatí půjčovatelé peněz. Většina nebyla. A ne všichni bankéři byli Židé. Takže to vlastně bylo nespravedlivé, ale tak už to v podobných případech chodilo. Pořád se to ještě mohlo obejít bez násilí. Pokud se Židé nebudou bránit, bylo docela dobře možné, že nikdo nebude zraněn. Nebylo to sice příliš pravděpodobné, ale možné to určitě bylo.

A bylo třeba to udělat. Nemohl předat Kennymu korunu zatíženou horami dluhů. Jeffovi ano. Jeff to s účty a rozpočty uměl. Sněmovna lordů měla Jeffa ráda. Pravdou bylo, že kdyby předal korunu Jeffovi, nebylo by pogromu zapotřebí.

Jenomže to nebylo tak snadné. Bylo jeho povinností přizpůsobit se přání většiny šlechticů. Těch, kteří byli zadluženi stejně beznadějně jako on. Ti pogrom chtěli.

Je to otázka národní bezpečnosti, říkali králi. Příliš mnoho peněz je v rukou příliš málo lidí. Co kdyby Židé najednou trvali na vyplacení všech svých půjček? Spousta podniků by zkrachovala. Utrpěl by obchod. Melinower by byl oslaben.

Král Jerald si nebyl jist, jestli tomu argumentu věří. Ti lidé mu ukazovali grafy a sloupce čísel, které měly podpořit jejich

stanoviska, ale on jim nerozuměl. Jeff by mu to všechno mohl vysvětlit, ale lordi nechtěli, aby se Jeff schůzky účastnil. Což samo o sobě vypovídalo o tom, že jejich argumenty pro pogrom nebyly tak jednoznačné.

Přivedl na schůzku Kennyho. Kenny chtěl pogrom, ještě než se o něm lordi začali bavit. Král Jerald si domyslel, že kdyby předal korunu Kennymu, uspořádal by pogrom na vlastní pěst. Což by Jeralda alespoň zprostilo nutnosti rozhodovat.

Ale bylo by to nekrálovské. Jerald nepatřil k těm, kteří se vyhýbají rozhodování. Určitě ne když šlo o odchod na odpočinek. Nechtěl se zapsat do historie jako slabý král.

Posadil se za stůl, vzal horní list rozkazu a rychle ho přelétl očima, i když už jej četl tolikrát, že jej skoro znal nazpaměť. Rozhodnutí se vyhnout nemohl. Ale mohl je o několik dní odložit. Brzy měl začít turnaj a to se do Melinoweru vždycky stahovali peněžníci. Nemohl přece dopustit, aby pogrom narušil turnaj. Ale po něm?

Pomalu odložil list papíru zpátky na stůl.

* * *

Bungee si vyhrnul rukávy svého hávu a krátkozrace zamžoural na pánev na dřevěné uhlí. Nasypal na ni špetku černého prášku a spokojeně přikývl, když vyskočily namodralé plameny. Pak nad oheň umístil černý železný kotlík, a když tekutina v něm začala bublat, nasypal do ní dvě odměrky malých šedých lístečků a s uspokojením sledoval, jak se obsah kotlíku barví do rudooranžova.

„Nevadí ti doufám vařit čaj,“ zavolal na Emílii, která seděla uprostřed místnosti na židli s rovným opěradlem. „Hodně děvčat dnes odmítá vařit čaj. Říkají, že je to nespravedlivé – nechápu proč. Když jsem se já učil, vždycky jsme to byli my učedníci, kdo se staral o přípravu čaje. Navíc nás pořád posílali do krámu pro džem a koblihy.“

„Nevadí mi vařit čaj,“ odpověděla Emílie a přijala šálek, který jí podal. V duchu si připomněla, že je to dnes už podruhé,

kdy jí někdo nabídl čaj, a začala si dělat starosti se zásadou příliš dobrého najednou. Jak často asi lidé ve městě pijí čaj?

Rozhlédla se. Věděla, že Bungee je úspěšný čaroděj, a na jeho laboratoři to bylo vidět. Knihy měl naskládané v zasklených skříních. Svícny byly na každé stěně a polici a roztopený vosk na nich dokazoval, že se používají často. A byly to voskové svíce, ne levné lojové. Na stole bylo půl tuctu ozdobných mosazných vah různých velikostí. V rohu místnosti stály kyvadlové hodiny dobré značky a v druhém visely na stěně hodiny ukazující měsíční fáze – ty musely být vyrobeny na zakázku. Vedle okna stál drahý teleskop, astroláb a přesně kalibrovaný kompas, vše na určování polohy hvězd. Měděné misky a kameninové hrnce byly úhledně uloženy a seřazeny podle velikosti. Na stěně visela Periodická soustava prvků, na které byly pečlivě vykresleny všechny čtyři – země, oheň, vzduch i voda.

„Samozřejmě jenom před zákazníkem,“ pokračoval Bungee. „Při práci si můžeš dělat, co chceš.“ Něco hledal ve vysokých příbornících, které lemovaly jeho pracovnu, a nakonec vytáhl konvičku smetany a džbáněk medu. Obojí postavil na stůl před ní. Když se posadil proti ní, uviděla, že jeho oči pod hustým obočím jsou velice jasné, a napadlo ji, jestli celá ta okázale zdůrazňovaná krátkozrakost není tak trochu hraná.

„Vím, že spousta čarodějů pořád ještě nechce brát do učení dívky,“ řekl Bungee. „Je s nimi příliš mnoho potíží.“

Emílie se zatvářila překvapeně. „Skutečně?“

„Hm, děvčata *nepůsobí* víc potíží než chlapci. Ale člověk s nimi má více starostí.“ Ukázal na podobenku dvou hezkých dívek na stěně. Emílie si jí už všimla. „Měl jsem dvě dcery. Tu mladší se mi loni stěží podařilo provdat. Myslel jsem, že mě její věno přivede na mizinu, ale teď, když je to problém někoho jiného, rozhodně lépe spím.“

„Blahopřeji.“

„Nikdy neprojevily sebemenší zájem o naši profesi. Musely by číst příliš mnoho knih, říkaly.“

„Někteří lidé to tak vidí.“

„Amanda ne,“ řekl Bungee. Bez upozornění náhle přešel na chaldejštinu. (Stejně jako pro kněze a učence byla *lingua franca* latina, jazykem čarodějů byla chaldejština, kterou se mluvilo ve starém Babylonu.) „Opravdu chytrá žena, ta tvoje matka. Velice jsem ji obdivoval. Trochu náladová, to ano. Ale skvělá zaklínačka.“

„Hodně mě naučila,“ odpověděla Emílie. „A máte pravdu, její zaklínadla byla velice dobrá.“ Chaldejsky mluvila plynně. Bungee spokojeně přikývl.

„V mnoha směrech byla daleko před námi. Například ve vyvolávání duchů z temnot. Jistě, všichni dokážeme tím či oním způsobem komunikovat s druhou stranou, ale jedině Amanda to dokázala za čtyřicet procent obvyklých nákladů.“

„Večer a o víkendech ušetřila ještě víc.“

Starý čaroděj potřásl hlavou. „Přesto musím říct, že neschvaluji její styky s lidmi, jako byl Torricelli. To s tou dívkou, to byla ošklivá záležitost. Únos, hm, takové věci kazí našemu povolání pověst. Vůbec našemu princovi nevyčítám, že ho zabil. Rozhodla ses správně, že jsi přišla za mnou. Vyučíš se u skutečného čaroděje. Bez všech těch módních alchymistických nesmyslů.“

„Pokoušeli se proměnit mosaz ve zlato. Moje matka pro něj vyrobila kámen mudrců.“

„Hm. Král pro mne poslal asi před měsícem a na kámen mudrců se mě vyptával. Řekl jsem mu, že je to ztráta času. Na alchymii není spoleh. Není to jako poctivá kouzla skutečné magie.“

„To vypadá,“ řekla Emílie opatrně, „jako byste se rozhodl, že mě přijmete.“

„Hmm. Ano. S radostí. Zdá se, že jsi rozumná mladá dáma a tvoje reference jsou výtečné. Nařídím svému notáři, aby připravil příslušné papíry a až budou hotové, můžeme se na ně podívat.“

„To je báječné.“

„A, hmm.“ Bungee pohlédł na knihu, kterou Emílie nechala ležet na stole. Stálo ho velké úsilí nevšímat si jí během jejich konverzace a docela se mu to podařilo. Nyní, když byly jejich záležitosti vyřešeny, poklepal na svitek. „A teď bychom si měli pohovořit o knihovně tvé matky. Která je teď samozřejmě tvou knihovnou.“

„To je pravda,“ řekla Emílie. „A samozřejmě vám bude po dobu mého učení plně k dispozici.“

„Výborně, výborně. Jak rychle myslíš, že bys ji sem mohla dopravit?“

„S přípravami začnu hned, jak budou podepsány všechny patřičné papíry.“

„Aha. Jsi rozumně opatrná. To schvaluji. Takže domluveno. Zbývá probrat ještě pár maličkostí.“ Bungee oběma nalil další šálek čaje. Emílie toho využila, aby se přes rameno ohlédla ke křbové římse. Stály na ní sošky, ceny Zlatého pentaklu, kterou každý rok uděluje Cech čarodějů. Bungee měl dvě velké za nejlepší zaklínadlo a nejlepší kouzelný nápoj a jednu menší za nejlepší kletbu v cizím jazyce. Na Emílii to udělalo patřičný dojem.

„Máš přítele?“ zeptal se Bungee.

„Nemám,“ vyhrkla Emílie rychle. Cítila, jak se jí hrne krev do obličeje. „Žádného přítele. Ne.“

Bungee, který nevychoval dvě dcery, aniž by se přitom něco nenaučil, se sotva znatelně usmál a začal si hrát s čajovou lžičkou, aniž dal najevo, že si všiml, jak se Emílie červená. „To je dobře,“ řekl, zatímco si míchal čaj. „Protože kdybys měla, musela bys mu vysvětlit, že si čarodějnická učednice nebo učedník musí zachovat svou cudnost.“

„To není žádný problém,“ odpověděla Emílie. „O tom jsme spolu už mluvili.“

„Dobře, dobře. Takže jsi to probrala s tou osobou, která není tvým přítelem?“

„Ehm... ano.“

„Skvěle, skvěle. Nebudu na tebe naléhat. A teď se musíme

domluvit na příspěvku na ošacení.“

Příspěvku na ošacení? Emílie měla co dělat, aby to neřekla nahlas. Jaký příspěvek na ošacení? Místo toho prohlásila: „Moje matka vždycky trvala na tom, že se čarodějky mají oblékat jako čarodějky.“

„To je naprosto správné, naprosto správné.“ Bungee se zvedl od stolu a založil si ruce za zády. „Existují jisté oblasti, v nichž se nevyplácí riskovat. Než si například člověk zaplatí cestu po moři, bude se chtít ujistit, že ho loď bezpečně doveze k cíli. Když uvidí špinavou posádku a důstojníky v pomačkaných uniformách, napadne ho, že se dobře nestarají ani o loď, a oprávněně se bude obávat o vlastní bezpečnost. Proto je důležité, aby posádka i důstojníci byli jako ze škatulky.“

Stejně tak žena hledající bankéře, jemuž by svěřila svoje úspory, bude chtít takového, který vypadá blahobytně. Protože kdo by věřil bankéři, který je bez peněz?“

„Chápu,“ řekla Emílie.

„Dobře, dobře. Víš, má drahá, my tady vytváříme složitá a přesná kouzla, se kterými je nutné zacházet nanejvýš opatrně, a pokud jde o ingredience, používáme jen ty nejlepší. Což samozřejmě znamená, že i odměna, kterou si účtuji, musí být patřičně vysoká.“

„Samozřejmě,“ řekla Emílie.

„Z toho všeho vyplývá, že naši klienti budou patřit k těm nejbohatším. I když se tu a tam angažují pro dobrou věc i zdarma, většinou pracují pro šlechtu a nejvyšší melinowerské kruhy.“

„To mi potíže nedělá,“ odpověděla Emílie, která by si těžko dokázala vymyslet příjemnější popis práce.

„Jako součást tvé výuky tě vzdělám i v delikátním umění sebereklamy. Prozatím postačí, když řeknu, že musíš nosit šaty nejlepší kvality od proslulých krejčích. Založíme účet v několika módních salónech, které tě budou zásobovat šaty. Je velice důležité, aby ses mimo tyto stěny nikdy neobjevila v záplatovaných, špinavých nebo byť jen lehce obnošených

šatech.“

„Ano, to dává smysl,“ přisvědčila Emílie, která byla navenek klidná, ale uvnitř prožívala naprostou extázi. Už teď to bylo mnohem lepší, než se vůbec odvažovala doufat. Bude se učit u prvotřídního čaroděje, stýkat se s melinowerskou šlechtou a ještě jí v podstatě prikazoval, aby si kupovala drahé šaty na jeho účet. Co víc si mohla mladá dívka přát?

Bungee pokračoval: „Je pravděpodobné, že se s některými z našich zákazníků setkáš při svých pochůzkách nebo při nějakých společenských událostech. Možná tě pozvou na svačinu nebo na čaj. Pokud k tomu dojde, nikdy nesmíš přijmout pozvání ještě na ten den, ani na následující. Vždycky musíš říci, že máš příliš mnoho práce, ale mohla by sis udělat trochu času příští týden. Je důležité, abys tohle dělala i v případě, že zrovna žádnou práci mít nebudeme. Vlastně právě tehdy je to nejdůležitější.“

Emílie se nad tím zamyslela. „Protože musíme udržovat dojem, že jsme na roztrhání?“

„Přesně tak.“

„Platí to i pro krále?“

„To ne. Pro krále a královnu je třeba všeho nechat a okamžitě se jim věnovat. Ano. Jsem rád, že ses o tom zmínila.“

„Rádo se stalo.“

„Také se může stát,“ pokračoval Bungee, „že si s tebou budou chtít naši klienti poklábosit, zvláště pokud se bude jednat o mladé ženy tvého věku. Jako čarodějka si musíš zachovávat profesionální odstup. Pozorně naslouchej tomu, co říkají, snaž se vyjádřit účast, ale nemluv o jiných našich klientech, a rozhodně ne o sobě.“

„Chápu,“ řekla Emílie. „Moje matka mi často říkala totéž. Tvrdila, že dobrá čarodějka kolem sebe vždycky má auru tajemství.“

„Měla naprostou pravdu,“ přikývl Bungee. Znovu zavěsil kotlík nad ohřívací pánev a dolil do něj vodu z porcelánového džbánu. „Aby si člověk získal úctu klientů, musí být tak trochu nevyzpytatelný, někdy dokonce nepříjemný. Laiky je dobré

udržovat ve stálé nejistotě.“

„Přesně tohle říkala moje máma po tom žabím zaklínadle.“

Emílie nebyla v žádném případě připravena na reakci, kterou její poznámka vyvolala. Ozvalo se zasyčení páry, jak Bungee rozlil vodu na žhavé uhlí, a pak zazvonění železného kotlíku. Čaroděj se prudce otočil a podíval se na Emílii. „Amanda použila žabí zaklínadlo?“

„Ehm, ano. Na jednoho chlapce...“

„Ale ne na... přece nemohla... ne na našeho prince Hala?“

„Pokusil se jí ukrást kámen mudrců.“

„Jemine, jemine.“ Bungee začal rychle přecházet sem a tam po místnosti. „Moje milé děvče, jistě chápeš, že to staví celou záležitost do úplně jiného světla.“

„Ehm, ne.“

„Emílie, moji klienti mne považují za spolehlivého profesionála. Když už se odhodlají jednat s čarodějem, skoro vždycky je to v záležitosti vyžadující maximální důvěru. Nebudou jednat s někým, jehož společník může proměnit je nebo jejich děti v oboživelníka.“

„Ale já jsem Hala nezaklela! Já jsem to nebyla!“

„Ano, ano, to chápu. Ale právem či neprávem, mnozí lidé přenášejí hříchy rodičů na děti. A i kdyby ne, pouhá tvoje přítomnost jim bude připomínat, co by se *mohlo* stát, a jejich důvěra bude otřesena. Sociálním stigmatům je třeba se vyhnout za každou cenu. Dobrý bože, co si ta Amanda vlastně myslela?“

„Ale on už není žabák!“

„Ano, díky bohu. To ty jsi ho políbila?“

„Ne,“ odpověděla Emílie a sotva znatelně si povzdechla. „Jedno děvče z naší vesnice.“

„Hmm. Pohledná dívka, samozřejmě. To je z hlediska magicity nutné.“

„Ano. Velice. Vlastně podle tvrzení všech hochů nejkrásnější dívka ve vesnici.“

„To je velice dobře. A teď se stane princeznou. Výborně. To mění celý příběh z výstražného na romantickou pohádku. Možná

by se všechno ještě dalo zachránit, když tomu uděláme patřičnou publicitu. Kdy bude svatba?“

„Datum ještě nestanovili.“

„Ne?“ Bungee se podíval na hodiny, na ty s měsíčními fázemi, vzal brk a list papíru a načmáral na něj několik číslic. Pak vytáhl abakus, provedl rychlý propočet a zase brk odhodil. „Jelikož neznám všechny okolnosti zakletí, nemůžu to spočítat nijak přesné. Ale neřekl bych, že je příliš času na okolkování.“

„Potíž je v tom, že se Karolína – to je to děvče – nechce za Hala vdát. Tvrdí, že není krásný.“

„Cože? To je absurdní! Princ Hal je správný mladý muž. Moje dcery říkaly, že vypadá docela dobře.“

„Opravdu?“ Emílie byla upřímně překvapená. „Tohle říkaly?“

„Pokud si vzpomínám, výslovně řekly, že je milý. To je přece totéž, ne?“

„Ehm, ne.“

Bungee se opřel oběma rukama o židli, naklonil se nad ní a upřeně se na Emílii zahleděl. „Mé drahé děvče, je mi velice líto, že ti to musím říct, ale nemohu tě vzít do učení. Jednoduše si nemohu dovolit, aby na mne padl stín téhle záležitosti.“

„Ale vždyť to nebyla moje chyba!“

„Ano, ano, já vím, ale nemám na výběr. Jestliže se náš princ promění zpátky v žábu, bude to pro čarodějnickou profesi hotová katastrofa. A já si jednoduše nemohu dovolit, aby mě s tebou spojovali.“ Ramena mu poklesla. „A Emílie.“ Zaváhal. „Emílie, žádný jiný čaroděj, který dbá na svou pověst, tě také nepřijme. Proto se žabí zaklínadla používají tak zřídka.“

„Chápu,“ řekla Emílie zachmuřeně. Věděla, že má pravdu, ale její naděje na dobrého učitele mizela v nenávratnu. Přesto se rozhodla nedat na sobě nic znát a neplakat před tím mužem. Vzala si ze stolu knihu a schovala si ji zpátky do kabelky. Bungee bolestně stáhl obličej.

„Tak počkej. Samozřejmě že to není tak zlé, jak to vypadá. To, co jsem říkal, platí jen v případě, že se princ promění zpátky

v žábu. Jakmile se to všechno urovná, určitě se spolu nějak dohodneme.“

„Ale co s tím můžu udělat já?“

„To děvče je z tvé vesnice, ne? Určitě ji znáš – v malých vesnicích se všichni lidé znají navzájem. Pokus se na ni zapůsobit, aby změnila názor. Je to neurozené děvče, že? V tom případě by přece neměl být velký problém přesvědčit ji, aby se provdala za prince Hala.“

Emílie neodpověděla. Vlastně se natolik zahloubala, že se na ni Bungee chystal zavolat, když konečně zvedla hlavu. „Tak tohle si myslíte, ano?“

Vzala si svoje věci a zamířila ke dveřím. „Mistře Bungee, děkuji vám za čas, který jste mi věnoval. Doufám, že ještě budeme mít příležitost si spolu promluvit.“

„Pevně věřím, že budeme, drahé děvče. A opravdu se na to těším.“

Emílie byla už skoro u schodů, když se náhle zastavila a otočila se. „Ehm, mistře Bungee.“

„Ano?“

„Zajímalo by mě... podle vašeho názoru... jelikož se budeme stýkat s tolika šlechtici... je možné... mohlo by se stát... že mě některý z nich požádá o ruku?“

„Jako neurozenou dívku? Samozřejmě že ne. Proč se ptáš?“

„Jen tak,“ řekla Emílie a odešla.

* * *

„Co je s Emílií?“ zeptal se Jeff. „Vypadala velice rozrušeně, když se vrátila do paláce.“

„Já nevím,“ přiznal se Hal. „Šla si domluvit učení u mistra čaroděje – u člověka jménem Bungee – a od té doby není ve své kůži. Víš, jako když na ni mluvíš a ona tě poslouchá, a přitom tě neposlouchá.“

„Bungee je ve svém oboru špička. O něm neříkala nic?“

„Řekla, že jí uvařil čaj.“

„Aha. Jo, to dokáže rozrušit každou dívku.“

Byli opět v Jeffově komnatě. Hal bral účetní a hlavní knihy z jednoho stolu a kladl je na druhý. Když byl stůl volný, vytáhl předmět zabalený v promaštěné látce. Ukázalo se, že je to dřevěná pochva. Opatrně ji položil na stůl a vytáhl z ní orientální meč.

„Co je to?“ zeptal se Jeff.

„Meč.“

„Bez legrace. Takže meč? Aha, tak takhle vypadají meče. Páni, to by mě nikdy nenapadlo. Každopádně ti děkuji, žes mi ho ukázal, Hale, ale mám ještě nějakou práci...“

„Zapsal jsem se s ním na turnaj.“

Jeff naklonil hlavu na stranu a pohlédl na Hala. Hal byl zkušený šermíř, ale spíš takovým tím obyčejným, pouličním způsobem. Jako nejmladší princ si odbyl svůj díl bitek a porazil dost banditů a lupičů. Ale boj na život a na smrt nebyl jako turnajový šerm a Jeff mu to řekl. „Je to záležitost techniky, Hale, a ti hoši jsou mistři. Nemáš nejmenší šanci.“

„Tohle je kouzelný meč. A zpívá.“

„Mám břitvu, která zpívá, ale to ještě nezaručuje, že vyhraju v soutěži v holení. Hale, jestli chceš začít s turnajovým kláním, držím ti všechny čtyři palce, ale výroční melinowerské hry k tomu nejsou nejvhodnější příležitostí. Najdi si nejprve turnaj v nějakém menším městě a pracuj na tom postupně.“

„Jeffe, já mám plán. Poslouchej mě dobře. Ty už jsi na turnajích bojoval, že? Jsi v tom zatraceně dobrý.“

„No... ano.“

„A už jsi stál proti mužům s kouzelnými meči?“

„Ano, a v tom to právě je. Na kouzelných mečích není nic výjimečného, kromě toho, že jsou kouzelné. Abys nějaký vyrobil, potřebuješ jen šermíře a skutečně dobrého čaroděje. Čaroděj pak přenesení šermířovo umění na meč.“

„Takže se kouzelný meč může stát z jakéhokoliv meče?“

„Ale ne. Myslím, že to dokáže jen velice málo čarodějů. A musí to být meč vykovaný zvláštním způsobem. Řekl bych, že je k tomu třeba ještě spousta jiných věcí.“

„Hmm, hmm.“

„Když to všechno máš, může šermíř přenést svoje umění na meč. Ten ale bude jen tak dobrý, jak dobrý byl šermíř. Pokud to byl mistr, Hale, meč ti pomůže bojovat mistrovsky. Když se ale postavíš jinému mistrovi, zamete s tebou. A na turnaji budou jenom mistři.“

„Tím lépe pro můj plán,“ řekl Hal. „Jeffe, když šermuješ, kryješ se dýkou nebo štítem?“

„Samozřejmě dýkou. Se štítem už dnes nikdo nebojuje, ani na turnajích ne.“

„Dobře, tak to vyzkoušíme. Vezmi si kouzelný meč.“ Podal ho Jeffovi.

„Co, tady?“

„Jistě. Místa je tu dost.“ Hal přešel na druhý konec místnosti, aby si vzal ze stěny Jeffův meč, a přitom odsouval židle a stoly stranou. „Jen pár výpadů.“

„Musíme meče obalit.“

„Není třeba. Uděláme to v divadelním stylu. Chci ti jen ukázat, jak to funguje.“

Jeff si prohlédl pochvu. „Zajímalo by mě, co znamenají tyhle runy.“

„To nejsou runy. Meč pochází z Dálného východu. Ty malé obrázky jsou jejich písmo. Odpoledne jsem si je našel v knihovně.“

„Co znamenají?“

„Pokud jsem to dokázal přeložit, tak něco jako: ‚Nebezpečné, držte jen za jílec. Špičatým koncem od sebe.‘“

„Moudrá rada.“ Jeff vytáhl lesklý meč z pochvy. „Další znaky jsou na čepeli. Vytlačené do oceli.“

„Ty říkají ‚vyrobena z oceli‘.“

Jeff se na něj podíval. „Hale, jsi si jistý, že je to kouzelný meč?“

„Jen počkej a uvidíš sám.“

Divadelní šennje skoro stejně starý jako divadlo samo. Jeho účelem je vypadat impozantně bez rizika zranění a z toho

důvodu stejnou techniku využívají instruktoři bojových umění, aby studentům předvedli jednotlivé pohyby. Hal i Jeff věděli, že je nutné stát dost daleko od sebe, aby se meče mohly srážet, ale jejich těla byla mimo dosah, přičemž jedna noha stále zůstává na místě, takže si mohli být jisti, že se k sobě v zápalu boje nepřiblíží. Hal začal zadním střehem, dýku v levé ruce. Jeff měl také dýku a kouzelný meč držel v horním střehu nad hlavou.

„Je v něm moc,“ připustil. „Cítím to.“

„Přesně tak,“ řekl Hal a ťal mečem vzhůru. Jeff okamžitě paríroval kouzelným mečem a zjistil, že Hal zachytil jeho čepel dýkou.

„Co to má, k čertu, znamenat?“ řekl.

Hal se usmál. „Co jsi udělal?“

„Já nevím, ale nebyl jsem to já. To ten meč.“

„Správně. Teď si vyměníme zbraně.“ Bratři si předali meče. Hal fingoval výpad a Jeff zaútočil. Hal opět paríroval mečem a potom odpověděl protiútokem, při kterém se špička jeho břitu mihla jen palec od Jeffovy hrudi.

Jeff poodstoupil a podíval se na Hala. „To bylo zvláštní. Co jsi udělal?“

„Tohle je orientální zbraň. My tady útočíme mečem a parírujeme dýkou. Ale na východě to dělají jinak. Meč používají na útoky i krytí. Při boji nepoužívají dýky ani štíty. Takže osoba, jejíž mistrovství přešlo na tento meč, boj s dýkou neznala. Takhle bojují asijské piráty. Setkal jsem se jen s několika, když jsem byl u námořnictva, ale stačilo to, abych odkoukal jejich techniku boje.“

„Hmm.“ Jeff se nad tím zamyslel. „Paríroval mečem a uměl ty jejich bleskové, drtivé protiútoky, takže...“

„Takže jsem spojil jeho umění s mečem se svou zručností s dýkou a dostal jsem nepřekonatelnou kombinaci útoků a krytí.“

„Dobře.“ Jeff pokrčil rameny. „Takže máš šanci. Pomůžu ti vybrousit práci s dýkou a naučím tě něco z turnajového umění. Jestli ti jde o tohle...“

„To taky,“ řekl Hal. „Ale hlavně vsadíme všechno, co máme,

na výsledek.“

* * *

„Mně připadal jako docela sympatický muž,“ řekla Emílie.

Karolína ji zpražila pohledem. „Aha, takže ty bys to s ním nejspíš udělala, co?“

„Ne, samozřejmě že ne. Navíc by to stejně nefungovalo. Někdo by mu to měl říct.“

Karolína se zatvářila překvapeně. „Myslíš, že ten jeho zlatý kolovrat je falešný?“

Obě dívky byly v Emíliině komnatě, která byla trochu menší než Karolínina. Karolínu to v skrytu duše potěšilo. Koneckonců, bude princeznou. Bylo jen správné, že jí přidělili větší komnatu. V hloubi duše také věděla, že je to malicherné, a proto se o tom nahlas nezmínila.

„Falešný ne,“ odpověděla Emílie. „Jen neúplný. Nemůže dělat nic, co nemůžeme dělat my. Kolovrátek jen znamená, že nějaký čaroděj znal zaklínadlo pro transformaci mosazi ve zlato. To zaklínadlo uložil do kolovrátku, aby se dalo použít i bez něj.“ Emílie seděla na posteli a kolem sebe měla rozložené knihy. Ne že by se snažila studovat. Jen ji uklidňovalo mít je kolem sebe, cítit jejich povědomou váhu a vědět, že i v cizím paláci v cizím městě byly její.

„Dobře,“ řekla Karolína. „Pokud ten čaroděj znal svoje řemeslo, měl by kolovrátek fungovat.“

„Ale ne. Pořád k tomu potřebuješ kámen mudrců, červenou rtuť a panenskou mosaz.“

„Aha. Jistě. Vlastně panenskou mosaz ne. Rumpelstiltskin říkal, že to dokáže se lnem.“

„Len. Hmm. Možná len. O lnu nic nevím.“ Emílie se natáhla pro další knihu. Několik minut v ní listovala a pak ukázala na jednu stránku prstem. „Ano, len. Zlaté stonky s červenými květy. Odpovídá to zákonu podobnosti.“

Karolína si rozčesávala vlasy a dívala se přitom do zrcadla. „Nemůžu uvěřit, jak tady mají hladká zrcadla. Takový odraz

jsem ještě neviděla. Zajímalo by mě, jestli takhle doopravdy vypadám.“

„Cože? Jak jinak bys měla vypadat?“

„No, kvalitnější zrcadlo ještě neznamená věrnější obraz. Možná má pravdu zrcadlo, které jsem měla doma, a skutečně jsem trochu křivá a oteklá.“

„Kdyby byl tvůj obličej křivý a oteklý,“ řekla Emílie, „řekla bych ti to.“

Karolína se odvrátila od zrcadla a posadila se na postel vedle Emílie. „Rumplestiltskin se o zákonu podobnosti zmiňoval.“

„Jasně. Abys mohla uskutečnit transmutaci, musí být to, s čím začínáš, podobné tomu, co chceš získat. Proto se dá proměnit mosaz ve zlato, ale třeba cín nikdy.“

„A proto to musel být nemáčený len. Při máčení se zlaté zbarvení lnu z větší části odplaví.“

„Při dodržení patřičných podmínek se zřejmě dají ve zlato proměnit i jiné věci.“

„Naneštěstí nevíme jaké. Jak mi to tedy dopomůže k věnu? Pořád ještě nevím, jak to mám zařídit, abych se mohla provdat za prince Jeffreyho.“

„Ano?“ Emílie se převalila na břicho a podívala se na Karolínu s hlavou opřenou o dlaně. „Takže už ses rozhodla pro Jeffa?“

„Dovezl mne v královském kočáře k Býku a jezevci. Je velice milý. Už jsem ti vyprávěla, jak jsem jela v královském kočáře? A královna mi říkala, že až budu princezna, budu mít dvorní dámy.“

„Opravdu? To je skvělé. Ehm, co jsou to vlastně ty dvorní dámy?“

Karolína se zamračila. „Já vlastně nevím. Nejspíš něco jako družičky, ale napořád. Jo, a budu schvalovat návrhy na jejich šaty. Myslím, že královna Helena má pravdu. Bylo by škoda, kdyby je mohly obléknout jen jednou.“

„Princ Jeffrey,“ připomněla jí Emílie.

„Ano, je vážně skvělý. Líbí se mi, jak se na mě dívá. A je

chytrý. Ví toho hodně o penězích, daních a tak. Myslím, že je hodný. A skutečně se stará o lid. Určitě s nimi nechodí pít jako Hal, ale stará se o školy, výši daní a takové věci. Vážím si toho. Až se stanu královnou, taky se budu starat o lid a vůbec nebudu namyšlená.“

„To je dobře,“ řekla Emílie. „Protože lid budu i já.“

Karolína se zamračila. „Aha, já mluvím pořád jen o sobě.“

„No, přes noc se nikdo nezmění. A ještě nejsi královna.“

„Ano. Jeff se nejdřív bude muset stát králem. Až bude král, může si vzít, koho chce, věno nevěno.“

„To je hodně velké až.“

„Máš pravdu. Králem by se mohl stát i Kenny.“

„Ale no tak!“ Emílie se náhle posadila. „Prince Kennetha by sis přece nevzala, že?“

„Proč ne?“

„Ty dobře víš, proč ne. Je to kretén, proto.“

„Jak to víš? Mluvili jsme spolu sotva pár minut.“

„A projevil se jako dokonalý kretén. A Hal ho nemá rád. Jeffrey taky ne.“

„Vypadá skutečně dobře. Ze všech tří bratrů má Kenny největší šanci stát se králem. A je z nich nejkrásnější.“

„Ach, ty!“ Emílie se od ní odvrátila.

„Budu muset vzbudit Kennyho zájem o mě, ale tak, aby se Jeff nerozhněval. To bude ošidné. A nedívej se tak na mě. Nemám tady tak velký výběr.“

„Mohla by ses prostě provdat za Hala,“ řekla Emílie. Nebo si alespoň myslela, že tohle řekla. Slova se však ztratila někde mezi jejím mozkem a ústy.

Karolína se na ni tázavě podívala. „Cože? Říkala jsi něco? Hrozně mumláš.“

„Ano?“ Emílie si odkašlala. „Promiň, něco mě zašimralo v krku. Chtěla jsem jen říct, že... ehm... pořád si ještě můžeš vzít...“ Hlas jí opět selhal. Pak se vzchopila. „Pořád se můžeš provdat za Hala.“

„To jsme už probraly,“ mávla Karolína rukou.

„Opravdu je tak důležité, aby byl chlapec pohledný?“
„Samozřejmě že ano. Myslela jsi někdy na to, že budeš mít děti?“

„Jistě.“

„No a ty budeš muset udělat se svým manželem. Dovedeš si představit probudit se ráno vedle Hala?“

Emílie cítila, jak jí rudne obličej. Rychle zabořila hlavu do knihy. „O tom jsem nikdy nepřemýšlela.“

„A co děti? Samozřejmě chceš mít hezké děti. A abys mohla mít hezké děti, potřebuješ hezkého manžela.“

„Přece nešlechtíš dobytek!“

„Jsem praktická. A vím, co chci a jak toho dosáhnout. Chci holčičky, které budou vypadat jako já, a chlapečky, kteří budou jako Jeff a Kenny.“

„Co když budou holčičky vypadat jako Kenny a chlapečci jako ty?“

„To není vůbec legrační, víš? Proč se mi zase snažíš vnutit Hala? Myslela jsem, že ho máš ráda ty.“

„Já?“ opáčila Emílie. „Vůbec ne. Jenom nechci, abys ztratila všechno tím, že budeš příliš dlouho vybírat a pokoušet se vylepšit situaci, která už je tak dost dobrá.“ Odložila knihu, vzala si jinou a zalistovala v ní, aby se vyhnula Karolíninu pohledu. „Samozřejmě že mám Hala ráda. Ale já se nejdříve musím vyučit. V tomto období svého života si nesmím začínat s kluky, ani kdyby se o mě zajímal.“

„Aha!“ Karolína se otočila. „Tak! Přesně o tomhle jsem mluvila!“

„O čem?“

„Egocentrismus. Musím si dávat pozor. Pořád mluvím jenom o sobě a ani jsem se nezeptala, jak dopadla tvoje schůzka s novým učitelem.“

„Ehm, dobře, díky za optání. Musíme už jen probrat nějaké... ehm... podrobnosti. Jo a Hal mě trochu provedl po městě.“

„Hal se vrátil? Musím za ním zajít. Královna chce, abychom se domluvili na datu svatby. Musím se s Halem domluvit, aby ji

zaměstnal, zatímco budu pracovat na Jeffovi.“

„Ne na Kennym?“

„Nebo Kennym.“ Karolína popadla svůj kartáč na vlasy a odešla. Emílie počkala, až se za ní zavřou dveře, a teprve pak zvedla obličej od knihy. A zašklebila se na ni.

* * *

„Ne,“ řekl Jeff. „Ne, ne a ne! Hale, jak vůbec můžeš něco takového chtít? Do téhle situace nás dostal hlavně tátův hazard.“

„To není hazard. To je zaručený úspěch.“

„No jistě. Kolikrát už jsme tahle slova slyšeli od táty?“

„No dobře, tak je to trochu riziko. Ale riziko, které musíme podstoupit.“

„Čerta starého musíme! Ne.“ Jeff se od Hala odvrátil a vrátil se ke stolu. „Mám na starosti finance a musíme sněmovně lordů předložit splátkový kalendář –“

„A zorganizovat pogrom na Židy. Už jsem slyšel.“

Jeff se zarazil zády k Hálovi. Pak obešel stůl z druhé strany a pomalu usedl do křesla. „Kde ses doslechl o pogromu? Kenny mi to řekl teprve dnes. A táta o něm nemluvil vůbec.“

„Lidé mluví a kdo chce poslouchat, slyší. Královská garda se připravuje na velkou akci. Židé tvrdí, že jsou sledováni, a jsou nervózní. A vím, jak Kenny přemýšlí.“

„Snažil jsem se o tom promluvit s tátou. Neodpověděl mi tak ani tak.“

Hal se posadil před Jeffa a opřel se loktem o stůl. „Jeffe, o tomhle kouzelném meči se mluví po celém městě. Všichni ho považují za dobrý vtip. Nikdy na to nepřijdou. To znamená, že sázkový poměr bude neuvěřitelně výhodný. Myslím, že bychom mohli získat třicetinasobek vložených peněz. Možná i padesátinasobek. Dost, abychom zaplatili rodinné dluhy. A pak by sněmovna lordů vyzvala tátu, aby jmenoval svého dědice.“

„Moje osobní ambice neospravedlňují –“

„Já nemluví o osobních ambicích. Je to ty nebo Kenny. Buďto vsadíme na výsledek turnaje, nebo Kenny vyvolá

pogrom. Znáš jiný způsob, jak mu v tom zabránit?“

Jeff několik minut mlčky přemýšlel. Nakonec řekl: „Ne.“

„Mimo to,“ řekl Hal. „Když budeš králem, můžeš si vzít Karolínu.“

Jeff se na něj zamračil. „Nezačínej s tím. Kenny mi udělal stejnou nabídku, když se připojím k pogromu. Proč si oba myslíte, že se chci oženit s Karolínou?“

„Máme k tomu dva důvody. Za první, viděl jsi ji. Za druhé, jsi muž.“

„Karolína není jediná nádherná dívka s očima laně, štíhlým pasem, plným poprsím a osobností, dokonalou pletí a oslnivým úsměvem ve městě, víš. Kolem je plno podobných děvčat.“

„Jmenuj jednu.“

„Na tom nezáleží. Řekněme, že bychom sehnali dost peněz, abychom si vsadili na výsledek turnaje, a vyhráli tolik, že bychom mohli poplatit všechny dluhy. Ne že by to bylo reálné, ale i kdyby ano, proč bych měl sázet na tebe? Dej mi meč a nech s ním vyhrát mě. Mám s turnaji větší zkušenosti než ty.“

Hal zavrtěl hlavou. „To by nefungovalo. Jsi příliš dobrý, Jeffe. Nezískal bys ani zdaleka tak výhodný sázkový kurz jako já. Já jsem s tím mečem bojoval včera před místní hospodou. Dostal jsem strašlivý nářez.“

„Chápu. A samozřejmě jsi si jist, že tě přitom všichni viděli.“

„Dnes se po městě o ničem jiném nemluvílo. Nejlepší na tom je, že u toho byla děvčata. Nikoho by ani nenapadlo, že by muž schválně prohrál před svými přítelkyněmi.“

„Uvidíme.“ Jeff sáhl za sebe, kde ze zdi viselo půl tuctu šňůr od zvonků. Jednu z nich si vybral a zazvonil na svého komorníka. Muž se objevil v několika minutách. „Dobrý večer, Winthrope.“

„Zvonil jste, pane?“ Winthrop byl hubený, pomalu začínal plešatět a na jeho vysokém čele se vždycky lesklo několik kapek potu, přestože se neustále tvářil klidně a vyrovnaně.

„Ano, zvonil, Winthrope. Tady můj bratr mi oznámil, že se nechal zapsat na turnaj. Přeje si utkat se v šennu.“

„Já jsem slyšel totéž, pane. Mám informovat královského ranhojiče, aby si připravil zásobu hojivých masť a obvazů?“

„Hej!“ zvolal Hal.

Jeff zakryl svůj úsměv. „Skvělá myšlenka, Winthrope. Ale nejprve mi odpověz na jednu otázku. Proslýchá se, že si občas rád vsadíš.“

„To bylo v období mé mladické nezkušenosti, pane. Běda, paní Winthropová má sklon být příliš úzkostlivá na peníze. Sázky, které uzavírám nyní, jsou čistě symbolické.“

„Ale sázkové poměry znáš?“

„Jistě, pane.“

„A jaké jsou nabídky na prince Hala?“

„Když jsem večer odcházel z města, pane, byl sázkový poměr na Jeho Výsost jedna ku stu, proti.“

Jeffovi překvapením spadla brada, ale rychle se vzpamatoval. „Děkuji ti, Winthrope. To bude všechno.“

Jeho komorník se otočil k odchodu. Když Hal zavolal jeho jméno, zase se zastavil.

„Ano, pane?“

„Vsadil sis na mě?“

„Ne, pane.“

„Ale no tak. Ani při poměru sto ku jedné? Ani šestipenci?“

Winthrop zaváhal a pak si odkašlal. „Zkušenost mne přesvědčila, že bookmakeři svému povolání rozumějí. Takový poměr by nenabízeli, kdyby k tomu neměli důvod.“

„Aha. Děkuji, Winthrope.“

Jakmile sluha odešel, Jeff vyskočil ze židle. Začal přecházet sem a tam po pokoji a přitom přemýšlel nahlas. „Dobře, tohle je nesporně šance, ale musíme to udržet v tajnosti. Budu s tebou muset procvičit některé šermířské finesy, ale nikdo nás při tom nesmí vidět. Zvlášť ne Kenny.“

„Jistě.“

„Příliš velká sázka by změnila sázkový poměr. Bookmakeři by začali něco tušit. Musíme si opatřit nějaké prostředníky, kteří by vsadili za nás. Spoustu malých sázek. Ale žádná z paláce.

Sluhové by určitě mluvili a dvořané jakbysmet.“

„Jistě.“

„Královskou gardu má pod palcem Kenny. Takže použiju vojenské důstojníky. Když jim řeknu, budou držet jazyk za zuby.“

„Jistě.“

Jeff popadl několik účetních knih ze stolu, kam je odložil Hal. Vybral dvě a hodil je na stůl, pak zapálil další svíci a vytáhl abakus.

„Nikdy jsem nepochopil, jak tyhle věcičky fungují,“ prohodil Hal.

„Pst,“ okřikl ho Jeff a vzal ze stolu kus křídý. Pak začal počítat na břidlicové tabulce. Dlouho se ozývalo jen klinkání abaku, skřípání křídý a občasné zašustění obracených listů účetních knih. Čím déle však Jeff pracoval, tím více se jeho obličej chmuřil. Nakonec odhodil křídu a sklesl na židli. Ve tváři měl výraz zklamání. „To nemá cenu, Hale. Sečetl jsem všechny peníze, které nám ještě zůstaly. Ani při poměru jedna ku stu nebudeme mít dost, abychom poplatili všechny dluhy.“

„Jo, to jsem si myslel,“ odpověděl Hal klidně. „Budeme muset prodat rodinné klenoty.“

Pro prince Jeffreyho přichystal tento den jeden šok za druhým. Začalo to svačinou s Karolínou a překvapivým zjištěním, že láska na první pohled nepatří do říše legend. Potom pocítil bezmocný vztek, když se dozvěděl, že jeho bratr plánuje pogrom na Židy. Následovalo vzrušení, když přijal Halův plán jak získat sázkami prostředky na zaplacení rodinných dluhů. Ale teď Hal vyhodil do vzduchu další kouřící bombu a čekal, že ji Jeff chytí.

„Cože? Prodat korunní klenoty? To je nemožné! Ne!“

„Ne korunní klenoty. Samozřejmě že ne. Za jakého pitomce mě máš? Korunní klenoty patří království, ne nám. Myslel jsem máminy klenoty.“

„Dobrý bože! To je skoro stejně zlé.“

Hal pokrčil rameny. „Není to příjemné, ale je třeba to udělat.“

„Máminy klenoty. Hale, některé z těch věcí byly v rodině šest generací. Diamanty, rubíny, smaragdy. Mají nevyčíslitelnou cenu.“

„Ale vůbec ne. Budeš překvapen, jak rychle ji klenotníci vyčíslí.“ Hal vzal kouzelný meč, prohlédl si ho a vrátil ho do jeho dřevěné pochvy.

„To nemůžeme udělat. Jsou to –“

„Diamanty, rubíny, smaragdy – já vím. Jeffe, jsou to jen bezcenné kousky nerostů podobných sklu, které mají cenu jen proto, že si lidé *myslí*, že ji mají. Kromě toho je po turnaji dostaneme zpátky.“

„Vidím, že sobě a tomu zatracenému meči skutečně věříš.“

Hal na to neřekl nic.

„Kromě toho,“ pokračoval Jeff, „prodat tak cenné kusy nějaký čas trvá. A my potřebujeme peníze hned.“

„Nemusíme je prodávat. Jenom je zastavíme. Vezmeme si půjčku a klenoty poskytneme jako záruku.“

„Potom ovšem dostaneme jen zlomek jejich skutečné ceny.“ Jeff se znovu pustil do práce s křídou a abakem. „Hmm, ano. To by šlo. Pořád ale zůstává jeden kardinální problém.“

Hal přikývl. „Mamka s tím bude muset souhlasit.“

„Správně,“ řekl Jeff. „Jak ji k tomu chceš přemluvit? Mamka je obvykle dost benevolentní, ale – pořád se jedná o ženu a její klenoty.“

„Nu ano,“ řekl Hal. Odstrčil nějaké papíry, aby si udělal na stole místo, pak se posadil a meč si položil na klín. „Víš, Jeffe, budeš jí to muset říct ty.“

„Cože? Proč já? Je to tvůj nápad.“

„Protože kdyby se mamka dozvěděla, že jsem se přihlásil na turnaj, vyskočila by do stropu. Nikdy by s tím nesouhlasila, kdybych to navrhl já. Budeš muset nasadit všechno umění velkého bratra a přesvědčit ji, že mě přitom nezabijí.“

Jeff se nadechl a hlasitě vypustil vzduch. „To bude fuška. Souboje s mečem jsou hned po klání s kopím nejnebezpečnější. A ona tě pořád považuje za malé dítě.“

„Já vím. V lepším případě bych chtěl zastavit i Kennovy zlaté řetězy, ale těžko ho můžeme požádat, aby nám je půjčil.“

„No, nevím.“ Jeff potřásl hlavou. „Mamka bude ječet.“

A jako by to byla narážka, náhle uslyšeli křik ozývající se odněkud z jiné části hradu. Oba hoši nastražili uši. „Nebyla to mamka?“

Žádný další zvuk se však neozval. Hal pokrčil rameny. „Možná některá z komorných uviděla krysu?“

„No, ať to bylo cokoliv, už to přestalo.“ Jeff ještě chvíli poslouchal a pak se rozesmál. „Ale načasované to bylo dokonale.“

A pak něco uslyšeli. Byl to zvuk běžících nohou. Zvuk se blížil, pak ustal a dveře Jeffovy komnaty se otevřely dokořán. Stál v nich komorník Winthrop; stěží popadal dech a oči mu lezly z důlků. „Princi Jeffrey, principi Hale, rychle! Královna!“

* * *

Ve chvíli, kdy Jeff a Hal dorazili do královniných komnat, před jejími dveřmi se už tísnilo tucet nebo ještě více znepokojených služebných. Dveře byly zamčené. „Nikoho nepustí dovnitř,“ vysvětlil Winthrop. „Chce jenom vás.“

„V tom případě,“ prohlásil Jeff, „není důvod, abyste tady okouněli. Jsem si jist, že všichni máte nějakou důležitou práci jinde.“

Bylo jasné, že chce, aby se rozešli, a tak to udělali, i když se ještě cestou zvědavě ohlíželi. Jeff zatukal na dveře a zároveň zadržel Winthropa. „Zůstaň tady u dveří. Nepouštěj nikoho dovnitř, dokud nepřikážu něco jiného.“

„Ano, pane.“

Uslyšeli, jak se v zámku otáčí klíč, pak se dveře pootevřely a ve škvíře spatřili oko nervózně vyhlížející královny Heleny. Vzápětí se dveře otevřely a oba princové jimi proklouzli. Jakmile byli uvnitř, Helena je zase zavřela a opřela se o ně zády.

„Jde o vašeho otce,“ řekla. „Zešílel.“

„Kde je?“

„V ložnici.“

Jeff a Hal si vyměnili pohledy a pak zamířili ke dveřím královské ložnice. Král ležel na posteli, na sobě měl volné kalhoty, flanelovou košili a obstarožní slamák. V ruce držel svíčku. Tou se pokoušel připálit něco, co nejspíš mohla být dýmka vyrobená z kukuřičné laty.

„A, nazdárek, chlapci,“ zavolal a zamával jim. Pěst měl přitom sevřenou a dýmku držel mezi palcem a ukazováčkem. „Dám vám jednu radu. Koně sice můžete přivést k řece, ale pít ho nepřinutíte.“

„Prosím?“ zeptal se Jeff.

„Vzpomeňte si, co říkával můj táta: ‚To, že má kočka kotata v troubě, z nich ještě nedělá vdolky.‘“

„Já si nevzpomínám, že by děda říkával něco takového.“

„O čem to mluví?“ zašeptal Hal matce.

„Já nevím,“ odpověděla. „Vrátila jsem se z oběda a on už byl tady, oblečený jako sedlák. Zeptala jsem se ho, co se děje, ale nedostala jsem z něj nic než tohle blouznění. Raději jsem poslala veškeré služebnictvo pryč. Nechci, aby zbytečně mluvili.“

„Postarej se o pence,“ prohlásil král, „a libry se už o sebe postarají samy.“

„Už mluvili,“ řekl Jeff.

„Nikdo ze služebnictva tvého otce neviděl. Poslala jsem je pryč hned poté, co mě slyšeli vykřiknout. Nemohla jsem si pomoci. Myslím, že zešílel.“

„Starého psa novým kouskům nenaučíš,“ řekl král.

„Jistě, tati,“ přikývl Jeff. „Úsměv necht’ je tvou vizitkou.“ Halovi řekl: „Rozhodně nemůžeme dovolit, aby se tohle dozvěděla sněmovna lordů.“

„Nemůžeme dovolit, aby se to dozvěděl Kenny,“ dodal Hal. „Jinak by se chtěl chopit vlády okamžitě.“

„Není opilý, že ne?“

„Váš otec nebyl nikdy opilý,“ odpověděla Helena.

„Možná že bychom ho opít měli,“ navrhl Jeff. „Možná že by se z toho po vydatném spánku vzpamatoval.“

„Nejsou to věci, které neznáme, které nám nahánějí strach,“ řekl král. „Ale věci, které známe.“

Náhle se Hal rozchechtal. „Mám to, mám to,“ vyřázel ze sebe mezi jednotlivými výbuchy smíchu. Přitom se musel chytit postele, aby neupadl.

„Cože?“

„To ten kámen mudrců. Po něm lidé žvaní podobná moudra.“

„Ještě jsem se nesetkal s výběřčím daní, kterého jsem neměl rád,“ řekl král.

„Jo, a nijak mě to nepřekvapuje,“ opáčil Hal. Vrhel se na postel, popadl otcovu sevřenou ruku a začal mu páčit prsty. „Dej mi ten kámen, tati.“

„Nikdy jsem nebyl členem žádné organizované politické strany,“ řekl král. „Jsem monarchista... au!“ Kámen mudrců mu vypadl z ruky a začal se kutálet po koberci. Král se podíval na Hala, Jeffa a královnu Helenu. Pak si přejel rukou přes obličej. „To bylo vážně divné.“

Dovnitř vtrhl Kenny a zarazil se až o protější zeď. „Zatraceně, Jeffe, ten tvůj pitomý sluha mě nechtěl pustit dovnitř. Co se tady, k čertu, děje?“

Helena seděla na posteli a objímala krále kolem ramen. „Jsi v pořádku, drahý?“

„Už je to dobré, Heleno. Jen záchvat filozofování.“ Král si sundal slamák, znechuceně se na něj podíval a pak ho i s kukuřičnou dýmkou odhodil na podlahu. „Děkuji za pomoc, chlapci. Teď můžete jít.“

„Nic se neděje,“ řekl Jeff Kennymu. „Falešný poplach.“ Kenny neposlouchal. Zvedl ze země kámen mudrců a s překvapeným výrazem si ho prohlížel.

Hal mu ho vzal z ruky. „Jen taková kouzelná maličkost, Kenny. Postarám se o to.“

Nezdálo se, že by si ho Kenny všímal. „Co tě nezabije, to tě posílí,“ zamumlal.

„O tom nepochybuji,“ řekl Hal. Spolu s Jeffem vyšel z ložnice. Jeff za nimi zavřel a Hal zabalil kámen mudrců do

kapesníku. „Vrátím ho Emílii. Nám není k ničemu a nevíme, jaké problémy by ještě mohl natropit.“

„Souhlasím. Je to čarodějnický předmět. Ať se o něj postará čarodějka.“

„Až mamka vyjde ven, promluvíš s ní?“

Jeff ztěžka vydechl a pak přikývl. „Dobře, udělám to. Ale líbit se jí to nebude.“

* * *

Karolína si oblékla bílé šaty. Řídila se podle jednoduchého pravidla módy – přes den nos barvy a v noci bílou – v přítmí budeš více vynikat. Běžela podél vnější zdi vzhůru po schodech na terasu, kde měli svoje komnaty tři princové. Vlahou nocí zavanul lehký větřík a zčechral jí vlasy a lem sukně. Náhodný pozorovatel, který by spatřil půvabnou mladou ženu rýsující se ve světle měsíce proti tmavému kameni, by si mohl myslet, že vidí anděla vystupujícího na nebesa.

Ovšem Karolíniny myšlenky byly venkoncem pozemské. Ačkoliv se o tom Emílii nezmínila, rozhodla se, že svůj případ přednese přímo králi. Podle svého mínění měla skálopevný nárok. Měla si vzít krásného prince. Princ Hal přes všechny své nesporné kvality krásný nebyl. Krásní princové však k maní byli – tak proč neprovést záměnu? Pokud šlo o ni, bylo by to jen spravedlivé, a vůbec nechápala, proč do toho pořád někdo pletl otázku jmění.

Král, pomyslela si, všechno vyřeší. Jako muži se mu bude v této otázce lépe rozhodovat. Královna je báječná žena, ale matce prostě nevysvětlíte, že její syn není krásný. Dokonce i mezi ženami obecně se najde příliš mnoho takových, které zastávají názor, že každý muž může být atraktivní. Na druhé straně jen málo mužů považuje za atraktivního jiného muže. Sebe možná, ale ostatní muže rozhodně ne.

Dostat se ke králi nebude snadné, o tom si nedělala žádné iluze. Někteří lidé čekali na audienci u krále i několik let. Ale Karolína si byla jistá, že to cestou nějak vymyslí. Pro začátek by

mohla požádat Hala, aby jí vysvětlil protokol. V královských komnatách už byla, takže byl tento postup nasnadě.

S těmito myšlenkami v hlavě vyběhla po schodech nahoru a ocitla se na terase. Když zahrnula za roh k Halovým oknům, jasný měsíc osvětlil dlažbu před ní. Karolína se zastavila. Ruka jí vyletěla k ústům a hrdlem jí současně stoupal výkřik.

Jen málo věcí dovede nahnat husí kůži jako vyděšený křik. Výkřik úzkosti královny Heleny, který se ozval o něco dříve toho večera, nepatřil k těm, z nichž člověku přeběhne mráz po zádech. Křik bolesti raněného vojáka vám nepostaví strachy vlasy na hlavě. Ne, kombinaci temného hradu, měsíčního jasu a výkřiku děsu a zoufalství vycházejícího z úst mladé ženy, který roztrhne jinak naprosto tichou noc, se v oboru čiré, nezaměnitelné hrůzy nemůže nic vyrovnat.

Takže bylo jen dobře, že Karolína nevykřikla. Myslela si, že vykřikla. Rozhodně měla pocit, že křičí. Doopravdy byla tak paralyzovaná šokem, že se jí svaly na hrdle stáhly, a jediné, co z ní vyšlo, bylo dlouhé, táhlé „ííííííp“.

Protože na kamenné podlaze před ní seděla žába.

Seděla na hromadě pohozených šatů, ale Karolína věděla, kdo to je, ještě než poznala Halovu námořnickou košili. Rozběhla se vpřed, popadla žábu a přitiskla si ji k prsům. „Ach, Hale,“ zašeptala. „Je mi to líto. Je mi to tolik, tolik líto.“

Žába se jí v rukou zmítala. Karolína ji pohladila. „Neboj se, Hale. To jsem já, Karolína. Žádný strach. Já tě z toho dostanu.“

Bylo zřejmé, co musí udělat. Políbit žábu. Věděla to okamžitě, jak ji uviděla. Ale Karolína se bála.

Protože nic z toho, co říkala Amanda, ani o čem slyšela, nezaručovalo, že polibek jedné dívky může zlomit kouzlo dvakrát. Bála se, že jestli to nedokáže, bude žába muset být zase puštěna do rybníka a znovu nalezena. Možná nějakou úplně jinou dívkou.

Možná, že se kouzlo už nedá zlomit vůbec.

Zjistit to by trvalo pouhý okamžik. Karolína však váhala. Protože jestli žábu políbí a ona se nepromění, čeká ji katastrofa.

Bylo jen přirozené, že okamžik pravdy chtěla co nejvíce oddálit.

Jenže Karolína byla odhodlaná dívka. Váhala jenom chvilku, pak žábu pozvedla a podívala se jí do očí. Nad hlavou jí proletěla můra. Viděla, jak ji oči žáby v letu sledují. „Snaž se zůstat soustředěný, Hale,“ řekla. „Seber všechny síly. Je čas na změnu. Jsi připravený?“

„Brééék,“ řekla žába.

„Tak je to správné. Tak dobře, jedna, dvě, změna!“ A políbila ji.

Nic se nestalo. Žába na ni dál hleděla.

„Ach ne,“ vydechla Karolína. „Jemine. Ach ne. Ach ne ne ne neéé.“ Políbila žábu znovu. „No tak, Hale. Proměň se!“ Znovu ji políbila. „Proměň se!“ A znovu. „Proměň se! Co ještě chceš, Hale? Francouzák? Proměň se!“ Sotva lapala po dechu a zalévala ji horkost, ale nedokázala přestat. (Polibek.) „Proměň se!“ (Polibek.) „Proměň se!“ (Polibek.)

Nakonec už dál prostě nemohla. Položila žábu na parapet, s hlavou svěšenou se opřela o stěnu a snažila se popadnout dech. Když se trochu vzpamatovala, měla obličej mokrý, ale utřela si slzy a pokusila se být statečná. „Hale,“ řekla žábě. „Ty se vůbec nesnažíš. No tak, Hale. Soustřed' se. Ty to dokážeš. Vzmuž se.“ Znovu žábu políbila. Žába však tvrdohlavě zůstávala žábou.

Pak za sebou uslyšela uchechtnutí. Prudce se otočila a přitom schovala žábu za sebe. Byl to princ Kenny a pobaveně si ji prohlížel. Nervózně se na něj usmála a pokusila se vyseknout pukrle s rukama za zády. „Dobrý večer, Vaše Výsosti.“

„A dobrý večer i tobě, slečno Karolíno. Nádherná noc na procházku, že ano?“

„Ach, ano. Jen jsem... jenom... dívala jsem se na měsíc.“ Jelikož byl měsíc za ní, pokusila se Karolína podpořit svoje tvrzení tím, že se poněkud nemotorně ohlédla. Samozřejmě si ihned uvědomila, že vypadá jako dokonalý idiot.

„Hledám Hala. Neviděla jsi ho?“

„Hala? Prince Hala?“

„Ano. Prince Hala. Mého bratra. Tvého snoubence.“

„Aha, vy myslíte *Hala*. Ne. Ne, neviděla jsem ho. Ne. Dnes večer ne. Ne.“

„Brééék,“ ozvala se žába za jejími zády.

„Promiňte,“ řekla Karolína. „To bude nejspíš něco, co jsem snědla. Zdejší strava je na mě příliš vydatná.“

„Na to si brzy zvykneš,“ řekl Kenny. „Takže *Hala* jsi nepotkala? Vidím, že tu leží jeho šaty.“

Karolína se podívala dolů na hromadu svršků, která jí ležela u nohou. „Ano, také jsem si jich všimla. Velice zvláštní, že?“

„To *Hálovi* opravdu není podobné, takhle se svléknout a... aha,“ Kenny se na Karolínu spiklenecky usmál. „Omlouvám se, jestli jsem vás vyrušil.“

„Vyušil při čem? Ach! Ne, nic takového. My jsme nic nedělali.“

„Opravdu?“ Kenny k ní přistoupil blíž. „Připadalo mi, že slyším zvuky líbání.“

„Líbání? Ha ha ha. To je absurdní. Vždyť tady kromě mě nikdo není. Koho bych mohla líbat?“

„Například žábu.“ Kenny sáhl za Karolínu a bleskově ji vytrhl žábu z rukou. Pak ji zvedl do vzduchu a kriticky si ji prohlížel. „Hmm. Malé, rozměklé tělo. Bledá, vlhká pokožka. Ustupující brada. Ano, ta podoba je nezaměnitelná.“

„Dejte mi ho.“ Karolína se pokusila žáby znovu zmocnit. Kenny ji podržel mimo její dosah.

„No, myslím, že svému účelu už posloužila.“ Ledabyly hodil žábu dolů do zahrady.

Karolína vykřikla a vrhla se k zábradlí. Kenny se rozesmál. „Uklidni se, děvče. To nebyl *Hal*. Byl to jen vtip. *Hal* je v pořádku. Byla to jen žába, kterou jsem večer sebral v trávě. *Hal* a *Jeff* jsou dole. Ty šaty jsem přinesl z prádelny.“

Karolína se opírala o zábradlí. Žába se rozstříkla po dlažbě hluboko pod ní. Kenny pokračoval. „Byl to jen žert. Ačkoliv musím říct, že jsi nikdy nevypadala kouzelněji, než když jsi líbala tu –“

PLESK!

Nic tak nepochvilí zápěstní svaly jako pravidelné předení na kolovrátku. Karolínina facka způsobila, že Kenny viděl hvězdičky a musel si opatrně zahýbat spodní čelistí, aby se přesvědčil, že ji nemá vymknutou. Druhou rukou jí přitom sevřel zápěstí, pro případ, že by se chystala pokračovat. „Ale no tak,“ řekl. „Nerozčiluj se. Takhle bys ses ke svému budoucímu manželovi chovat neměla.“

„Cože? Jo, to by se ti líbilo.“ Karolína se mu prudce vytrhla.

„Jen se nedělej. Podle mě jsi dala svoje city najevo docela jasně. Chceš se provdat za krásného prince. A jednou chceš být královnou, což znamená, že si musíš vzít budoucího krále. Na hradě je jen jediný muž, který splňuje obě kritéria.“

„Nepotřebuji, Vaše Výsosti, abyste mi říkal, co cítím, mockrát děkuji. A mimo to věřím, že princ Jeffrey má stejnou šanci stát se králem jako vy. Vlastně jsem slyšela, že sněmovna lordů straní právě jemu.“

„To je pravda. Sněmovna lordů mu teď straní. Ale jen proto, že si myslí, že Jeff zachrání naši rodinu před bankrotem a zabráni finančnímu skandálu. Naštěstí jsem vymyslel plán, jak krizi vyřešit a přitom se obejít bez toho nedůstojného škudlení, na kterém trvá Jeff.“

„Dopřavdy? Po pravdě řečeno, Vaše Výsosti, nevzbudil jste ve mně dojem, že jste tak chytrý. Bez urážky, samozřejmě...“

„Mám své skryté hlubiny,“ řekl Kenny. „A líbí se mi temperamentní ženy, jakkoliv to možná zní otřele. Jsou zajímavější než ty husičky, které mě obletují obvykle.“

„Myslím, že byste se raději měl držet těch svých husiček. Mimo to, princové v Melinoweru se přece prodávají ženám s nejbohatším věnem, něco jako prostitutky, ne?“

„Pozor,“ řekl Kenny. „Začínáš být prostořeká. Snaž se nezapomínat, kde je tvoje místo. Za taková slova bych tě mohl nechat zbičovat.“

„Vsadím se, že by se vám to líbilo.“

„Pravděpodobně ano. O důvod víc, aby sis dávala pozor na jazyk.“

Karolína věděla, že by to Hal a Jeff nedovolili. Přesto jí bylo jasné, že kráčí po nebezpečné půdě. „Tak dobře, Vaše Výsosti. Omlouvám se.“

„Omluvu přijímám.“

„Tak či tak, pravděpodobně nedokážu sehnat dost velké věno, abych se za vás mohla provdat. A pokud si nevezmete dívku s obrovským jméním, nestanete se králem. A vezmete-li si dívku s obrovským jméním, nebudete si moci vzít mě. Tak to prostě je, Vaše Výsosti.“ Karolína se otočila a zamířila ke schodům. „Dobrou noc.“

„Ne tak rychle.“ Kenny ji znovu popadl za zápěstí. Karolína se mu vytrhla. Princ zvedl obě ruce. „Já budu králem. A jako král mohu upravit požadavky na věno nebo je úplně zrušit. Vlastně už jsem Jeffovi řekl, že když ho budeš chtít, může se s tebou klidně oženit.“

„Opravdu?“ To bylo zajímavé. „Princ Jeffrey se se mnou chce oženit?“

„Jestli se za něj chceš vdát. Ale nezapomínej, že Jeff nebude králem. Tím se stanu já.“

Princ Kenneth, pomyslela si Karolína, musel na různých turnajích utrpět hodně ran do hlavy. „A jak, smím-li se ptát, toho chcete dosáhnout?“

„Jednoduchým obnovením našeho bohatství. Můj otec má podstatnou část dluhů u židovských bankéřů. A když Židé ve svých rukou soustředí tolik bohatství a moci, je čas, aby byli přesídleni do jiného království.“

„Vy chcete uspořádat pogrom?“

Kenny se rozzářil. „Chytré děvče. Přesně tak. Samozřejmě počkáme, až bude po turnaji. Tím neohrozíme turistický ruch.“

„To je příšerné!“

„Tak strašné to zase není! Jen je vystěhujeme. Nebudeme je zabíjet. Jedině kdyby se pokusili odporovat. Myslím, že někteří se asi pokusí, a ti pak budou muset být zraněni, možná vážně. Ale z procentuálního hlediska jich zemře jen naprosto bezvýznamné množství. Většinou jen dostanou pořádný

výprask.“

„Vy si vážně neuvědomujete, jak hrozné věci říkáte, že? Takhle lidem ničit život.“

„Ale my jim neničíme život. Židé se potulují z jednoho místa na druhé už dva tisíce let. Pro ně to bude jen další pout’.“

„A všechno budou muset nechat tady, abyste mohli drancovat.“

„Samozřejmě že ne. Svůj majetek si budou moci vzít s sebou.“

„Ale ne svoje pozemky a domy.“

„Nu, s tím se nedá nic dělat,“ odpověděl Kenny. „Hlavně nám ale jde o to, aby nemohli vyinkasovat svoje pohledávky. Považuj to za určitý druh nuceného přerozdělení finančních prostředků.“

„Nemůžu uvěřit, že můžete být tak nespravedlivý. Bude z vás příšerný král.“

Kenny na ni pohlédl s pobaveným úsměvem, jako by něco vysvětloval bystrému dítěti. „Se spravedlností a ctí si musejí dělat hlavu rytíři. Král bude muset propůjčit svoje jméno špinavějším činům, než období jeho vlády skončí. A,“ pokračoval, „těší mě, že tě to tak rozrušilo. Jasně z toho vyplývá, žejsi přece jen myslela na to vdát se za mě. Kdyby to tak nebylo, prostě bys mě ignorovala.“

Skutečnost, že to byla pravda, ji ještě více rozzuřila. „Neprovdala bych se za vás ani... ani...“

„Ano?“

Karolína se znovu podívala přes zábradlí na rozbité tělo žáby na dláždění dole a řekla: „Já nevím. Ale neprovdala.“ A utekla z terasy.

* * *

Hal vešel do paláce a začal stoupat po vnějším schodišti vedoucím k jeho komnatám. Měl za sebou dlouhý den a byl zralý na kutě. Nazítří plánoval vstát brzy a procvičit si výpady a střehy s kouzelným mečem. Dnes, poté co opustil Jeffa a matku,

šel Emílii vrátit kámen mudrců. Docela ho těšilo, že se ho zbavil. Kámen byl spojen s jeho žabí zkušeností, a to bylo něco, co se Hal usilovně snažil vytěsnit z mysli. Sedm týdnů ve vodě a bahně, pronásledovaný hady a sovami, k tomu chuť hmyzu... to všechno už se pomalu přesouvalo do zapomnění, ale ještě to tam nebylo. Každé ráno se probouzel zpocený, věděl, že měl zlé sny, a byl velice rád, že si je nepamatoval.

Stále však musel myslet na to, že pokud jde o tu žabí záležitost, ještě se tak docela z louže nedostal. Zaklínadlo vyžadovalo, aby se oženil s Karolínou – pokud se ona nevdá za někoho jiného – a Hal měl dojem, že si v tom směru nasadila laťku opravdu vysoko. Každá dívka se samozřejmě chce vdát za krásného prince, ale požadavek věna se zdál být nepřekonatelnou překážkou. Venku bylo celé město bohatých kupců a šlechticů. Karolína by si jistě mohla najít mladíka, který by ji učinil šťastnou, kdyby se jen trochu snažila.

Taková Emílie, pomyslel si Hal, ta by jistě nezaváhala, kdyby měla příležitost vdát se za prince. Děvčata jako ona byly příliš rozumné.

Nakonec se tak dostal zase zpátky ke kouzelnému meči. Kdyby Hal vyhrál turnaj, rodinné dluhy by byly zapraveny, Jeff by se stal králem, zrušil by pogrom, oženil by se s Karolínou a Hal by byl v suchu. Takže stačilo, aby vyhrál souboj.

Vyprávějte mi o stresu.

Ne že by ji Hal chtěl nutit. Bylo čistě na Jeffovi, jestli si ji získá. Karolína byla velice zjevně dívka, která se řídí vlastním úsudkem, a když potřebovala radu, požádala o ni. Pokusit se ji nasměrovat k určitému muži by mělo za výsledek jen to, že by se vzepřela. Hal věděl, že ženy mají nepředvídatelnost vrozenou. Jediné, čím si byl jist, bylo, že se Karolína rozhodně nechce vdát za něj.

V tu chvíli ho z úvah vytrhl pohled na Karolínu řítící se dolů ze schodů. Dívka se mu vrhla kolem krku, políbila ho na rty a řekla: „Vezmu si tě, Hale.“

Nu, pomyslel si Hal, není to poprvé, co jsem se spletl.

Nahlas řekl: „To je skvělé, Karolíno. Proč jsi změnila názor? Myslel jsem, že se chceš vdát za... ty pláčeš?“

Karolínin obličej byl mokrý. Plakat znovu začala, když uviděla Hala, a teď k tomu ještě dostala škytavku. Hal ji popleskal po zádech, pak ji odvedl k nejbližšímu odpočívadlu a posadil ji. „Co se stalo?“

Karolína znovu škytla a řekla: „Viděla jsem žábu.“

„Aha.“

„Myslela jsem, že jsi to ty. Myslela jsem, že ses proměnil zpátky v žábu a že je to moje chyba.“

„Jsem v pořádku. Nejsem žabák. Nic špatného jsi neudělala.“

Zabořila mu tvář do ramene. „Nechci, aby ses zase proměnil v žábu.“

„Tak to jsme dva.“

„Vím, že jsem byla sobecká. Nechtěla jsem se za tebe vdát. Chtěla jsem si vzít někoho, kdo je vysoký, má široká ramena a je pohledný, což ty nejsi, ale...“

„Dobře,“ odsekl Hal. „Nemusíš mi dělat laskavost. Já se o sebe dokážu postarat sám.“

Karolína se od něho odtáhla a přísně si ho změřila pohledem. „Copak ty se chceš proměnit zpátky v žábu?“

„Ehm,“ řekl Hal. „Tak možná jen jednu laskavost.“

„Tak tedy dobře.“

„Dobře,“ přisvědčil Hal a v duchu uvažoval, jestli by teď měl pokleknout na jedno koleno. Ale Karolína už slzavou fází prošla a nyní vypadala spíš deprimovaně než smutně. „Já vím, že by ses raději vdala za Jeffa.“

Karolína zaváhala a pak přikývla. „Ano. Jenže to se prostě nestane. S tebou se alespoň přivdám do královské rodiny. Nebudu sice nikdy královnou, ale budu princezna.“

„A budeš mít dvorní dámy.“

„Ano, na dvorní dámy nesmím zapomenout. Kromě toho, Hale, jsem za tebe tak trochu zodpovědná. Jelikož jsem to byla já, kdo tě dostal z močálu, myslím, že bych to měla dotáhnout do konce.“

„Hmm,“ řekl Hal nepříliš šťastně. Ted', když emocionální krize polevila, vstoupil do hry jiný faktor, jmenovitě mužské pohlavní hormony. Stále ještě svíral Karolínu v náručí a skutečnost, že je to půvabné děvče, byla nepominutelná. Skutečně půvabné děvče. Ruce měl kolem jejího štíhlého pasu, její bujná ňadra se mu tiskla na hrud' a její hebké růžové rty se chvěly jen několik palců od jeho obličeje. Na mladého muže se Hal dokázal docela dobře ovládat, ale to, co takový mladý muž vydrží, má také svoje meze. Odkášlal si. „Ehm, když už jsme se tedy zasnoubili, neměli bychom... hmm... zjistit, jestli jsme fyzicky kompatibilní?“

Karolína pokrčila rameny. Chtěla tím dát najevo jistou lhostejnost, ale jelikož se tím o něj zároveň otřela ňadry, výsledný efekt byl naprosto opačný, než zamýšlela.

„No, jen jsem myslel –“ Než však mohl větu dopovědět, Karolína ho znovu políbila. Byl to krátký polibek, ale dost dlouhý na to, aby si uvědomil možnosti, které skýtá do budoucna.

„Tohle jsi myslel?“

„Ano,“ přisvědčil Hal. Na chvíli se odmlčel a pak dodal. „No – jaké to bylo?“

„Políbit tě? Vlastně žádná velká sláva.“

„Aha.“

„Neříkám, že to bylo špatné. Je mi to líto, Hale. Jsi docela sympatický tím svým neškodným způsobem... chápu, proč jsi pro Emílii tak přitažlivý... ale se mnou to nic nedělá.“

„Pro Emílii jsem přitažlivý?“

„Samozřejmě. To je přece jasné. Co si myslíš o mém polibku?“

„Hmm?“ zeptal se Hal, který očividně myslel na něco jiného.

„Ptala jsem tě, co si myslíš o mém polibku.“

„Aha. No, jak jsi řekla, žádná velká sláva.“

Znovu zavládlo ticho. „Doopravdy?“ opáčila Karolína.

„Ale bylo to docela fajn. Říkala o mně Emílie ještě něco?“

„Co se ti nelíbí na tom, jak líbám?“

„Nic. Bylo to fajn. Poslyš, opravdu jsi slyšela, že řekla, že se jí líbím?“

„Fajn je skutečně hezké nebo jenom v pořádku?“

„Ehm, skutečně hezké. Bylo to báječné.“

Karolína vstala a podívala se na něj s rukama v bok. „Před chvílí jsi řekl, že moje polibky nejsou žádná velká sláva.“

„To je relativní. Za jistých okolností nemusí být polibek žádná velká sláva, a pořád ještě může být báječný.“

„Nezkoušej na mě hrát se slovy, Hale! Co z tebe dělá takového odborníka, že můžeš kritizovat moje polibky? Nezapomeň, že to byl právě můj polibek, co ti zachránilo tu tvoji žabí kůži. Když jsi seděl na leknínu, nebyl jsi ohledně líbání tak vybíravý.“

„Výborně,“ řekl Hal. „Jsme zasnoubeni necelých pět minut a už máme svou první hádku.“

Karolína se zase posadila. „Ty jsi začal.“ Nechala ho, aby ji objal kolem pasu. „Družičky. Šest bude stačit, nemyslíš?“

„Nedělej si s tím starosti, Karolíno. Nemusíš si mě vzít. V turnaji vyhraju a pak budeme mít dost peněz, aby sis mohla vzít Jeffa nebo koho chceš.“

Karolína několikrát zamrkala. „To má být vtip?“

„Ne.“

„Vážně mi dělá potíže uvěřit, že bys mohl vyhrát v turnaji. Leda že bys vsadil na někoho jiného.“

„Přihlásil jsem se na šermířské klání.“

Karolína zamrkala. „Saténové střevíčky.“

„Cože?“

„Saténové střevíčky. Pro družičky. Pak si je mohou přebarvit, aby jim šly k šatům. Se vší úctou, můj princi, viděla jsem, jak šermuješ. Myslím, že tvoje technika ještě potřebuje trochu zdokonalit.“

„Tentokrát to bude jiné. Mám kouzelný meč.“

„Viděla jsem i tvůj kouzelný meč, víš? Nechápu, k čemu by ti byl dobrý při turnaji, jedině že bys s ním chtěl otevírat opravdu, ale opravdu velké obálky.“ Karolína se rozzářila. „Přines ho na

svatbu. Mohli bychom jím krájet dort.“

„Já to myslím vážně. Jeff a já jsme vymysleli způsob, jak vyhrát.“

„Jdu do postele,“ odpověděla Karolína. Znovu vstala. „Tvoje matka měla pravdu. Spousta věcí se ještě musí naplánovat. Tak.“ Předklonila se. „Teď tě políbím na dobrou noc. A nechci slyšet žádné stížnosti.“

„Žádné stížnosti,“ řekl Hal.

Byl to jen krátký polibek, ale dost dlouhý na to, aby oběma zabránil vidět Emílii, která se vynořila ze stínů, zlomek okamžiku je pozorovala a pak se diskrétně odvrátila.

Vrátila se do své komnaty, zastrčila závoru a vrhla se obličejem dolů na lůžko. Pak si přes hlavu přetáhla polštář. No výborně, pomyslela si. Karolína se konečně začala řídit svou radou. Zítra můžu říct Bungeemu, že k němu přece jen půjdu do učení. Všechno jde jako po másle a já vůbec nejsem nešťastná.

No vážně, říkala si. Nejsem.

* * *

„Ne!“ odsekla královna Helena. „V žádném případě! Zakazuji to!“

„Mami,“ řekl Jeff. „Nemyslím, že bys to mohla zakázat. Vlastně si myslím, že Halovi už nemůžeš zakázat vůbec nic.“

Královna seděla ve svém oblíbeném křesle potaženém tmavočerveným damaškem a s elegantně zakřivenými mahagonovými nohama. Ve světle svící nebyl výraz jejího obličeje příliš patrný, ale její hlas byl pevný a autoritativní. „Hal na turnaji? To je absurdní. Promluvím si s registračními úředníky. Jak ho vůbec mohli zapsat na seznam? Vždyť je to malý chlapec.“

„Je jenom o rok mladší než já. Kenny a já se turnajů účastníme už léta.“

„Pokud jde o to, nelíbí se mi, ani že se jich účastníte vy. Šermování! Vždyť je to nebezpečné. I v brnění. Člověk by si s tím docela dobře mohl –“

„Vypíchnout oko,“ dopověděl za ni Jeff. Seděl v protějším křesle a snažil se s palci zastrčenými v pruramcích své kazamírové vesty vypadat uvolněně. „Mně jsi říkala totéž. Mami, Hal už se bil na život a na smrt. A tohle je jen hra.“

„No jistě, to kluci říkají vždycky. Šerm. Klání s kopími. Neboj se, je to jenom hra, ale jen dokud –“

„Někdo nepřijde k úrazu, já vím.“

„Ano, jen do toho, dělej si ze mě legraci, Jeffrey, ale počkej, až jednou budeš mít vlastní děti. A o turnajích mne poučovat nemusíš. Tvůj táta zápasil na turnajích, než jsme se vzali, a já jsem se na to musela dívat.“

„Stalo se mu někdy něco?“

„Ne, ale mohlo.“

„Dokonale přesvědčivé,“ řekl Jeff. „Poslyš, to je pro muže našeho věku úplně normální, že chtějí tak či onak zápasit na turnajích. Všichni kluci by to dělali, kdyby mohli.“

„Jistě. A kdyby všichni ostatní kluci –“

„Skočili do studny, skočil bys tam taky? Mami, musí to být Hal. Sázkový poměr na něj je úžasný. Je to jediný způsob, jak můžeme získat dost peněz na zaplacení našich dluhů.“

„Ach, Jeffrey, prosím! Řekni mi, že nechceš sázet na výsledek turnaje. Tím všechny potíže tvého otce začaly!“

Jeff měl pocit, jako by se mu ozvěnou vracela vlastní slova. A co bylo ještě horší, zněla celkem rozumně. Pokusil se vzpomenout si na argument, kterým ho Hal přemluvil. „Teď ti to nemůžu vysvětlit, mami. Musíš mi věřit.“

Hal a já máme tajný tip. Víš, co si myslím o hazardu. Nepřistoupil bych na to, kdybych neměl absolutní jistotu.“

„Ty a Hal máte tajný tip? Jeffrey, neudělali jste nic nezákonného, že ne?“

„Nezákonného? Samozřejmě že ne. Neetického? Možná. Lstivého, nečestného, zavrženíhodného a podrazáckého? Pravděpodobně. Ale ne nezákonného. Tím chci říct, že kdybychom byli neurození, měli bychom s tím velké potíže. Ale jsme šlechta, a tak je to v pořádku.“

„To je dobře. Nechci, abys měl na Hala špatný vliv.“

„Bůh chraň. Víš, mami, ale má to jeden háček.“ Princ Jeffrey se odmlčel a zhluboka se nadechl. Tohle se nedalo nijak obejít, a tak se rozhodl jít přímo na věc. „Abychom sehnali dost peněz na sázky, budeme muset dát do frcu tvoje klenoty.“

Helena odpověděla bez rozmyšlení. „Ne.“

Jeff zvednutím ruky odmítl další argumentaci. I když po pravdě řečeno, jediné slůvko ‚ne‘ se tak úplně za argumentaci považovat nedalo. „Není to, jak si myslíš, mami. Nechceme je prodat. Ne, ne, ne. V žádném případě. Jen si na ně půjčíme. Hned po turnaji ti je zase vrátíme.“

„Jeffrey, moje klenoty prodat nemůžeš.“

„Nechci je prodat. Jen použít jako záruku. Jistě, já vím, že je to rodinné dědictví, které se předává z generace na generaci a tak dále, ale potřebujeme je jenom na několik dní. Už jsem mluvil s hlavními aukčními domy. Dobře se o ně postarají...“

„To jistě.“

„Ne, skutečně. Vědí, že kameny jsou té nejlepší kvality...“

„Zaručeně.“

„...a nechám je, aby si proti sobě přísazovali, takže získáme největší možnou půjčku. Samotné kameny...“

„Jsou bižuterie,“ řekla královna.

„...mají cenu více než – cože?“

„Všechny jsou falešné.“ Helena si dolila čaj a velice pečlivě přidala mléko. Pak pokračovala, aniž se svému synovi podívala do očí. „Jeffrey, pro bohaté rodiny je obvyklé, že si nechají vyrobit duplikáty svých nejcennějších šperků. Nosíme je za normálních okolností, zatímco ty pravé máme bezpečně pod zámkem a bereme si je jen při výjimečných příležitostech, jako je svatba, korunovace a tak podobně.“

„Ehm, ano. No tak jsou to duplikáty. A kde máš ty pravé? My tady máme trezor? Nebo na našem hradě?“

„Trezor máme tady i na našem hradě. Ale rodinné klenoty jsou pryč. Prodala jsem je. Nikdy jsem vám to neřekla a nikomu jinému také ne. Tiše jsem je prodala už dávno a zaplatila jsem

některé tátovy dluhy.“ Tentokrát se královna na Jeffa podívala a v koutcích očí měla slzy.

„Hmm,“ řekl Jeff.

„Dohodla jsem se s aukčními domy, že je dají do prodeje až po smrti vašeho otce, aby se to nikdy nedozvěděl.“

„T-to bylo prozíravé,“ řekl Jeff. „Tak dobře. Vlastně to byl jen nápad. Víš, Hal a já jsme se bavili o té naší finanční krizi a napadlo nás... no, to už je jedno. Vymyslíme něco jiného.“

* * *

Turnajový den byl jasný, slunný a teplý. Přesněji řečeno, turnaj jako takový začal už tři dny před tím, než se tam Karolína a Emílie dostaly, ale nejpobláznější disciplíny: klání s kopími, soutěž v lukostřelbě a šerm měly přijít až nakonec. A první dva dny bylo částečně zamračeno. Ale dnes bylo úplně jasno a teplo a povrch turnajové arény byl suchý a pevný. Samotné kolbiště tvořil ovál sto yardů dlouhý a padesát široký, obklopený dřevěnými tribunami. Královská lóže byla umístěna na padesátiyardové čáře, zatímco lóže nižší šlechty se táhly po obou jejích stranách. Princové však měli vlastní lóže na protější straně kolbiště a právě tam Jeff odvedl obě dívky.

„Tyhle propustky ukažte strážím,“ řekl a podal jim kartičky se zlatou ražbou. „Pustí vás do naší lóže bez problémů. Já se teď musím připravit na svůj zápas, ale jestli chcete, můžete se tu trochu porozhlédnout a posadit se na svoje místa až budete chtít.“

„Tolik stráží,“ řekla Karolína. „Jeffe, oni jsou všude. Čeká snad král nějaké potíže?“

„Hmm? Stráže? Ale ne. Jsou tady hlavně, aby zabránily lidem nosit si dovnitř jídlo a pití. Král vydělává na stánkařských koncesích. Takže, připojím se k vám hned, jak to bude možné.“

Rychlým krokem zamířil pryč. Karolína se za ním roztouženě dívala, dokud jí nezmizel v davu. Emílie do ní dloubala loktem.

„Hej, děvče. Máš se vdát za Hala, vzpomínáš?“

„Vzpomínám,“ odpověděla Karolína smutně. „Doufám, že si

neublíží.“

„Já také.“

„Já jsem ho k tomu nedohnala. On se nesnaží udělat na mě dojem. Chci, abys to věděla.“

„Já to vím,“ odpověděla Emílie. „Řekl mi, že se zapsal na turnaj, když jsme šli za Bungeem. Nevím, co ho to popadlo.“

Obě dívky se na několik minut ponořily do zasmušilého ticha. Pak Karolína ukázala prstem a zvolala: „Podívej! Není to Větvička?“

A skutečně to byl nejstarší z vesnické rady starších. Stařec oblečený v hnědém sametovém kabátci a košili s vysokým límcem se opíral o hůl a mával špičatou čepicí, aby na sebe připoutal pozornost obou dívek. Emílie se k němu rozběhla a objala ho. Karolína ji následovala.

„Větvičko! Co tady děláš?“

„Jeden ze soudců, můj starý přítel, ochořel a požádal mě, abych ho zastoupil. Řekl jsem si, že je to dobrá záminka podívat se zase jednou do města a zjistit, jak se vám děvčatům vede. Pozvání přišlo jen den po našem odjezdu, ale už se mi vás nepodařilo dohnat. To víte, starci tak rychle necestují.“

„Jsme v pořádku,“ řekla Karolína.

„Máme místa v princově lóži,“ dodala Emílie. „Věřil bys tomu? Máme tě taky zkusit dostat dovnitř?“

„Ne, to není nutné. Já budu v soudcovské lóži na druhé straně kolbiště. Bojím se, že budeme muset odložit náš hovor na později. Před začátkem klání se ještě musím setkat s ostatními soudci. Máme před sebou opravdu těžký úkol.“

„Co soudíš? Lukostřelce? Zápas v páce?“

„Něco mnohem vážnějšího. Soutěž o nejkrásnější miminko.“

„Ouvej.“

„Přesně tak. Snažili se vybrat přesporní soudce, kteří mohou hned po turnaji odjet a vyhnout se tak nenávisti zklamaných matek.“

Jak spolu rozmlouvali, pomalu obcházeli arénu, a najednou se Větvička zastavil před řadou solidních dřevěných stolů, za

nimiž seděli vousatí muži v černých gabardénových pláštích. Za každým z nich stála velká černá tabule, na kterou jiní muži zuřivě zapisovali a zase mazali čísla. Před každou tabulí postával hlouček vzrušených mužů chřestících mincemi nebo váčky mincí. Většina se tvářila dychtivě, někteří zoufale. Větvička si z úst vytáhl dýmku a ukázal troubelí. „Sázkové tabule. Vidím, že letos dělají zvlášť dobré obchody.“

„Na co se tu sází?“

„Na všechno. Včetně soutěže miminek. Vidím, že favoritem turnaje je princ Kenneth. Princ Jeffrey má v šermu také dobrý sázkový poměr. Ve skutečnosti nepatří mezi nejlepší, ale mezi lidmi je velice populární.“

„A co princ Hal?“

Větvička si prohlédl tabule. „Nezdá se, že by vašeho prince považovali za vážnou konkurenci.“

„Vsadíš si na něj?“

Větvička zavrtěl hlavou. „Já na sázky nejsem, dítě. A i kdybych byl, bojím se, že sázka na nejmladšího princ by mi připadala příliš riskantní.“

„Já jsem to věděla,“ řekla Karolína. „Ublíží si.“

„Emílie,“ řekl Větvička. „Tamhle na tebe mává nějaký muž.“

Emílie se ohlédla. Muž, o kterém byla řeč, na sobě měl čarodějnický háv. „To je Bungee. U něj se budu učit. Raději zjistím, co chce.“ Omluvila se a zamířila k němu. Bungee se zase omluvil svým společníkům a vydal se jí naproti. Vzal ji za ruku a zašeptal jí do ucha. „Ta mladá žena, co je s tebou. Ta vysoká blondýna. To je ona?“

„Kdo?“

„Promiň, mluvím asi trochu zmateně. To je ta dívka, o které jsi mi povídala? Ta, co políbila žábu?“

„Ano. Jmenuje se Karolína. Provádá se za prince Hala. Takže je všechno v pořádku.“

Karolína mezitím pokračovala v rozhovoru s Větvičkou. Neviděla, jak si ji Bungee dlouze a vážně změřil. „Ne,“ řekl. „Je příliš krásná.“

„Říkala jsem vám, že je krásná.“

„Nevěděl jsem, že je *tak* krásná. Ne, tady není něco v pořádku.“

Emílie okamžitě zpozorněla. To už jí její vysněné uřednictví zase ulítne přímo před nosem? Byla však příliš chytrá, než aby dala svou nervozitu najevo, a když promluvila, znělo to pečlivě ledabyle. „No, jestli je nějaký problém s naší domluvou, ráda se _“

„Ne, ne, o naši domluvu nejde. Ta je v pořádku. Myslím zaklínadlo tvé matky. Prověřil jsem si to. Nemělo by to fungovat. Není v tom dost magicity.“

Bungee už to slovo použil jednou. Emílie ho ještě nikdy neslyšela a řekla to. „Není v tom dost čeho?“

„To slovo jsem sám vymyslel. Je to moje vlastní teorie. Ale na tom teď nezáleží. Jdi a bav se. Po turnaji přijď za mnou a já ti všechno vysvětlím.“

„Dobře.“

„A nepočítej s tím, že se Karolína provdá za prince Hala.“

Emílie se otočila, aby se podívala na Karolínu, a když se otočila zpět, Bungee byl pryč, ztracený v davu. Pokrčila rameny a vydala se za Karolínou a Větvíčkou. „To byl Bungee. Učím se u něho.“

„Co chtěl?“

„Ehm, chtěl popřát hodně štěstí tobě i Halovi.“

„To je od něj hezké.“ Karolína se podívala po čaroději, ale jeho špičatý klobouk a háv nebylo nikde vidět.

Dívky si od Větvíčky vynutily slavnostní slib, že se ještě setkají, a pak pokračovaly v procházce. Prošly kolem medvěda uvázaného na řetězu, věštkyň, loutkového divadélka, žonglérů, polykačů ohně a hudebníků, stánků s párky i cukrovinkami a samozřejmě mnoha stánků, kde se prodávalo pivo a víno. Dívaly se, jak lokajové pomáhají urozeným dámám z kočárů, komentovaly jejich šaty a vzájemně se ujišťovaly, že móda tohoto města je strašlivě kýčovitá – lidé u nich doma chodili oblékáni mnohem rozumněji a vypadali stejně dobře.

„Nemůžu uvěřit, co všechno na sebe zdejší ženy navlečou,“ řekla Karolína. „Jen se podívej na ty živůtky.“

„Souhlasím. Je to tak nevkusné.“

„Proč se vůbec oblékají, když to stejně všechno ukazují?“

„Myslím, že přitahovat na sebe pozornost tímto způsobem jen svědčí o nedostatku sebevědomí.“

Chvíli ženy pozorovaly mlčky.

„Samozřejmě si musíme opatřit něco podobného.“

„Je to móda. Nemáme na výběr.“

„S vhodnými doplňky to bude vypadat docela dobře. Třeba s lehkým kabátkem.“

„Nebo přehozem.“

Postupně se blížily zpátky ke královským lóžím. „Už bychom měly jít. Turnaj začne každou chvíli.“

Karolína podala strážnému propustku. „Přála bych si...“ začala a odmlčela se.

„Já vím,“ řekla Emílie.

„Co?“

„Chtěla jsi říct, že by sis přála, aby nás naše kamarádky z Bublavky viděly, jak vcházíme do princovy lóže. Víím, že je to ošklivé, ale já bych chtěla totéž.“

„Ano. Je to hloupé, ale trochu se pochlubit je tak příjemné. Jen se na nás podívejte, dostaly jsme se mezi šlechtu.“

„Hmm.“ Karolína si začala prohlížet lidi kolem sebe. Vlevo byla lóže patřící vévodkyni z Momerathu. Vévodkyně v ní nebyla, ale její tři dcery, dívky asi dvacetileté, seděly uvnitř a něco si vzrušeně šeptaly. Svou pleť si chránily před sluncem slunečníky. Vpravo byla další lóže, jejíhož majitele nepoznaly, ale sedělo v ní půl tuctu mladých žen a dospívajících dívek. Zpočátku jim to připadalo divné, ale pak si Karolína uvědomila, že je přirozené, aby melinowerská šlechta posadila svoje nejkrásnější dcery co nejblíže lóže princů.

Některé z dívek měly slunečníky a všechny se ovívaly vějíři, aby se ochladily. Když se Karolína odvrátila, dívky si ji začaly nenápadně prohlížet.

„Vino, dámy?“ Otočila se. Číšník v bílé lněné livreji jim nabízel táč se dvěma číši. Karolína číše od něj vzala a z jedné maličko upila. Víno bylo sladké a dobře vychlazené. Podala druhou sklenici Emílii.

„Víš, myslím, že být princeznou se mi bude líbit.“

„Chápu, jak to myslíš.“ Emílie si od ní vzala číši a usadila se do křesla, a v tom okamžiku všichni včetně Karolíny náhle vstali. „Proč zase... aha.“ Na druhé straně kolbiště právě král a královna vcházeli do své lóže. Dav zůstal uctivě stát, dokud se obě veličenstva neusadila. Pak se královna nahnula dopředu, rozhlédla se a zamávala. Diváci ji odměnili bouřlivým potleskem. Král strnule hleděl přímo před sebe.

„To musí být Kenny,“ řekla Karolína. Na kolbiště vjížděli rytíři, a když míjeli královskou lóži, vzdávali králi a královně čest. Na sobě měli brnění a rozpoznat se dali jen podle barev svých hedvábných varkočů.

„Jak to můžeš vědět? Copak už ses naučila rozeznávat všechny erby a chocholy?“

„Ne, ale má nejzdobnější zbroj. Vsadím se, že je to Kenny.“ V jejím hlase se ozývalo neskrývané opovržení zřetelně kontrastující s obdivným tónem, kterým o Kennym hovořila dříve. Emílii napadlo, co se asi stalo, že na něj změnila názor.

Rytíř, o kterém mluvily, byl skutečně princ Kenny a své role se zhostil skutečně dobře. Turnajové klání je vzrušující i pro nezasvěcené. Karolína a Emílie brzy zjistily, že zcela podlehly kouzlu mohutných koní řítících se proti sobě, až podkovy duněly a prach a piliny létaly do vzduchu, jezdci se naklonili v sedlech a pak se ozval praskot dřeva nebo řinčení oceli, jak kopí s chrániči zasáhla cíl, muž v brnění se skácel ze sedla a s hromovým zaduněním dopadl na zem.

Kenny si sundal helmu a rozjel se vítězoslavně přes kolbiště; když míjel lóži svých rodičů, pozdravil je zdviženým kopím. Všichni bouřlivě tleskali s výjimkou Karolíny, která jako by studovala slunce a oblohu. Tři dívky po levici jej sledovaly uchvácenými zraky, stejně jako těch šest vpravo. Jedna z nich,

dívka s velice černými vlasy, se naklonila k nim. „Ahoj. Já jsem Amy. Nechcete si půjčit můj vějíř?“

„Já jsem Karolína,“ odpověděla Karolína. „Děkuji vám. Je trochu horko.“

„To je princ Kenny,“ řekla Amy. „Není krásný?“

„Má tak nádherné vlasy,“ řekla druhá dívka.

„A jak se umí oblékat,“ dodala třetí.

„Vypadá docela dobře,“ připustila Karolína. „Ale vlastně jsem si ho ani pořádně nevšimla.“

„Ale vždyť sedíte v lóži princů. Copak ho neznáte?“

„My jsme tu s princem Halem a princem Jeffreyem.“ Karolína jí podala vějíř zpátky. „Ale myslím, že prince Kennetha jsem jednou nebo dvakrát potkala.“

„Cože?“ řekla Emílie.

„Tak teď ho potkáte znovu,“ řekla Amy. „Jde sem.“

Princ Kenny skutečně opustil kolbiště. Sluhové z něj už sundali většinu brnění a vybavili ho kloboukem se širokým okrajem a dlouhým pérem a botami s ohnutými špičkami. Z obdivných pohledů, které na něj vrhaly ostatní dívky, Emílie pochopila, že je to poslední výkřik módy. Kenny došel k lóži s helmou pod paží, hodil ji dovnitř a přeskočil přes zábradlí. „Vino,“ štěkl na číšníka.

„Ano, pane.“

Princ sklesl do křesla a přijal číši. Teprve pak si všiml Emílie a Karolíny a zvedl pohár v posměšném přípitku. „Na úspěchy na kolbišti,“ řekl. „Pro mne a pro mého bratra Jeffreyho.“

Karolína ho ignorovala. „A co Hal?“ zeptala se Emílie.

„Dva ze tří, to není špatné. A na přípitek Halovi je škoda dechu, o dobrém víně nemluvě. Šerm? Co ten padavka ví o šermu?“

Karolína dál mlčela. Emílie ji odpoledne slyšela říkat prakticky totéž hned několikrát. Nyní viděla, jak se prsty světlovlasé dívky zatínají do zábradlí. Nebylo nic, co by mohla říct. Emílie byla ve stejné pozici. Karolína mohla být *skoro* princezna, ale v tuto chvíli byla obyčejná vesničanka a nemohla

odmlouvat princí, alespoň ne na veřejnosti a určitě ne v jeho vlastní lóži. Také Emílie tu byla jen jako host prince Hala a chystala se začít s kariérou, při které na přízni šlechty hodně záleželo. Proto když promluvila, zněl její hlas docela mírně. „Co vás na princí Hálovi tak popouzí, Vaše Výsosti?“ zeptala se.

„Nelíbí se mi jeho vkus v oblékání,“ odpověděl Kenny, aniž se na ni podíval. Nespouštěl oči z Karolíny.

Karolína se otočila a sladce se na něj usmála. „Bojoval jste skvěle, princí Kennethe.“

„Dobře,“ řekl Kenny. „Nachytat se nedáte. Chytré holky.“ Zahodil pohár s vínem přes rameno. „Strašně rád bych zůstal a podíval se, jak Hal dostane nakládačku, ale mám na práci důležitější věci. Uvidíme se později.“ A zmizel, aniž počkal na odpověď. Tři urozené dívky po Emíliině straně a šest urozených dívek vedle Karolíny za ním ještě dlouho toužebně hleděly.

„To je princ Kenny,“ zašeptala jedna z nich Karolíně. „Není báječný?“

Karolína pokrčila rameny.

„Já stále tvrdím, že je to kretén,“ řekla Emílie.

„Snažil se nás vyprovokovat.“

„Proč? Chce vyvolat nějaký incident, který by krále přiměl zrušit tvoje zasnoubení?“

„Aby se Hal změnil zpátky v žabáka? Ehm, možná. Ale spíš myslím, že se mu líbí být zlý. Jsem ráda, že jsem neřekla nic nevhodného.“

„Důvěřuj mi trochu. Kvůli čemu jste se vy dva pohádali?“

„Pohádali? My jsme se nepohádali.“

„Pak tedy musím říct, že mě to překvapuje. Myslela jsem, že tě Kenny přitahoval. Ještě včera jsi básnila o tom, jak je pohledný.“

„Princ Kenny? Pohledný?“ Zdálo se, že nad tím Karolína přemýšlí. „Nejspíš je. Nemohu si vzpomenout, že by mi připadal nějak výjimečný. Jestli jsem tvrdila něco jiného, bylo to rozhodně jen ze zdvořilosti.“

„Hej, poslyš!“

„Přirozeně, celou tu dobu jsem byla zasnoubena s princem Halem, takže jsem si ostatních chlapců moc nevšímala. To by nebylo správné.“

„Cože?“

„Tak či tak, vždycky jsem tvrdila, že vzhled není u muže důležitý.“

„Cože!“ Emíliin hlas o oktávu stoupl. Ostatní dívky se po ní začaly ohlížet.

„To, na čem záleží nejvíce, je... ach, jde sem Jeff! Není úchvatný?“

Princ Jeff měl na sobě pestrou halenu s nabíranými rukávy a hedvábnou šerpou. Vlasy měl sčesané dozadu a na hlavě měl klobouk s pštrosím perem. Stejně jako Kenny i on ignoroval schody do královské lóže a skočil do ní přes zábradlí. Usmál se na Emílii a stiskl jí rameno, Karolínu krátce objal. Objetí by bylo ještě kratší, kdyby ho Karolína neodmítala pustit. „Ty se letos her nezúčastníš?“

„Nedostal jsem se do finále. Příliš mnoho času jsem strávil nad účetními knihami a málo jsem trénoval. Přišel jsem se podívat na Hala.“

Emílie se dívala na Karolínu a Karolína upírala pohled svých rozzářených očí jen na Jeffa. Mladší dívka musela připustit, že nemá nejmenší tušení, co se odehrává v Karolínině hlavě, a veškeré spekulace na toto téma vzdala. Řekla Jeffovi: „Divím se, že se Hal dostal tak daleko. Tu noc, kdy jsme ho viděly šermovat, mi s mečem nepřípadal příliš obratný.“

„Ano,“ řekl Jeff. „Hal už překvapil spoustu lidí.“

Dívky ve vedlejších lóžích hleděly na Jeffa s obdivem a na Karolínu a Emílii s nemalou žárlivostí. Jejich pozornost rozptýlil až první soutěžící v disciplíně kouzelných mečů. V pilinami vysypaném kruhu se objevil spíše menší, lehce stavěný mladík. Byl to princ Hal.

Z davu se ozvaly výkřiky a řev. Byl to dobromyslný řev. Doprovázel ho zvuk neutuchajícího potlesku a také spousta smíchu. Znělo to docela přátelsky. Na druhé straně v tom nebyla

ani špetka respektu nebo obdivu. Byl to ten druh pozornosti, který obvykle získává oblíbený komik. A nebylo na tom nic špatného – pokud jste skutečně byli komik.

Ale Hal přijal potlesk optimisticky, uklonil se divákům a uklonil se ještě více svým rodičům v královské lóži. Amy zašeptala Emílii: „To je princ Hal. Vypadá docela dobře, nemyslíš?“

Emílie se zamračila.

Karolína stále ještě mluvila s Jeffem. „Takže klání s kopím, lukostřelba a šerm jsou tři hlavní disciplíny?“

„Čtyři. Šerm s kouzelnými meči je něco trochu jiného než s obyčejnými, a proto byl vyčleněn jako zvláštní disciplína.“

„Kolik dělá výhra?“

„To já nevím,“ odpověděl Jeff. „Není špatná. Je to hezkých pár drobných, ale většina soutěžících to dělá pro čest a slávu a takové věci. My z toho samozřejmě žádné peníze nemáme.“

Karolína se zamračila. „Ne?“

„Kenny a já je vždycky odmítneme a Hal to udělá stejně. Královská rodina poskytuje ceny, takže by jen vyplácela peníze sama sobě. To by vypadalo divně. Takže je vždycky odmítneme. Lidé si pak myslí, že to děláme jen ze sportu, a my je v tom utvrzujeme. Ale jsou to naše peníze, co odmítáme, takže je vlastně jedno, jestli je dostaneme zpátky nebo vůbec nevyplatíme.“

„Ale Hal říkal...“

„Výhra se vyplácí z příjmu na vstupném od diváků, ale i tak na turnaji obvykle vyděláme. Takže je to vlastně výhodné pro všechny.“

„Ale Hal čeká, že vyhraje peníze,“ namítla Karolína. „Říkal mi to. A čeká, že jich vyhraje spoustu.“

Jeff se zatvářil rozpačitě. „Jo to. To je, ehm, něco jiného.“

Karolína se na něho tázavě podívala a pak pokrčila rameny. Přisunula se k Jeffovi o kousek blíž. „Pověz mi něco o tom šermu. Jak daleko ses dostal ve vyřazovacích utkáních? Vyhrál jsi nějaký turnaj v minulých letech?“

„Promiňte,“ vnutila se Emílie jak do konverzace, tak fyzicky mezi oba přátele. Zatáhla Karolínu do zadní části lóže a tam jí zašeptala do ucha: „Karolíno, co to děláš! Nemůžeš s princem Jeffem flirtovat. Ne, když jsi zasnoubená s Halem! Vždyť je přímo tady na kolbišti a dívá se na tebe.“

„Já neflirtuju! Nikdy jsem neflirtovala. Jen se snažím být přátelská. Jeff se k nám chová přátelsky, a tak se mu to pokouším oplácet. Taky bys k němu měla být přátelská.“

„Dobře, promluvím si s ním rovnou.“

„Ne! Hele, teď se mezi nás neplet'. Ehm, to by nebylo vhodné. Dívej se na turnaj.“

Odvrátila se od mladší dívky a znovu se postavila vedle Jeffa. Emílie jiprobodla pohledem a pak zaujala místo po jeho druhém boku. Jeff se díval na kolbiště. „Už přichází první Halův protivník. Muž jménem Terence Aviral. Používá meč zvaný ‚Osud‘. Asi sto dvacet let starý. Svoje umění do něj vložil velice dobrý rytíř jménem Peregrine.“

Ačkoliv Hal svůj díl jásotu sklídil, Aviral obdržel neutuchající potlesk. Bylo zřejmé, že je favoritem davu, alespoň pokud šlo o vážnou stránku zápasu. Byl rudovlasý a více než šest stop vysoký.

„Má delší ruce,“ poznamenal Jeff. „To je pro Hala velká nevýhoda.“

„Ale nepřijde Hal k úrazu, že ne?“ Emílie si soustředěně prohlížela oba soupeře. Hal měl na sobě lehkou zbroj skládající se z hrudního plátu a kožených rukavic. Nezdála se skýtat příliš velkou ochranu. Na protější straně kolbiště se král rozvaloval v křesle. Halová matka se nakláněla dopředu a úzkostně žmolala kapesník.

„Bude v pořádku,“ řekl Jeff, ale neznělo to nijak přesvědčivě.

„Já jenom doufám, že ze sebe zase neudělá pitomce,“ zamumlala Karolína. „Kam všichni jdou?“

Děvčata v ostatních lóžích vstávala, brala si kabelky a naposledy si upravovala vlasy. „Dobrý čas na přestávku,“ řekla Amy.

„Vy se nebudete dívat na zápas?“

Amy se ohlédlá přes rameno. „Co je tu k vidění? Před skutečným utkáním budeme zase zpátky.“

Všude kolem vstávali diváci ze svých sedadel a pomalu se trousili ke stánkům s občerstvením, zatímco ti, co seděli vzadu, využili příležitosti k přesunu na lepší místa vpředu. „To mi nepřipadá správné,“ řekla Emílie. „Neměli by Hala takhle ignorovat. Je to velice nevychované.“

Také Karolína pozorovala dav. „Já zůstávám. I když nechci vidět, jak Hala zmasakruje. Minule to bylo dost ponižující. Jen doufám, že to proběhne rychle.“

„Prohrál!“ zvolal Jeff. „Aviral prohrál!“

„Cože?“ Obě dívky se otočily. Hal už zasunul svůj meč do pochvy a zastrkoval si dýku za opasek. Jeho protivník sbíral ze země meč, který mu Hal vyrazil z ruky. Když se narovnal, potřásl princi s výrazem bolestného nepochopení rukou. Tvářil se jako štěně pronásledující vůz, který náhle začal couvat a přejel mu ocas.

Dívky, které odešly ze svých lóží, se překvapeně rozhlédly a pak se rychle hrnuly zpátky. Stejná scéna se opakovala všude kolem. Hladina hluku stoupla, ale Emílie i tak mohla slyšet útržky rozhovorů: „Co se stalo?“

„Princ Hal porazil Avirala?“

„Jak?“

„Viděl to někdo?“ Pak se ozval poněkud rozpačitý potlesk a zbytek davu se rychle přidal, ale většina lidí reagovala spíše překvapeně než nadšeně.

„Nu,“ řekla Emílie. „Proběhlo to rychle.“

Karolína poskakovala vzrušením a tleskala. „Ano! Ano! To je můj Hal,“ křičela. „Viděla jste ho?“ zeptala se Amy. „To je princ, se kterým jsem zasnoubena, víte?“

„Čekala jsem, že to bude dost vyrovnaný souboj,“ řekla Amy. „Sama jsem si na něj chtěla něco málo vsadit, ale nějak mi to nevyšlo.“

„Sázky,“ řekla Emílie. Na okamžik se zamyslela a pak se

ohlédla směrem k sázkovým tabulím. „Jeffe, vsadil Hal na to, že vyhraje turnaj?“

„No, svým způsobem ano.“

„Svým způsobem? Jak se sází svým způsobem?“

„Požádal mě, abych vsadil za něho.“

„Dobře. Takže on také hazarduje.“

„Ne tak docela.“

„Jeffe!“

Na kolbiště přicházel další protivník. Nebyl to nijak zvlášť vysoký muž, ale i tak měl delší ruce než princ. Jeho tmavé vlasy se leskly olejem a měl dlouhý navoskovaný knír oblíbený u melinowerských profesionálních duelantů. Jmenoval se sir Timothy Bournesse a byl to nepříliš bohatý mladý šlechtic. Jeho bohatství však stačilo na to, aby si najal mistry šermu a měl dost volného času na cvičení. Uklonil se králi a královně a pak Hálovi, ale přitom si ho podezíravě prohlížel.

Král se v křesle nahnul dopředu.

„Tentokrát to tak snadné nebude,“ řekl Jeff. „Už něco tuší.“

Hal se také uklonil.

„Jaký má meč?“

„Nazývá se Duch Amagonu. Amagon bylo místo velké bitvy, ve které bojovali předkové sira Timothyho a získali za to titul a statky. Meč je v jejich rodině už velice dlouho. Může být docela dobrý. Nemyslím, že s ním někdo umí zacházet lépe než sir Timothy. Ale Timmy je zatraceně dobrý i bez kouzelného meče.“

„Jak se Hálovi podařilo vyhrát první souboj? Měl štěstí?“

„Ne,“ odpověděl Jeff. „Dívej se a uvidíš.“

Oba soupeři stáli v planši, kruhu o průměru nějakých deseti kroků vysypaném pískem. Opustit kruh znamenalo prohrát zápas. Stejně důsledky mělo udeřit soupeře pod pás nebo do hlavy. V tom druhém případě samozřejmě nemusel váš protivník přežít, aby si výhru vychutnal. Ale diváci neviděli rádi, když byl při turnaji někdo zabit. Sportovní chování se v Melinoweru bralo velice vážně.

Což neznamenal, že se tu a tam nepříhodila nehoda.

Čisté bodnutí do trupu mohlo v případě, že tak zněl výrok rozhodčího, vyhrát zápas. Méně významné zásahy a zásahy do paží a ramen znamenaly body. Při takovém zápase mohl člověk snadno utrpět ošklivý úraz. Někteří lidé dokonce tvrdili, že diváci chtějí na turnaji vidět krev, a tajně doufali ve smrtelnou nehodu. Nikdo to však otevřeně nepřiznal. Naopak se diváci navzájem ujišťovali, že obdivují technické provedení boje. Že si vůbec nepřejí, aby byl někdo ze zápasníků zraněn. A vůbec už ne zabit. Jistěže ne. V žádném případě. To by byla tragédie.

Rovněž se shodli, že když už se to stane, je to rozhodně vzrušující.

Sir Timothy stál pevně rozkročený, dýku napřaženou před sebe a Duch Amagonu nad sebou v horním střehu. Hal na druhé straně planše stál ve víceméně stejné pozici, až na to, že asijský meč držel dole ve spodním gardu. Jeff souhlasně přikývl. Hal neměl sílu sira Timothyho a rozumně šetřil energií. Sudí obešel pískový kruh a pak dal zvoncem znamení, že první kolo může začít.

„Do toho, Hale!“ zaječela Karolína.

Hal se po ní instinktivně podíval. Sir Timothy vytušil svou příležitost a zaútočil. Halův meč bleskově paríroval Ducha Amagonu, zatímco Hal zaútočil dýkou. Ozvalo se nezaměnitelné kovové zaskřípění, jak se její špička svezla po hrudním plátu sira Timothyho, a pak od sebe oba muži odskočili.

„Bod pro Hala,“ řekl Jeff s pohledem upřeným na sudího. „Nebyl to smrtelný zásah.“

Z davu se ozval bouřlivý potlesk. „Dobrá práce, Hale!“ zvolala Karolína.

Oba protivníci začali kolem sebe kroužit. Sir Timothy Hala bedlivě pozoroval. S takovým způsobem parírování se ještě nesetkal, ale podruhé už se zaskočit nedá.

Tentokrát zaútočil Hal. Udělal výpad mečem a sir Timothy se pohnul, aby ho paríroval dýkou, ale Hal lehce vytočil zápěstí a sekl svého protivníka přes hrudní plát.

„Další bod,“ řekl Jeff.

„Hal by měl být prohlášen za vítěze,“ bručela Karolína.

„K tomu sek nestačí. Musel by ho bodnout. Nebo získat ještě jeden bod.“

Z davu se ozvala nová vlna potlesku, tentokrát podstatně silnější. Sir Timothy se zamračil. Karolína jen zářila. „Tenhle sek je oblíbený tah mého snoubence,“ řekla Amy. „Vzpomínám si, že když byl princ jednou vyzván na souboj – bylo to jen několik dní předtím, než jsme se zasnoubili – bojoval s chránítkem na meči a –“

„Už pokračují,“ přerušila ji Emílie.

Začalo další kolo a sir Timothy zaútočil okamžitě v naději, že zastihne Hala nepřipraveného. Byl to klasický úder vedený shora. Hal paríroval dýkou a současně ťal po siru Timothy tak rychle, že neměl šanci ránu vykrýt. Ostří meče znovu zazvonilo o hrudní plát a Hal se stal vítězem.

Znovu se strhl potlesk. Královna vstala, a dokonce i král několikrát zatleskal. Když se však Karolína rozhlédla, zjistila, že je kolem stále velice málo diváků.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se. „Copak to nechtějí vidět?“

Amy pokrčila rameny. „Je to jen šerm s kouzelnými meči.“

„No a?“

„Víte, to není opravdový sport. V podstatě je to spíše hráčská záležitost. Jistě, dají se na tom vydělat velké peníze, ale spousta lidí má pocit, že je to tak trochu... hmm... nedůstojné.“

„Pro boha živého,“ zamumlala Karolína. „Copak ten chlapec neudělá nikdy nic, na co by mohlo být jeho děvče hrdé?“

Náhle se v lóži znovu objevil princ Kenny. Prodral se mezi dvěma dívkami a opřel se o zábradlí. „Co to, k čertu, Hal vyvádí? Ztraceně, já jsem vsadil na Bournesse.“

„Cvičil,“ odpověděl Jeff.

„No skvěle. Kde vzal ten meč?“ Kenny zase odběhl, aniž počkal na odpověď.

„Nerozčilujte se, Veličenstvo!“ zavolala za ním Karolína. Emílie se smála do rukávu.

Pak byla přestávka, aby sluhové mohli hráběmi upravit písek v planši. Hal se zastavil u lóže. „Tak co tomu říkáte?“

„Vedeš si dobře,“ ujistila ho Karolína a objala ho. Emílie se odvrátila. Také Jeff se odvrátil.

„No, díky.“ Hal se odtáhl od Karolíny. „Jeffe, vsadil jsi?“

„Jo, svým způsobem.“

„Jo, svým způsobem? Jak jsi mohl vsadit *svým způsobem*?“

„To je dlouhá historie. Ty se soustřed' na další utkání.“

„Jistě. Děkala ti mamka potíže kvůli svým klenotům?“

„Dalo by se říct, že ano.“

„Ale nakonec souhlasila?“

„Já ti to vysvětlím později. Raději se vrať do planše.“

„Tak dobře. Ještě jeden zápas a můžeme začít slavit.“

„Nepřežej to s tím sebevědomím. Ten jeden pořád ještě musíš vyhrát.“

„Klid.“ Hal vytáhl meč napůl z pochvy a zase ho tam zarazil.

„O to už se postarám.“

Karolína se zamračila. „Není to ten meč, který jsi koupil v hostinci, že ne?“

„Právě ten.“

„Ale jak to, že jsi...“

„Cvik. Plus vrozený talent, samozřejmě.“

„Samozřejmě,“ řekl Jeff. „A teď, pane Vrozený, vraťte se laskavě do planše, abychom s tím mohli skončit.“

„Uvidíme se později,“ řekl Hal a odkolébal se zpátky k pískovému kruhu.

„Co to povídal o sázkách?“ řekla Karolína. „Vysvětlí mi to, Jeffe.“

Jeff se posadil a spojil si ukazováčky obou rukou. Pohledem přešel z jedné dívky na druhou. „Sázkový poměr proti Hálovi je velice vysoký. Vlastně tak vysoký, že větší množství uvážlivě podaných sázek by mohlo vyřešit finanční problémy naší rodiny.“ Řekl to velice pragmatickým tónem, čímž se snažil vzbudit pocit, že vysekat se z dluhů hazardem je rozumná věc, a ne provokování ještě větší katastrofy.

„Ale to musí vyhrát! Jak se stal z Hala takový odborník na zacházení s mečem?“

„Má kouzelný meč.“

„Všichni mají kouzelné meče,“ namítla Karolína. „Jeffe, my jsme byly u toho, když Hal ten meč koupil. Viděly jsme ho s ním bojovat. A Jeffe, tehdy by s ním neporazil ani papírový pytel.“

„Ten meč se musí používat určitým způsobem. Hal přišel na to jakým.“

„A co sázky?“ zeptala se Emílie. „Podal jsi je?“

Jeff zhluboka vydechl a dlaní si promnul zátylek. „Nemáme dost peněz, abych mohl vsadit, kolik bychom potřebovali. Naše finance jsou ve strašném stavu. Takže jsem si... ehm... vypůjčil peníze z důstojnického penzijního fondu.“

„Oni ti to dovolili?“

„Hm, jsem koneckonců princ. A armádní důstojník. Řekl jsem, že jim je zítra vrátím.“

„Dobře,“ řekla Emílie. „Hal vyhraje tenhle zápas, ty vyinkasuješ peníze a vrátíš do důstojnického penzijního fondu, co jim dlužíš. Jestliže Hal nepokazí svoji část –“

„Ne,“ řekl Jeff. „To je ta potíž. Musím peníze penzijnímu fondu vrátit dřív, než vyinkasuji výhry.“

„Ouvej,“ řekla Karolína.

„Naše sázky podali důstojníci. A mají na ně stvrzenky. Do zítřka musím vrátit peníze do penzijního fondu a dostanu za ně naše stvrzenky. Jinak výhry vyinkasují armádní důstojníci a všechny peníze připadnou fondu.“

„Hezky výhodný obchod pro penzijní fond,“ poznamenala Karolína. „Jak míníš sehnat ty peníze, Jeffe?“

„To ještě nevím. Hraji o čas a doufám, že mě něco napadne. Musím to nějak vymyslet.“

„Řekl jsi to Halovi?“

„Ještě ne. Nechci mu brát odvahu.“

„Správně,“ řekla Emílie. „Je třeba zůstat optimistou. *Nějak* už to dopadne. Hal musí nejprve vyhrát poslední zápas.“

„Jistě. Ale po pravdě řečeno, nemyslím, že to bude problém. Už porazil dva velice dobré bojovníky a žádný z nich se ho nedokázal ani dotknout.“

„Ach jemine,“ vydechla Karolína. „S tímhle má bojovat teď?“

Ostatní dva vzhlédli. K zápasíšti se blížil mohutný chlap, svalnatý a s velice širokými rameny. Měl rozcuchané černé vlasy, hustý černý vous a v ruce držel meč broušený podél celé čepele.

„Ty ho nepoznáváš?“

Jeff si muže pečlivě prohlédl. „Ne. Nikdy dříve jsem ho neviděl.“

„Mně připadá povědomý,“ řekla Emílie. „Ale zrovna teď nevím, kam ho zařadit.“

„To je Medvěd McAllister,“ oznámila Karolína. „Muž, který Halovi prodal kouzelný meč.“

* * *

Emílie se vyklonila z lóže, kam až to šlo, a snažila se zahlédnout výraz v Halově obličeji. Nejmladší princ se netvářil vůbec nijak. „Myslím, že si dělá starosti,“ řekla Karolína. „Vypadá ustaraně. Připadá ti taky ustaraný?“

„Ne,“ odpověděla Emílie, která si nebyla jistá.

„Ke starostem není důvod,“ řekl Jeff hlasem, který rozhodně ustaraně zněl. „Kdo je ten chlápek? Říkala jsi, že prodal Halovi kouzelný meč?“

„Ano,“ přisvědčila Karolína. „A porazil Hala, když s ním Hal zápasil.“

„Jo tohle. Ehm, s tím si nedělejte starosti.“

„Samozřejmě,“ přidala se Emílie. „Karolíno, Hal bojuje mnohem lépe než tenkrát v hospodě. Nezapomínej, že ten meč se musí používat jistým způsobem a Hal přišel na to jakým.“

„Pokud to Medvěd nevěděl celou dobu a na Hala to nenarafičil.“

„Ne. Ne, tomu nevěřím. Jak by mohl vědět, že se Hal zapíše

na turnaj? Hal se nikdy předtím turnaje nezúčastnil.“

„Tak se dívej!“ odsekla Karolína.

A Emílie se dívala. Dva muži se na sebe vrhli s řinčením oceli a blýskáním čepelí. Sek, výpad, kryt, odvěta, opět kryt a oba muži od sebe odskočili.

„Žádný zásah,“ řekl Jeff, „žádné body.“

„Ale všiml sis, jak byl Medvěd rychlý?“ řekla Karolína. „Emílie, nepřipadal ti mnohem rychlejší než tenkrát v hospodě?“

„Ano, máš pravdu. Ach ne. Obelstil nás.“

„Ten muž je profík,“ řekl Jeff. Pozoroval zápas s vážným výrazem ve tváři. „Má spoustu zkušeností. Pravděpodobně objížděl méně významné turnaje na venkově. Mohl předstírat, že je v boji pomalý, aby získal lepší sázkový poměr.“

„To je opovrženímhodné,“ prohlásila Emílie. „Jak mohou být lidé tak nečestní?“

„Ehm, co já vím?“

Hal náhle zaútočil, skočil vpřed a rozmáchl se k svislému seku. Ostří jeho meče zazvonilo o Medvědovu ocel a chvílku se zdálo, že jsou oba muži na několika místech zároveň; jejich čepele se jen míhaly v zářícím slunci. Z davu se ozvala další vlna potlesku, který ještě zesílil, když se na Medvědově rukávě objevila krev.

„Medvěd byl zasažen.“

„Je to jen škrábnutí,“ řekl Jeff.

„Ale je to bod pro Hala,“ opáčila Karolína.

Jenže na jásání nebyl čas. Medvěd předstíral útok, Hal odpověděl protiúderem, Medvěd zachytil jeho čepel dýkou a současně bodl prince mečem do paže.

Ozvaly se výkřiky žen v lóžích a roztroušený jásot mužů, kteří si vsadili na Medvěda. Novina, že teče krev, se rychle roznesla a diváci se hrnuli zpět na svá místa. Hal odvrávorál zpátky na okraj kruhu. Dýka mu vypadla z ruky.

„Výborně!“ zvolal Jeff.

„Cože?“ Emílie zbledla. „Jeffe, on je zraněný!“

„Ano, a udělal to úmyslně. Medvěd zaútočil na ruku, kterou

drží dýku. Co myslíš, že to znamená? Pořád si ještě nedomýšlel, že Hal dokáže parírovat mečem!“

Špička Medvědova meče čistě prošla Halovou paží a krev mu z ní crčela volně. Karolíně se úzkostí sevřel žaludek. Všichni diváci byli na nohou. Královna plakala, a dokonce i král vstal ze svého křesla. Hal měl zaťaté zuby a v obličeji se mu zračila bolest. Zraněnou ruku si strčil do kapsy, aby si ji podepřel. Pořád ale držel meč ve středním gardu. Medvěd ostražitě kroužil kolem něj.

„Do toho, Hale,“ řekl Jeff klidně. „Udeř hned, než ztratíš příliš mnoho krve.“

Hal očividně myslel na totéž. Vedl útok bodnutím na Medvědovu hrud', ale Medvěd odrazil výpad stranou a sám zaútočil. Jelikož Hal neměl dýku, kterou by se kryl, meč lehce pronikl jeho obranou a zásah, jenž by ukončil boj, se zdál být neodvratný.

V posledním okamžiku se však Hal sehnul a Medvědův meč neškodně proletěl kolem jeho hlavy. Minul jen o palec, ale i to stačilo. Stejným pohybem Hal převedl svou zbraň do jednoho z těch bleskových protiútoků, které stále překvapují západ, zatímco na východě jsou notoricky známé. Medvěd ucítil, jak špička jeho dýky proniká princovým rukávem, ale už bylo pozdě. Ostří Halová meče mu vykreslilo krvavou čáru na nadloktí, roztrhlo mu halenu a s viditelným zajiskřením přejelo přes hrudní plát. Hal vyhrál.

Diváci šileli. Hal upustil meč do písku. Na okamžik to vypadalo, že padne na obličej, ale Medvěd ho zachytil. V příštím okamžiku byl sám odstrčen stranou, jak Hala objala světlovlasá dívka v bílých šatech, která plakala a smála se zároveň. Dav znovu začal aplaudovat, tentokrát ještě nadšeněji. Za světlovlasou dívkou se objevila jiná, černovlasá, a za ní princ Jeff. Medvěd uctivě sklonil hlavu. Jeff ho pozdravil kývnutím a pak objal svého bratra kolem ramen. „Pojďme.“

„Vyhráli jsme,“ zašeptal Hal. „Běž vybrat naše výhry.“

„Nejprve se postaráme o tvou ruku,“ odpověděl Jeff.

Emílie měla pocit, jako by plakala už celý den. Právě teď neplakala. Vlastně neplakala vůbec. Ale měla *pocit*, jako by plakala. A nedokázala vysvětlit proč.

Prodírala se ulicemi Melinoweru a byla oblečená v šatech čarodějnické učednice. Pořád se ještě nedalo říct, že by město znala, ale cestu k Bungeeho věži našla.

Vzkázal jí, že má mast, která urychlí léčbu zranění prince Hala – Bungee neopomíjel žádný aspekt čarodějnického řemesla a věděl, jak je informovanost důležitá. Ulice kolem Emílie byly plné nervózních, napjatých lidí, prodavači stáli před svými obchody a krámy, rozhlíželi se a hovořili s kolemjdoucími, jako by se báli, že jim něco unikne. Město zachvátila atmosféra ne nepodobná té, která zavládne, když se rozšíří zpráva, že je na obzoru dobytčácké vojsko nebo se od moře žene strašná bouře, ale žádné známky nebezpečí se neobjevovaly. V ulicích bylo vidět spoustu lidí, kteří vypadali jako vojáci, i když Emílie věděla, že ve skutečnosti patří ke královské gardě. Karolína, Jeff a Hal už jí řekli o blížícím se pogromu. Král zatím nic oficiálně nevyhlásil. Jenže to ani nemusel. Jeff a Hal jí vysvětlili, že když se lidé patřičně popíchnou, dojde k tomu spontánně.

Všichni budou šťastní až do smrti, pomyslela si Emílie. Karolína se provdá za prince. Hal se nepromění zpátky v žabáka. Emílie získá prvotřídního učitele. Královská rodina se oddluží. Bylo úžasné, jak na tom všichni vydělají. Trpět za to bude jen několik Židů a ti už jsou na to určitě zvyklí.

Tak proč jí bylo do pláče?

Dorazila k Bungeeho věži, prošla železnými dveřmi a zamířila po točitém schodišti nahoru. Ke svému překvapení tam našla Větvičku.

„Větvičko?“

Oba muži seděli u dlouhého stolu a kouřili dýmky. Podle množství kouře visícího ve vzduchu to dělali už dlouho, nebo kouřili velice intenzivně, nebo obojí. Na stole stál čajový servis a půl talíře citrónových perníčků.

„Vítám tě, má drahá.“ Větvička vstal a objal Emílii na přivítanou. „Právě jsem s tvým novým mistrem probíral tvoje studium.“

„Ty znáš Bungeeho?“

„Až do dnešního dne jsem ho neznal. Doufám, že si nemyslíš, že jsem se ti chtěl plést do vzdělání. Ale Bublavka musí na svoje dcery trochu dohlédnout. A všetečnost je jedním ze zlovyků stárí.“

„Chtěl se ujistit, že je tvoje učební smlouva připravená,“ řekl Bungee. „A že je v pořádku. Amanda by to udělala také.“

„Přečetla jsem ji velice pečlivě,“ namítla Emílie. „Co s ní bylo?“

„Se smlouvou? Nic.“

„Něco s ní muselo být.“ Emílie ukázala na prázdné váčky od tabáku a plný popelník. „Vykouřili jste každý tři dýmky. Větvičko, tohle děláš, jen když musíš vyřešit zvlášť zapeklitý problém.“

„Hmm.“ Větvička pohlédl na Bungeeho.

Bungee přistrčil Emílii talíř s citrónovými perníčky. „Udělej si šálek čaje, Emílie. A pak se posad'. Vysvětlil jsem Větvičkovi Amandino zaklínadlo. Problém je v tom,“ dodal, „že nemohlo fungovat.“

„O kterém zaklínadle mluvíte?“

„O tom, kterým proměnila prince Hala v žábu.“

„Promiňte, mistře Bungee. Jako vaše učednice vám nechci odporovat. Ale fakt, že zaklínadlo *funguje*, dokazuje, že *fungovat mohlo*.“

„A v tom je ten problém. Karolína si prince Hala vzít nemůže. Postrádalo by to magicitu.“

Zavládlo krátké ticho. Pak se Emílie zeptala: „To měla být nárážka pro mne, abych se zeptala, co je to magicita? Už jste to slovo použil.“

„Ne,“ řekl Bungee. „Jen jsem si srovnával myšlenky.“

„Mistr Bungee mi svou teorii vysvětlil,“ ozval se Větvička. „Je naprosto fascinující.“

Bungee odložil dýmku, upravil si klobouk a narovnal si límec hávu, to všechno bezděčně, jako by se připravoval na proslov. Jelikož každý mistr čaroděj má také za povinnost učit žáky a zadávat jim úkoly, Emílii nepřekvapilo, když promluvil přednáškovým tónem. Pohodlně se usadila a poslouchala.

„Jednou z věčných otázek magie,“ řekl Bungee, „je, proč některá zaklínadla působí, a jiná ne. Až začneš, nejprve se budeš muset naučit, jak zaklínat a připravit kouzelné nápoje, a mnoho praktických a těžce pracujících čarodějů zasvětilo celý život zdokonalování a rozvíjení této oblasti. Ale někteří z nás jdou dál a snaží se stanovit principy ovládající magii.“

„Jako je zákon transformace a zákon podobnosti,“ podotkla Emílie.

„Přesně tak. Jedna z věcí, která mate čaroděje už mnoho let, je, proč zaklínadla někdy účinkují, a někdy ne. Proč se něco očarovat dá, a něco ne. Proč se někteří lidé stávají obětí zaklínadel a kleteb, zatímco jiní jsou proti nim imunní. Těmito otázkami jsem se zabýval řadu let a v poslední době jsem začal formulovat pravidlo, které považuji za další zákon magie. Nazval jsem to zákon magicity a zjednodušeně říká, že aby zaklínadlo účinkovalo, musí magicky vypadat.“

Odmlčel se, aby dal Emílii čas zareagovat a položit mu nevyhnutelnou otázku.

Emílie se zamračila. „Je mi jasné, mistře Bungee, že si uvědomujete, že mi nedáváte příliš užitečnou definici.“

„Samozřejmě že si to uvědomuji, má drahá, a je to proto, že žádnou přesnou definici magicity nemám, a dokonce ji ani nedokážu popsat vhodnějšími termíny. Ale jako pracovní definice postačí, když řeknu, že kouzla účinkují i na osoby, které samy žádné znalosti o čarování nemají, když si uvědomí, že se stalo něco magického.“

Pokud se to jemu nebo jí magické nezdá, kouzlo nebude účinkovat.“

Po krátké odmlce Emílie řekla: „Byla bych hrozně nerada, aby to znělo hloupě –“

„Zkusíme, jestli jsem to pochopil,“ přerušil ji Větvička. „Emílie, kdyby sem oknem vletěl havran, dalo by se předpokládat, že je začarovaný?“

„Možné to je,“ odpověděla Emílie. „Ačkoliv by to mohl být i docela obyčejný havran.“

„A sova může být začarovaná, nebo nemusí. Nebo jestřáb. Sojka.“

„Jistě.“

„A kdyby do dveří vběhla veverka?“

Emílie se zasmála.

„Vidíš,“ řekl Bungee. „Při představě kouzelné veverky ses zasmála. Jednorožci jsou kouzelní, stejně jako draci, kočky – zvláště černé – ale kdo kdy slyšel o kouzelném slimákoví? Ve skutečnosti je skoro nemožné začarovat veverku nebo slimáka, nebo třeba kozu, a když se to přece jen povede, nevydrží to. Světlušky jsou kouzelné a stejně tak slunéčka, snadno začaruješ pavouka, ale slyšela jsi někdy o kouzelném termitovi?“

„Ale není to spíše obráceně? Veverky se nedají začarovat, takže lidé přirozeně nikdy o žádné kouzelné veverce neslyšeli.“

„Zpočátku jsem uvažoval stejně,“ přisvědčil Bungee. „Ale teď na to mám jiný názor. Představ si dítě, které bylo při narození nějakým zaklínadlem vyměněno a vychováno jako pasáček vepřů. Později se za ještě magičtějších okolností dozví, že je synem... koho?“

„Šlechtice,“ řekla Emílie.

„Nebo dokonce krále,“ dodal Větvička.

„Správně,“ přisvědčil Bungee. „Kdo kdy slyšel o pasáčkovi vepřů, který zdědil dobře zavedenou účetní firmu, i když by si tím určitě taky polepšil. Počkejte chvíli.“

Zašel do kouta své laboratoře a vrátil se s pohárem. Uvnitř bublala nějaká tekutina, ze které stoupaly obláčky bílé páry. Postavil pohár před Větvičku, který se ho dotkl prsty. Pohár byl studený jako led.

„Jeden z mých nejmocnějších lektvarů,“ řekl Bungee. „Všimněte si, jak bublá a kouří, přestože nevře. Za ta léta praxe

jsem si všiml, že nejlepší lektvary vždycky bublají a kouří. A že účinkují lépe, když je vypijete z poháru. Lidé *očekávají*, že bude kouzelný lektvar bublat a kouřit a že jim ho podáte v poháru. Nebo že to bude smaragdově zelená tekutina v křišťálové fíole. Určitě existují i špinavě žluté nápoje a dají se pít z dřevěných hrnků. Ale většinou vůbec nepůsobí.“

„Takže lektvary účinkují, protože lidé věří, že účinkovat budou?“ zeptal se Větvička. „Protože vypadají kouzelně?“

„Ne,“ odpověděla Emílie. „Skutečná kouzla účinkují, ať jim věříte, nebo ne. To je jeden ze způsobů, jak se pozná skutečný čaroděj od šarlatána.“

„Emílie má pravdu. Ne, to, co jsem nazval magicitou, je vlastností kouzla samotného. V kostce se to dá říct, že kouzlo bude nebo nebude účinkovat podle toho, jak kouzelně *vypadá*.“

„Chápu,“ řekla Emílie. „Jako když se mění len ve zlato. Zlato je magické. Nikdo neslyšel zaklínadlo, které mění například bláto v litinu, přestože je litina mnohem cennější než bláto.“

„Hmm, ano, taky by se to tak dalo říct. I když to je alchymie. Tímto oborem se nezabývám, takže si nejsem jist, zda má teorie platí i tam.“

„Ale není to subjektivní? Nemohou mít různí lidé odlišný názor na to, co je kouzelné, a co ne?“

„Myslím, že ne. Pokusil jsem se magicitu kvantifikovat, ale zatím jsem příliš velký úspěch neměl. Myslím, že je to práce na mnoho let. Ale z toho, co už vím... hmm, máme tady problém. Emílie, musíme si promluvit o princí Hálovi.“

Emílie náhle zjistila, že přestala dýchat. Rychle zase začala a doufala, že si toho oba muži nevšimli. „Co je s princem Halem?“

„Není krásný.“

Emílie se podívala na Větvičku. „Nezačínejte s tím zase. Myslela jsem, že tohle jsme už probrali.“

Větvička si nožíkem čistil dýmku. Když skončil, vyklepal popel na podšálek. „Já také. Bohužel je na tom asi něco víc.“

„Mnohem víc,“ přisvědčil Bungee. „Nevím přesně, jak tvoje

matka zaklela prince Hala, a teď už se to ani nedozvím. Ale vyzkoušel jsem všechny varianty žabího zaklínadla, které se mi kdy dostaly do rukou, a jedna věc je nad slunce jasnější. Půvabná dívka se musí provdat za krásného prince. To se obejít nedá. Všechny jiné varianty postrádají magicitu.“

„*Tohle* jsme už probrali. Mluvili jsme o tom ještě v Bublavce. Polepší si, když se provdá za jakéhokoliv prince.“

„Takhle kouzla nefungují. Se zaklínadlem nemůžeš smlouvat. Půvabná dívka najde žabu a políbí ji. Neslyšel jsem o jediném případě, že by žabu políbila průměrně hezká dívka. Možná že ty je nikdy nenajdou. Možná najdou a políbí, ale nedokážou zlomit kouzlo. Vždycky je to půvabná dívka a provdá se za krásného prince.“

„Ale vždyť jsem vám přece říkala, že byl Hal proměněn v žabu, a vy jste věděl, jak vypadá, a přesto jste mi řekl, abych se ujistila, že se vezmou.“ Emílie se zmocnil pocit křivdy.

„To je pravda. Opravdu jsem řekl, že se Karolína musí vdát, jenomže je v tom jeden háček. Neznal jsem Károlínu. Neuvědomoval jsem si, jak je přitažlivá. Což znamená, že se může provdat za *skutečně* krásného prince.“

„Ale Karolína má Hala ráda!“

„Svatba s krásným princem má být odměnou za její vytrvalost a sebeobětování při zlomení kouzla. Neměla by to dělat ze soucitu.“

„Nedělá to ze soucitu!“ Emílie už doopravdy křičela. „Karolína má štěstí, že našla chlapce, jako je Hal. Hal je velice milý! Je oddaný své rodině a chová se dobře k lidem, je pilný a chytrý, a pokud jde o mě, skutečně si myslím, že je... že je... že vypadá docela dobře! Svým způsobem.“

Uslyšela prsknutí. Větvička se tak úporně snažil potlačit smích, až si přitom zlomil troubel dýmky.

Také Bungee zvýšil hlas. „Emílie, podívej se do mé knihovny. Můžeš strávit roky pročitáním kronik, legend, pověstí a pohádek, ale nenajdeš jediný příběh o půvabné dívce, která se vdala za *docela dobře vypadajícího* prince.“

„Fajn,“ odsekla Emílie. „Hned jim jdu říct, aby se rozešli. Máte tu mast, nebo ne?“

„U dveří.“

Zaškaredila se na mast – byla smaragdově zelená, ve fiole z křišťálového skla – pak ji popadla a vyběhla ven.

Bungee ztěžka dosedl na židli. „Zatraceně. Nemusel jsem na ni zvedat hlas. Už dlouho jsem bez učedníka. Vyšel jsem z praxe.“ Rozhlédl se po čajové konvici a pokusil se nalít si šálek. Konvice byla prázdná.

Větvička odložil oba kusy dýmky. „Emílie to pochopí. Dohoním ji. S tím zaklínadlem jsi si úplně jistý?“

„Ohledně zaklínadla jiného čaroděje si nemůžeš být nikdy jistý. Pro Amandu to platilo dvojnásob.“ Bungee dal ohrát další vodu. „Ale vím určitě, že s tímhle něco není v pořádku. Nemělo by fungovat. Nepohledný princ, jako je Hal, by se v první řadě vůbec neměl proměnit v žábu. A půvabná dívka, jako je Karolína, by nemohla zlomit zaklínadlo, ani kdyby fungovalo, což nemělo.“

„Co se tedy stane?“

„Neprovdá se za něj.“

„Znamená to, že se princovi Hálovi stane něco zlého?“

„Mohlo by.“

„V tom případě raději dohoním Emílii,“ řekl Větvička.

* * *

„Zásadní problém,“ řekla Emílie Větvičkoví, „spočívá v tom, že si spousta těch velkoměstských čarodějů myslí, že jsou lepší mágové, než byla mamka. Možná že nepsala odborné články a nepřednášela na čaroděj nických konferencích, ale zaklínat uměla. S ‚magicitou‘ svých kouzel si hlavu nelámala. Když chtěla proměnit prince v žabáka, proměnila ho v žabáka. Tečka.“

„A možná i začátek dalšího příběhu,“ řekl Větvička. „Tvoje matka byla důmyslnější, než možná tušíš, Emílie. Takže ty si nemyslíš, že má Bungee pravdu?“

Blížili se k bránám melinowerského paláce. Emílie už se se

strážemi znala natolik, že mohla přicházet a odcházet podle libosti, ale Větvičkoví projít nedovolili. „Nevím,“ řekla. „Jsem pouhá učednice a budu jí ještě nejméně dva roky. Ale připadá mi, že se Bungeeho argumentace pohybuje v kruhu. Tvrdí, že jistá zaklínadla nefungují, protože nejsou dost magická, a pak řekne, že když zaklínadlo není dost magické, nefunguje. Není to, jako kdyby řekl, že zaklínadlo nefunguje, protože nefunguje?“

„Musím připustit, že to znělo důvěrohodněji, když o tom mluvil on než ty,“ odpověděl Větvička.

„Tak či tak, nic s tím nemůžeme dělat. Karolína a Hal se rozhodnou sami. A já už musím jít.“

„A já se musím vrátit do Bublavky. Popřej ode mne Karolíně hodně štěstí a řekni jí, že jsem rád za vás za obě.“

Emílie ho krátce objala a pak se vydala do paláce. Nebylo to snadné. Chodby byly ucpané královskými gardisty a jejich důstojníky, kteří běhali nahoru a dolů po schodech, vybíhali ze dveří a nosili písemné rozkazy v obálkách opatřených pečeti. Připadalo jí, že zaslechla hlas prince Kennyho vykřikující rozkazy, ale nezahlédla ho.

Ostatní byli v Jeffových komnatách – Hal, Karolína, Jeff a Medvěd McAllister. Hal ležel v posteli. Jeff seděl za svým stolem. Medvěd stál u stěny a prohlížel si Jeffovu sbírku mečů. Všichni se tvářili zachmuřeně. Nikdo nemluvil.

Karolína si od Emílie vzala fiolu se smaragdově zelenou tekutinou a začala Hálovi odmotávat obvaz. „Královský ranhojič ho prohlédl, když jsi byla pryč. Říkal, že je to ošklivá rána, ale čistá, a když si bude dostatečně často vyměňovat obvaz, zahojí se.“

Jakmile začala nanášet mast, Hal mimovolně zamrkal. „Chceš taky, Medvěde?“

„Neodmítl bych, Vaše Výsosti.“

„Jak vypadá tvoje zranění, Medvěde?“ zeptala se Emílie.

„Jsou to jen škrábnutí, slečno.“ Zašklebil se. „Ale dost hluboká škrábnutí. Pořád si nemůžu sesumírovat, jak jste mohl s tím mizerným mečem vyhrát, Vaše Veličenstvo.“

„Je v tom trik,“ odpověděl Hal.

„A co sázky?“ zeptala se Emílie. „Už jste přišli na nějaký způsob, jak je vyinkasovat?“

Hal se podíval na Jeffa. Jeff zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Mně to připadá hrozně nespravedlivé. Musíš si jen vypůjčit peníze, abys vyplatil sázenky a z peněz z výher je vrátil i s úroky. Člověk by si myslel, že si někdo takhle snadno rád vydělá.“

„Poslal jsem posly ke každému, koho znám,“ odpověděl Jeff. „Potíž je v tom, že si každý chce nechat sázenky jako záruku za půjčené peníze. A důstojníci je přirozeně nechtějí vydat.“

„To není k ničemu,“ ozval se Hal. „Kdybychom si mohli vypůjčit peníze jinde, nechtěli bychom je po důstojnickém penzijním fondu. Táta si půjčoval příliš často a příliš mnoho.“

„Půjčím vám svou výhru Vaše Výsosti,“ řekl Medvěd. „Dostal jsem druhou cenu za boj s kouzelným mečem. Plus první cenu za střelbu z kuše.“

Hal zavrtěl hlavou. „To není ani zdaleka dost. Raději si svoje peníze nech, Medvěde.“

„Pořád ještě máme čas do zítřejšího rána,“ řekla Emílie. „Něco se ještě může stát.“

Hal neřekl nic. „Stane se to,“ prohlásil Jeff, „že z naší země vyženou Židy.“ Ztěžka vstal, sundal ze stěny meč v pochvě a opásal se jím.

„Kam jdeš?“

„Mám schůzku s několika důstojníky. Plánujeme jít do města a postavit se královské gardě.“

„Cože?“ ozvala se Karolína. „Vojáci zastaví pogrom?“

„Ne.“ Jeff zavrtěl hlavou. „Táta armádě přikázal nevměšovat se. Budou tam jen někteří důstojníci a já. Bez uniforem a mimo službu. Pogromu zabránit nemůžeme, ale můžeme alespoň trochu zamezit rabování, chránit lidi před fyzickým napadáním a tak podobně.“

„Divili byste se,“ řekl Medvěd „jak často dokáže několik mužů s meči zastavit dav.“

„Tak moment,“ řekl Hal. „Proč jste mi o tomhle neřekli? Vy chcete jít do města beze mě? To snad ne.“

„Bud' rozumný, Hale. S tou svou zraněnou rukou nikam jít nemůžeš.“

„Je mi to líto, Vaše Výsosti.“

„Medvěda berete a ten koupil dvě rány.“

„Jo, a je čtyřikrát větší než ty, takže je z procentuálního hlediska zraněný dvakrát méně. Odpočívej, Hale. Ztratil jsi příliš mnoho krve, a kdyby k něčemu došlo, stejně bys nemohl bojovat.“

„Můžu bojovat levou rukou.“

„Ne tak, aby to stálo za řeč.“

„Tohle je kouzelný meč. Bojuje sám.“

„Nech toho, Hale. Odpočiň si. Promluvíme si o tom později.“

„To dává smysl, že jsou důstojníci na naší straně,“ řekla Karolína zamysleně. „Spoustu bookmakerů zároveň půjčuje peníze, takže jim teď hrozí, že budou vyhnáni z města. Určitě by nechtěli, aby zmizeli dřív, než důstojnický fond vyinkasuje výhry.“

„Ve skutečnosti to tak není.“ Jeff se na ni vážně zadíval. „Dělají to proto, že jsou to slušní lidé, kteří se snaží dělat správné věci, a jsou to *moji přátelé*.“

Karolína se zastyděla. „Omlouvám se, Jeffe. Asi jsem někdy příliš cynická.“

„To je v pořádku. Promluvíme si spolu později. Pojd', Medvěde.“

Odešli a Karolína běžela ke dveřím, aby se dívala, jak kráčí chodbou ke schodům. Zavřela dubové dveře a opřela se o ně zády.

„Té záležitosti s věnem je mi líto,“ řekl Hal. „Vím, jak máš Jeffa ráda.“

„S tím si nedělej starosti, Hale. Jsem zasnoubena s tebou a neopustím tě.“

Ozvalo se zaklepání na dveře, a když je otevřela, vešel dovnitř Winthrop.

„Dobré odpoledne, pane.“ Jeffův komorník před sebou strkal servírovací stolek. „Mám tady pro vás čisté ručníky, obvazy a horkou vodu.“

„Polož je na stolek, Winthrope.“

„Paní Winthropová vám upekla koláč, pane, a prosí vás, abyste ho přijal na znamení díků. Poslechl jsem vaši radu a vsadil jsem šilink na vítěze v zápase kouzelnými meči. Výsledek ji velice potěšil.“

„O tom nepochybuji,“ řekla Karolína.

„Skvělé,“ řekl princ. „Alespoň někdo na tom vydělal.“

„Skoro lituji, že jsem si nevsadila sama,“ povzdechla si Karolína. „Sto ku jedné. Jen si to představte.“

„Kde bys vzala peníze na sázku?“ zeptala se Emílie.

„Copak to neuhodneš?“

„Jo tak.“

„Cože?“ zeptal se Hal. „Kde bys vzala peníze?“

„Prodala bych vlasy do vlásenkářství.“

„Aha,“ řekla Emílie. „Já myslela, že bys šla spřádat len s trpaslíkem.“

„Krémový koláč,“ zajásal Hal, když zvedl poklop. „Ten miluji. Poděkuj za mě své ženě, Winthrope.“

„Nebud' blázen, Emílie,“ odsekla Karolína. „To je absurdní nápad. Kromě toho jsi říkala, že by to stejně nefungovalo.“

„Teď se ještě necítím, abych si kousek vzal, Winthrope. Možná později. Co by nefungovalo, Karolíno?“

„Předení lnu ve zlato.“

„Zákon podobnosti,“ dodala Emílie.

„A zákon transformace.“

„A co je zákon podobnosti?“ otázal se princ Hal, zatímco vracel poklop na koláč.

„Říká, že když chceš transmutovat jednu látku v druhou, musí na začátku vypadat podobně. Jako například když se mění zlatý len ve zlatý kov.“

Vtom Hal udělal něco zvláštního. Strnul s poklopem v ruce a několik minut se ani nehnul. Hleděl sice na koláč, ale v očích

měl nepřítomný výraz, který jasně svědčil o tom, že ho nevidí. Očividně byl hluboko ponořený v myšlenkách a obě dívky i Winthrop ho užasle pozorovali.

Nakonec poklop položil, znovu ulehl na postel a řekl: „No dobře, a co je to zákon transformace?“

Karolína, která si ho zvědavě prohlížela, se chopila vysvětlování. „Říká, že aby mohlo dojít k transformaci, musí se uskutečnit výměna magické moci. Jako je například ztráta panenství.“

„Správně,“ přikývl Hal. Přehodil nohy přes okraj postele a postavil se. Pak se ho zmocnila slabost a zase se posadil, ale za okamžik opět vstal. „Už jsem v pořádku. Jak se vlastně jmenoval ten trpaslík? Gerald?“

„Patrick,“ opravila ho Emílie.

„Jmenoval se Rumpelstiltskin,“ řekla Karolína. „Jak můžete zapomenout takové jméno.“

„Víš, kde ho najdeme? Zůstal u Býka a jezevce?“

„Ne, říkal, že má pokoj u zlatnického obchodu na kraji židovské čtvrtě.“

„To vím.“

„Možná tam ještě je.“

„To brzy zjistíme.“ Hal začal čile přecházet po pokoji, připnul si meč, popadl čistou košili a oblékl si ji s rukávem staženým přes zavázanou ruku. „Nikdy nedovol, aby tě viděli krváčet.“ Popadl Emílii za ruku. „Emílie, máš ještě ten kámen mudrců?“

„Jistě.“ Ukázala mu malý váček, který měla zavěšený na krku.

„V tom případě musíš jít s námi. Karolíno, ty zajdi do stájí a nech připravit kočár. Řekni jim, že je to pro prince, a postarej se, aby nám dali nejrychlejší koně. Pak v něm odjed' za Jeffem a odvez ho k trpaslíkovu bytu. Winthrope, zajdi do Karolíniny komnaty, vezmi jí plášť a pak jí ukaž, kudy sejde do stájí.“

„Už jdu, pane.“

„Počkejte,“ řekla Karolína. „O co jde?“ Ale Hal už vyběhl na

chodbu a Emílii táhl za sebou. Winthrop je následoval, takže Karolína v místnosti osaměla. Zamyšleně zvedla poklop a podívala se na koláč. „Bud’to ho napadla nějaká převratná myšlenka, nebo je s tím koláčem něco skutečně divného.“ Ochutnala ho. „Není špatný,“ řekla a vydala se za Jeffem.

Mezi těmi, kdo se vyznají v umění sebeobranu, je všeobecně známo, že velký chlap je lepší s kyjem, zatímco malý s nožem. Také se ví, že jen velice málo lidí se pohne proti obnažené čepeli.

Něco v lidské psychice tomu brání. Takže zatímco voják bude ukrývat nůž za zády, aby se ke svému nepříteli připlížil blíž, člověk hájící svůj život jej drží napřažený před sebou, aby protivníka zastrašil.

Rumplestiltskin tohle všechno dobře věděl. Ve skutečnosti měl nože hned dva, každý v jedné ruce, a mával jimi proti stále rostoucí mase lidí před sebou. Teď jich tam bylo osm, což je dost, aby začala působit psychologie davu. Bylo jen otázkou času, kdy je smrtící kombinace hlouposti, hysterie a alkoholu přiměje k akci.

Rumplestiltskin věděl, že je na tom velice špatně. To, že bydlel na okraji židovské čtvrti, znamenalo, že bude mezi prvními napadenými. A pogromy jsou koneckonců o hamižnosti stejně jako o náboženské bigotnosti. Příležitost vydrancovat zlatnický obchod byla mocné lákadlo.

Proto teď stál přede dveřmi, mával před sebou dvěma noži a vykřikoval hrozby jako: „Zpátky! Zpátky!“ nebo „Ještě jeden krok a vyvrhnu tě jako rybu!“ a i jinak dával hlasitě najevo, že první, kdo se odváží na něho zaútočit, bude brzy zpívat s andělíčky, a nikoliv tenorem.

Povykující tlupa se postupně zformovala do přibližné podoby klínu s největším – a patrně i nejhorším – z nich v čele. Muž byl ozbrojený kyjem a pomalu postupoval kupředu, zatímco ho ostatní povzbuzovali výkřiky. Rumplestiltskin přešel od výhrůžek k zapřísahání, ale nemělo to kýžený efekt. Muž v čele se stále přibližoval. Jak šel, mával před sebou kyjem. Nakonec

ho zvedl nad hlavu a vrhl se na trpaslíka.

A zjistil, že civí přímo na špičku Halová meče.

Hal prošel dveřmi, které právě otevřel za Rumpelstiltskinovými zády. Natáhl ruku s mečem, takže se jeho špička opírala muži o prsa. „Zahod' to.“

Vůdce davu odhodil kyj.

„A teď se ztrat'te.“

Dav couvl. Naneštěstí se nerozptýlil, jak Hal doufal, ale jen přešel na druhou stranu ulice a tam se znovu zformoval. Hal neměl ani s mečem v ruce příliš hrozivý zjev. Jakmile si to uvědomil, vtáhl Rumpelstiltskina dovnitř a zastrčil závoru na dveřích.

„Tohle je zlatnictví,“ řekl. „Mříže na oknech, okované dveře. Proč jsi šel ven, místo aby ses opevnil uvnitř?“

„Hrál jsem o čas,“ odpověděl Rumpelstiltskin. „Ten obchod není můj. Pomáhal jsem chlápkovi, kterému patří, tím, že jsem hlídal přední dveře, zatímco on zadními vyklízel sklady. Mimo chodem, kde je Izzy?“

„Je pryč. Když jsem sem zadním vchodem přišel, šel zrovna ven. Emílie, vzpomínáš si na Rumpelstiltskina?“

„Ahoj.“

„Těší mě,“ odpověděl Rumpelstiltskin. Pak mu v očích blesklo poznání a rozzuřeně se obrátil na Hala. „Vy! Vaše Výsost! Princ Hal! To všechno je vaše vina!“

„Ano?“

„Ten zápas. Zápas s meči! Kvůli vám a tomu vašemu zatracenému kouzelnému meči jsem přišel o patnáct korun. Tím fingovaným zápasem v hospodě jste z nás ze všech udělal pěkné pitomce!“

Hal jenom mlaskl. „To zní, jako byste se dal na hazard, Rumpelstiltskine! Jsem šokován, skutečně šokován. Co ty, Emílie, nejsi šokovaná?“

Emílie přikývla.

„Chvěji se při pomýšlení, jaké ještě jste si vypěstoval špatné zvyky, mistře Rumpelstiltskine. Uvědomujete si přece, že

snadno ovlivnitelní mladí lidé, jako jsme my, vzhlížejí k dospělým, jako jste vy, jako ke svým vzorům?“

„Ale, vždyť to byla jen malá přátelská sáztička,“ odpověděl Rumpelstiltskin. Odhodil nože do kouta. „Nu, řekl bych, že tahle část města pro mne začíná být poněkud horká, zvláště když ani nejsem Žid. Řeknu Izzymu, že jste v jeho obchodě.“

„Počkejte,“ řekl Hal. „Ve skutečnosti jsme přišli za vámi. Pořád ještě máte ten kolovrátek, o kterém jste říkal, že je kouzelný?“

„Je kouzelný. Jenom nevím, jak ho mám použít.“

Náhle se ozvalo několikeré zařinčení a z oken se vysypalo sklo. Mezi železnými mřížemi proletěl kámen vržený zvenčí. Rumpelstiltskin se rozběhl ke dveřím a otevřel je. „Poslouchejte, vy idioti! Tady už žádné zlato není! Odvezl ho... zatraceně!“ Znovu dveře přibouchl a zastrčil závoru jen okamžik předtím, než se otrásl pod silným nárazem zvenčí. „Ti kreténi to myslí vážně.“

„Kolovrat,“ řekl Hal. „Kde je?“

„Nahore. A poslyšte, mohli bychom uzavřít skutečně výhodnou smlouvu –“ Umlčela ho další rána. Dřevo kolem závory popraskalo.

„Braňte dveře,“ křikl Hal. „Já jdu pro kolovrat.“ A vrhl se k úzkému žebříku vedoucímu do patra. „Emílie, připrav se utíkat.“

„To už jsem připravená dávno.“

„Zapomeňte na kolovrat,“ zařval Rumpelstiltskin, když dveře praskly pod dalším nárazem. „Pro ten se můžeme vrátit později. Oni jdou po zlatě a ani si ho nevšimnou.“ Ramenem se opřel o dveře a zapřel se proti nim celou svou nepatrnou váhou. Další náraz ho odhodil do poloviny místnosti. „To mám za to, že jsem se snažil pomoci lidem.“

„Je to on?“ zavolal Hal. Objevil se s nějakým dřevěným předmětem pod paží a vzápětí sjel po žebříku dolů. Jak dopadl na podlahu, bolestivě zamrkal. „Nějaké kolo to má, ale jako kolovrátek mi to nepřipadá.“

Emílie si předmět prohlédla. Skládal se z malého sprádacího

kola zasazeného do trojúhelníkové kostry z tmavého, vysoce vyleštěného dřeva. „Co to je?“

„Kolovrat,“ odsekl Rumpelstiltskin. Bušení na dveře už se proměnilo v pravidelné burácení a zvenčí se ozývaly vzteklé mužské hlasy. „Věřte mi, vyráběl jsem kolovraty, už když jste se vy děcka ještě krmila ovesnou kaší. Tomuhle typu se říká zámecký kolovrat. Je pro malé chatrče, kde není dost místa na velký. Vidíte, tady je šlapadlo a tady vřeteno.“

Ozvala se rána. Všichni tři vzhlédli. Jedna z kovových závor odletěla.

„A je to,“ konstatoval Rumpelstiltskin. „Zadem ven. Jdete se mnou, ne?“

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Hal. „Jak se jmenoval?“

Rumpelstiltskin už mizel mezi prázdnými pracovními stoly. „Kdo?“

„Ten čaroděj. Říkal jste, že si ten kolovrat u vás objednal čaroděj, ale potom si pro něj nepřišel. Jak se jmenoval?“

Rumpelstiltskin dorazil k zadním dveřím a přitáhl si k nim židli. Vylezl na ni a chopil se těžké dřevěné závory, kterou byly zabezpečeny. Po chvilce lomcování ji vytáhl a pustil na zem. „Čaroděj?“ Odstrčil židli a vzal za kliku. „Myslím, že nějak jako Torricelli. Proč?“

„A máme to,“ řekl Hal. „Pojďme.“ Zdravou rukou popadl kolovrat, druhou vzal Emílii za zápěstí a rozběhl se za Rumpelstiltskinem. Na ulici vyběhli všichni tři prakticky společně.

A ocitli se tváří v tvář princovi Kennymu.

* * *

Kenny pozvedl obočí. „Helemese, Hal. Takže ses rozhodl připojit se k drancování? Myslel jsem, že jsi nad podobné věci povznesený.“

Měl na sobě uniformu královské gardy a asi půl tuctu gardistů stálo za ním. Vypadali na nebezpečnou sebranku. Na rozdíl od Jeffových vojáků, kteří se obvykle chovali

disciplinovaně a profesionálně, členové královské gardy byli obyčejní rváči v unifomiách. Jistě, patřili k lepší kastě rváčů a korupce v jejich řadách byla udržována na minimální úrovni, ale nikdy se neštíteli použít hrubou sílu. A rozhodně si nikdy nenechali ujít příležitost rozbít někomu hlavu.

Hal se rozhlédl po ulici. Uviděl Jeffa s Karolínou, jak se snaží projet s vozem davem lidí. Rychle odvrátil pohled a pozvedl kolovrat, který držel pod paží. „Jen jsme si trochu vyrazili na nákupy, však víš, Kenny. Výprodeje a tak. Emílie uviděla ve výkladě tenhle kolovrat a musela ho mít.“

„Ano?“ Kenny se zatvářil udiveně. „Nevěděl jsem, že čarodějky předou.“

„Obvykle ne,“ odpověděla Emílie. „Ale cena byla tak výhodná. Prostě se jí nedalo odolat.“

Rumplestiltskin neříkal nic. Věděl, že princ Kenny není jako princ Hal a od prostých lidí se nečeká, že se budou vměšovat do hovoru urozeným.

Kenny se podíval na dveře obchodu. „Zlatnictví,“ řekl. „Půjčoval peníze?“

Hal pokrčil rameny. „Jako většina zlatníků.“

„Nebyl také bookmaker?“

„Většina bookmakerů zároveň půjčuje peníze. To přece naše rodina moc dobře ví.“

„Hmm,“ řekl Kenny. Pak se obrátil ke gardistům. „Prohledejte krám.“

Jeff s Karolínou byli už jen jediný blok od nich. Hal ustoupil stranou. Gardisté otevřeli a vešli dovnitř právě ve chvíli, kdy se dveře na druhé straně místnosti rozletěly. Místnost se zaplnila rozzuřenými muži.

„Ta lůza tady drancuje,“ poznamenal Hal. „Narazil jsem na ně u předních dveří.“

„Opravdu?“ opáčil Kenny. Mrazivě se usmál.

„Ty jim v tom nezabráníš?“ zeptala se Emílie. „Ničí obchod toho muže.“

„Ten muž je Žid a už se sem nevrátí. Ale jestli tady zanechal

účetní záznamy zahrnující tátovy dluhy, chci mít jistotu, že budou zničeny. Dohlédněte na ně," řekl svým mužům. „A ujistěte se, že odvedou dobrou práci.“

Kočár už byl na jejich ulici. Kenny si ho stále nevšímal. „Nahore nic není," řekl Hal. „Už jsem se tam díval.“

„Ano?“ Kenny si Hala zamyšleně prohlédl. „Myslím, že se tam stejně kouknu.“

Vešel dovnitř. Hal popadl Emílii za ruku a rozběhl se s ní ulicí. Dohonil kočár, otevřel jeho dveře a hodil kolovrat dovnitř. Pak rychle pomohl nastoupit Emílii, zatímco Jeff a Karolína sestoupili z kozlíku. Hal ukázal na zlatnický obchod. „Jeffe, Kenny je uvnitř s oddílem gardistů. Nevím, co všechno ví, ale nechci riskovat. Můžeš zařídit, aby nás nepronásledoval?“

„Žádný problém. Udržím ho uvnitř, dokud nebudete pryč. Kam vlastně jedete?“

„Já jedu s vámi," prohlásila Karolína a vlezla si do kočáru. Hal už seděl na kozlíku. Práskl otěžemi a koně se rozběhli ulicí, až se chodci před jeho okovanými koly rozbíhali na všechny strany.

„Hale!" zavolal Jeff. „Nepřeháněj to, pro boha živého!" A pak: „Co všechno vlastně nemá vědět?“

Kočár řízl zatáčku po dvou kolech a Emílie se přitom ocitla Karolíně na klíně. V příštím okamžiku už obě dívky letěly opačným směrem a pak zase zpátky. „Není to skvělé?" řekla Karolína. „Miluji projížděky kočárem po venkově. Člověk se přitom tak uvolní.“

„Naprosto souhlasím," odpověděla Emílie, která se náhle ocitla skoro až u stropu. „To něžné kolébání – uf – mě vždycky skoro uspí.“

Ozvalo se divoké zabušení na dveře kočáru, které obě dívky vzhledem ke skutečnosti, že stále ujížděl plnou rychlostí, poněkud překvapilo. Karolína odhrnula záclonku. Do okenního rámu se zatínaly drobné prsty. Dívka se vyklonila ven, popadla malého mužíka za ramena a vtáhla ho dovnitř. Ztěžka dopadl na sedadlo a pak vzhlédl. „Slečna Karolína?“

„Rumplestiltskine, tebe člověk potká vždycky na těch nejneobvyklejších místech!“

„Ano, hm, doufám, že vám nevadí, že jsem se sám pozval na tuto projížďku. Ale je to koneckonců můj kolovrat.“

„Čím víc nás je, tím je to větší legrace. Máš tušení, co s ním princ Hal míní podniknout?“

„Nemám. Nevíte, kam jede?“

„Nevím,“ řekla Emílie.

„V tom případě,“ prohlásila Karolína a usadila se co nejpohodlněji, „budeme muset počkat a zjistit to. Zná někdo nějakou historku na ukrácení času?“

„Jistě,“ řekl Rumplestiltskin. „Když duben vniká v šumných přeprškách až do kořání pod březnový –“

„Tu jsem už slyšela,“ prohlásila Emílie.

„Počkej!“ zvolal Karolína. Trhla za záclonky a znovu vyhlédla z okna. „Tohle znám. Je to cesta, po které jsme sem přijeli. Copak se vracíme do Bublavky?“

Vypadalo to tak, ale nijak to neobjasňovalo Halovy záměry. Dívkám nezbyvalo než čekat, zatímco koně se dál hnali vpřed a během několika hodin urazili cestu, která jim předtím trvala půl druhého dne. Původní koně tu rychlost dlouho nevydrželi, ale Hal se zastavil ve vojenské stanici na úpatí hor a požádal o výměnu spřežení. Vojáci nebyli v pozici odmítnout přání prince, zvláště ne prince s divokým pohledem a cákanci od krve, neboť se mu z námahy při řízení šestispřeží rána opět otevřela. Karolína mu ji chtěla převázat a Emílie se snažila vyzvědět něco o cíli jejich cesty, ale Hal je obě odbyl a vyšplhal se zpátky na kozlík. Dívkám tedy nezbylo nic jiného než se vrátit do kočáru a pokračovat v jízdě.

Když však o hodinu později kočár uhnul z hlavní cesty a pokračoval po úzké stezce do hor, řekla Karolína: „Já už vím, kam jedeme. To je cesta ke věži.“

„Co v ní bydlí to děvče s dlouhými vlasy?“

„Přesně tak. Rapunzela. Brzy budeme muset zastavit a pokračovat pěšky.“

A měla pravdu. O několik minut později kočár zastavil a Hal se objevil u dveří. Otevřít je se neobešlo bez potíží, protože jim v tom bránily mladé stromky a Rumpelstiltskin musel pomoci tlačit zevnitř. Hal se nahnul dovnitř a vzal kolovrat. Byl bledý a oči mu plály horečkou.

„Ty ho míníš odnést do věže?“ zeptala se Emílie.

„Ano.“

„Jsi v pořádku?“

„Ne.“ A zmizel v porostu.

Emílie a Karolína si vyměnily pohledy. „Jdi za ním,“ řekla Karolína nakonec. „Já se postarám o koně a pak za vámi přijdu.“

Emílie přikývla. Slunce už zapadalo a v lese už byla dost velká tma na to, aby byly vidět světlušky. Hala naopak vidět nebylo, ale slyšela, jak se prodírá houštím a cestičku, kterou za sebou zanechával, šlo sledovat poměrně snadno. Rumpelstiltskin se držel za ní.

Hal dorazil do věže o hodnou chvíli před nimi. Obrovský černý kamenný kůl vypadal divně i ve dne, ale jako silueta proti zapadajícímu slunci působil ještě tajemněji. Hal odhrnul příkrývku, která tvořila dveře, a unaveně postavil kolovrat na podlahu. S rachotem spadl. Rapunzela, která seděla na hromadě polštářů, vzhlédla. „Princi Hale, jaké příjemné překvapení! Zrovna jsem si česala vlasy. Víš, podle mě jsou tyhle stříbrné kartáče –“

„Nech si to, Rapunzelo.“ Hal se svalil na židli. „Nechci to slyšet.“ Byl bledý a vlasy měl mokré potem. Počkal, až dovnitř vejdou Emílie a Rumpelstiltskin.

Rapunzela otevřela ústa a pak je zase zavřela, aniž něco řekla. Vstala, přistoupila k toaletnímu stolku, přičemž své dlouhé vlasy táhla za sebou, a nalila si do umyvadla vodu. Hal ji mlčky pozoroval. Vrátila se s houbou a ručníkem a poklekla vedle něj. „Nevypadáte dobře, Vaše Výsosti. Raději byste mi měl dovolit, abych vám tu ruku obvázála.“

Hal ukázal druhou rukou na stěnu. „Vypadané cihly.“ Kopl do podlahy. „Uvolněné dlaždice. Nedokázal jsem pochopit, proč

odsud nechceš odejít, když už jsem tě vysvobodil.“

Rapunzela Hálovi vyhrnula rukáv a houbou odstranila sraženou krev. Přitom si dávala velice pozor, aby se mu nepodívala do očí. „Bojím se, že vám nerozumím, Vaše Výsosti.“

„Ty díry venku. Měl jsem si to domyslet hned.“

„Promiňte mi, Vaše Výsosti,“ ozval se Rumpelstiltskin. „Samozřejmě je mi naprosto jasné, o čem mluvíte. Ano, pane, je to zřejmé jako nos mezi očima. Ale, ehm, možná byste chtěl vysvětlit... čistě jen tady pro slečnu Emílii... o co vlastně jde?“

Hal vzal Rapunzele ručník a omotal si ho kolem ruky. „Emílie mi to všechno vysvětlila.“

„Vážně?“ podivila se Emílie.

„Nazývala to zákonem podobnosti. Když chceš pomocí magie něco změnit ve zlato, musí to předtím vypadat jako zlato. Jako třeba mosaz. Ne obyčejná mosaz, ale panenská mosaz. Speciální slitina, která se barvou přesně podobá ryzímu zlatu. Nebo len, sklizený když má ten správný odstín a nemáčený, aby si zachoval barvu. Podíval ses někdy na zlato? Prohlédl sis ho doopravdy zblízka?“

„To štěstí mám jen zřídka,“ povzdechl si Rumpelstiltskin.

„Většina lidí si myslí, že je žluté, ale ve skutečnosti není. Je spíš světle hnědé s načervenalým nádechem. Vlastně –“ Náhle popadl Rapunzelu za bradu a natočil si její obličej tak, že se mu dívala přímo do očí. „– má přesně tu samou barvu jako tvoje vlasy.“

V místnosti zavládlo ticho. Emílie zapálila svíčku. Všichni včetně jí samotné se podívali na Rapunzeliny vlasy, bohaté vlny rozlévající se po podlaze a lesknoucí se hebkým, zlatavým světlem.

„Torricelli byl složitá povaha,“ pokračoval princ. „Trvalo mi dlouho, než jsem si domyslel, co vlastně dělal. Proč například unesl Rapunzelu? Jistě, je velice hezká –“

„Děkuji,“ špitla Rapunzela.

„– takže mě přirozeně napadlo to, co by napadlo každého

chlapa.“

„Ne!“ namítla Rapunzela. „K ničemu takovému nedošlo.“

„Ne, samozřejmě že ne. Tvoje ctnost neměla doznat žádné újmy až do okamžiku, kdy přijde čas příst zlato. To je jeden z požadavků toho zaklínadla, že? Výměna magických sil.“

Rapunzela neřekla nic. Emílie přikývla. Stejně tak Rumpelstiltskin.

„A mezitím jsi chtěla, aby ti narostlo co nejvíce vlasů. Čím více vlasů, tím více zlata. Výrobu kolovratu zadal uměleckému truhláři.“

„Tedy mně,“ řekl Rumpelstiltskin.

„A kámen mudrců koupil od jedné čarodějky. Sám ho nejspíš vyrobit nedokázal. Ale znal Amandu – její dceru plánoval přijmout za učednici. Proto si u ní ten kámen objednal. Řekl bych, že o únosu nevěděla.“

„Určitě o něm neměla ani tušení,“ řekla Emílie. „Jinak by mě k němu neposlala do učení.“

„Červenou rtuť Torricelli vyrobil sám,“ pokračoval Hal. Podíval se na Rapunzelu. „Určitě ti o tom řekl. Málokterý chlap odolá příležitosti oslnit půvabnou dívku svou chytrostí. Podívej se na mě – zrovna to dělám.“

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte,“ řekla Rapunzela trucovitě.

„Jenomže ti neřekl všechno. Neprozradil ti, od koho koupil kolovrat a kámen mudrců. Takže když jsem pak Torricelliho zabil, rozhodla ses nejet hned domů. Tvoje jediná šance, jak přijít ke zlatu, spočívala v tom, že prodávající doručí kolovrat a kámen sem do věže. Proto sis nechala dlouhé vlasy a čekala jsi tady.“ Hal pokrčil rameny. „Takže jsme tady.“

„Počkat!“ ozval se Rumpelstiltskin. „Jak víte, že vyrobil červenou rtuť? Možná si ji také u někoho objednal.“

„Vyrobil ji,“ prohlásil Hal pevně. „A ukryl ji ve věži.“ Znovu kopl do podlahy. „Uvolněné dlaždice. Vypadané cihly.“ Ukázal na Rapunzelu. „To jsi udělala ty, když jsi to tady prohledávala. Vytrhala jsi podlahu a cihly ze zdí. Dokonce jsi kopala venku. Pořád ještě tam jsou díry. Našla jsi ji, nebo ne?“

Rapunzela mlčela. Emílie těkala pohledem z jedné osoby na druhou a nakonec řekla: „Hale, jsi zraněný, krvácíš, máš horečku a pravděpodobně i trochu blouzníš. Potřebuješ si odpočinout. Žádná červená rtuť tady není. Kdybys dokázal uvažovat jasně, pochopil bys, že tvoje teorie vychází jen z tvých vlastních představ. Určitě bys sám viděl, jak absurdně to zní –“

„Kdo mi zaručí, že máte skutečně kámen mudrců?“ skočila jí Rapunzela do řeči.

„Má ho Emílie. Ukáže ti ho.“

Rapunzela natáhla ruku. „Chci ho vidět.“

Emílie zaváhala a pak vylovila z kabelky kožený váček. Do Rapunzeliny ruky dopadl mléčně bílý oblázek. Dívka si ho pozorně prohlédla a pak ho sevřela v dlani. „Jak mám poznat, že je to doopravdy kámen mudrců?“

„Pro boha živého.“ Emílie už byla na pokraji zoufalství. „Proč bychom ti měli lhát? Co myslíš, že to je?“

„Kámen mudrců jsem nikdy neviděla, a tak to nemohu vědět,“ odpověděla Rapunzela upjatě. „Ačkoliv připouštím, že vypadá tak, jak Torricelli říkal. Nicméně veškeré poznání je subjektivní, a i když jako kámen mudrců vypadá, mohu skutečně věřit svědectví svých smyslů? Když na to přijde, nemám žádný důkaz, že objektivní realita skutečně existuje –“

„To je z teorie poznání,“ skočil jí Hal do řeči. „Jaký důkaz bys ještě chtěla?“

„Aha.“ Rapunzela otevřela ruku a podívala se na kámen. „No dobře. V pořádku.“ Vrátila kámen Emílii, pak vstala a šla k prádelníku. Jeho horní police byla plná šamponů a kondicionérů. Rapunzela vytáhla válcovou lahvičku a položila ji na stůl vedle svíčky. Kapalina uvnitř se přelévала jako rtuť, ale byla narudlá.

„Kde byla?“ zeptal se Hal.

„Pod podlahou. Věděla jsem, že je to něco kouzelného, protože je to v křišťálové fiole.“

„V pořádku.“ Hal se podíval na Emílii. „Je třeba nějakého zaklínadla nebo mávání rukama?“

„Pokud vím, ne. Všechna magie je v kolovratu.“

„Výborně. Rumpelstiltskine, říkal jsi, že to má být v noci?“

„Od půlnoci do úsvitu, podle toho, co tvrdil Torricelli.“

„Určitě myslel v magickém čase, ne podle hodin,“ řekla Emílie. „Půlnoc je poloviční doba mezi západem slunce a rozedněním.“

„Fajn. To znamená, že máme spoustu času na, ehm...“ Hal se podíval na Rapunzela a odkašlal si. „Postarat se o tu záležitost s... ehm... se ztrátou panenství.“

Vyznělo to poněkud věcněji, než zamýšlel. Zavládlo rozpačité ticho, při němž si všichni v místnosti postupně vyměňovali pohledy. Rapunzela stále ještě klečela u stolu. „Promiňte, Vaše Výsosti, ale ta poslední poznámka platila mně?“

„Ano,“ přikývl Hal.

„Aha. A komu navrhuje, že bych se jako měla odevzdat?“

Hal si znovu odkašlal a pak ukázal palcem na svou hrud’.

„Hmm. Nu, je mi líto, Vaše Výsosti. Nechci se vás dotknout, ale prostě nejste můj typ.“

„No a?“ zeptal se Hal.

„Jednoduše na to nejsem připravená. Co kdybyste mi tu nechali kámen a kolovrat a až se naskytnou správné okolnosti, pošlu vám váš díl zlata.“

„Děláš si legraci?“ řekl Hal. „Na to nemáme čas.“

„Nedělám. A teď jděte. Mám svou úroveň.“

„Tak ji sniž. Mysli na zlato.“

„Jemine, Hale,“ zašeptala Emílie, „to nebyl správný tah.“

Rapunzela vstala, pěsti zaťaté. „Jak se opovažujete! Nevím, s jakými *šiksemi* se obvykle stýkáte, Vaše Výsosti, ale ode mne stejné chování rozhodně nečekejte! Nemám v úmyslu prodat se za trochu zlata –“

„Šikse?“ opáčil Rumpelstiltskin.

„...ani za hromadu zlata nebo jakékoliv jiné množství a sama rozhodnu, kdy budu připravená to udělat a s kým. Teď jděte pryč!“

Natáhla ruku, aby si vzala fíolu s červenou rtutí. Ozvalo se

tiché zasvištění a špička Halová meče se zabodla do dřeva jen kousek od jejích prstů. Dívka zvedla hlavu a podívala se princovi do očí. V jeho pohledu nebyl vztek ani zlomyslnost. Tvářil se jen velice, velice unaveně. Rapunzela najednou pocítila, jak jí srdce sevřela ledová ruka strachu. Znovu sklopila oči ke stolu a pomalu ruku odtáhla.

„Poslouchej mě, Rapunzelo,“ řekl Hal a jeho hlas zněl absolutně klidně, dokonale příjemně, ale zároveň se zdálo, že i výhružně. „Já vím, že jsi slušné děvče. Nevím, kdo vymyslel ten nesmysl o tom, že slušné holky to nedělají a zkažené ano, ani proč nikdy není žádná zkažená po ruce, když ji člověk potřebuje. Je mi líto, že to musíš být ty. Ale udělat se to musí.“

„Hale!“ zvolala Emílie.

„V sázce je mnohem víc, než si uvědomuješ. Potřebujeme to zlato a potřebujeme ho dnes v noci.“

„Hale, okamžitě s tím přestaň,“ řekla Emílie. „Copak nevidíš, že se tě bojí? Takhle na děvče naléhat nemůžeš. To by bylo znásilnění.“

„Znásilnění to je, když to udělá obyčejný člověk. U šlechty je to svedení.“

„Zatraceně, Hale!“

Rapunzela pomalu vstala. Oči měla ve stejné výšce jako Hal. Princ se nakláněl dopředu a opíral se o svůj meč. Emílie si náhle uvědomila, že ho netasil, aby vyhrožoval. Používal ho jako oporu. Přešla místnost a postavila se vedle Rapunzely. „Hale, tohle nemůžeš. To není správné. A copak jsi zapomněl, že jsi zasnouben s Karolínou? Měl ses nejprve zeptat jí.“

Hal zavrtěl hlavou. „Příliš riskantní. Nevíme, jakým způsobem Torricelli kolovrat začaroval. *Možná* by to fungovalo i s Karolínou. K čertu, *pravděpodobně* by to s ní fungovalo. Ale *rozhodně* to bude fungovat s Rapunzelou. Nemám pravdu?“

Emílie zaskřípala zuby, ale přikývla. Cítila náhlý dotek strachu, když si uvědomila, co bude následovat. Už chápala, proč Hala jeho otec posílal na nejtěžší výpravy. Nebyla to jen záležitost statusu. Pod Halovým nevýrazným povrchem se

ukrývalo ocelové jádro, tvrdé a chladné.

„Pak to musí být Rapunzela.“ Halův hlas teď zněl tišeji; skoro šeptal. „Máme jen jediný pokus a nemůžeme si dovolit riskovat. Je mi to doopravdy líto, Rapunzelo. Přál bych si, abychom měli čas zajet zpátky do Melinoweru a najít ti nějakého hezkého chlapce. Ale nemáme. Budeš muset zatnout zuby a nějak to vydržet.“

Rapunzela se chvěla, ale jestli strachem, zlostí nebo – což bylo nejpravděpodobnější – směsicí obého se nedalo říct. „Tady nejde o vzhled,“ začala. Vtom ji ale přerušil Rumpelstiltskin.

„Děláš věci *košer*?“

„Cože?“ zeptal se Hal.

Všichni se podívali po trpaslíkovi. „Mluvil jsem s Rapunzelou.“ Vyskočil na pohovku a opakoval lehkým, konverzačním tónem. „Povídám, děláš věci *košer*?“

Rapunzele chvíli trvalo, než si uspořádala myšlenky. „Ehm, ne docela. Používám různé nádoby na různé potraviny a tak, ale obvykle jen při velkých svátcích.“

„Jo, u mne je to stejné. Nejsem na tyhle *kašrut* záležitosti žádný fanatik, ale tradicím je třeba prokazovat jistou úctu.“

„Připadalo mi, že jsi říkal, že nejsi Žid,“ ozval se Hal.

„Ticho,“ řekl Rumpelstiltskin. Pak popadl Hala za ruku a odvedl ho ke dveřím. „Rapunzela a já si potřebujeme promluvit. Kdybyste mohl několik minut počkat venku, Vaše Výsosti... vy také, slečno Emílie... myslím, že všechno vyřešíme k všeobecné spokojenosti.“

„Ale...“ začala Emílie.

„Důvěřujte mi,“ řekl Rumpelstiltskin a oba je vystrčil ven. „Bude to hned.“

Dveře se zabouchly. Hal se opřel o vnější stěnu a pak sklouzl na zem. „Tak tomu říkám překvapení.“

Emílie ho okázale ignorovala. Vlastně se k němu otočila zády a šla tak dlouho, dokud nebyla z dohledu. „Výborně,“ řekl princ. Cítil se velice unavený. Zavřel oči a nejspíš na chvíli usnul, protože když je zase otevřel, byla úplná tma a obloha byla plná

hvězd. Skláněla se nad ním Karolína a třásla jím.

„Hale, jsi v pořádku?“

„Ale jo.“ Hal se pokusil vstát a zjistil, že nemůže.

„Je tu chladno. Možná bychom měli jít dovnitř.“

„Ne, to je v pořádku. Jen si ještě chvíli odpočinu.“

Ze dveří vyšel Rumpelstiltskin. Měl s sebou popsaný list papíru. „Ta Rapunzela,“ potřásl obdivně hlavou. „Velice chytrá mrška.“

„Vy krat'asi holku vždycky nějak uženete,“ opáčil Hal. „Co říkala?“

„Nu, máme tady problém, Vaše Výsosti. Říkala, že nic nebude, ani jen polibek, dokud neuvidí alespoň zasnubní prstýnek.“

„To není problém.“ Hal sáhl do kapsy halenky a vytáhl malý zlatý prstýnek s velkým diamantem. Rumpelstiltskin obdivně hvízdal. „Vezmi si ho s poručením od královské rodiny,“ řekl mu Hal. „A oběma vám gratuluji.“

„Děkuji, Vaše Výsosti. Vráťím vám ho, jakmile budu mít možnost koupit nějaký jiný.“

„Ne, nech si ho. Co dál?“

„O zbytek už se postarám.“ Podíval se na papír ve své ruce. „Jakmile budeme mít nějaký majetek ve zlatě, budu muset navštívit její rodiče.“

„Už jsem se s nimi setkal. Milí lidé.“

„Budu potřebovat nový oblek. Co dál... chce domek v Roztřesených horách, každoročně dva týdny dovolené u moře – a musím zajet za jejím strýcem.“

„Za jejím strýcem?“

„Má plány. S naším podílem ze zlata se dáme na obchod. Já budu dělat nábytek a její strýc Morty ho bude prodávat, říkala.“

„Jistě,“ přikývla Karolína.

„Celá její rodina má na obchod vlohy.“

„Samozřejmě.“

„Ještě něco?“ zeptal se Hal.

„Ehm, ano, Vaše Výsosti.“ Rumpelstiltskin sklopil oči. „Víte,

chce povýšení do rytířského stavu.“

„Rapunzela se chce stát rytířem?“

„Ona ne. Chce to pro mne.“

„Židovský rytíř? To je nemožné.“

„No, bylo by to dobré pro obchod. Ale víte, jde hlavně o ten pogrom. Tak nějak nás napadlo, že kdybyste povýšil Žida do rytířského stavu, veřejně by se ukázalo, že nás královský dvůr podporuje. Lidé by si pak rozmysleli, než by začali další pogrom.“

„Asi ano. Ale táta to nikdy neudělá.“

„Dohodnuto,“ prohlásila Karolína. „Jeff to udělá a on bude králem. Vlastně je to moc dobrý nápad.“

Hal si unaveně promnul oči, až mu na tváři zůstala krvavá šmouha. „Asi to pro ni budeme muset udělat. Slečna Emílie jí ostříhá vlasy.“

Vrátili se dovnitř. „To s sebou vždycky nosíš diamantový prsten?“ zeptala se Karolína.

„Měl jsem ho pro tebe.“

„Aha. Jistě. No, děkuji. Byl to moc hezký kámen.“

„Obyčejné sklo. Rozešli jsme se, už si nevzpomínáš? Budeš muset přemluvit Jeffa, aby ti koupil jiný.“

Karolína zaváhala. „Hale... ehm... dala jsem ti svůj slib... jestli pořád ještě chceš...“

„Zapomeň na to.“ Princ udělal pravou rukou teatrální gesto. „Zprostil jsem tě tvého slibu, krásko. Jdi a vdej se, za koho chceš.“

„Děkuji ti, Hale.“

Emílie se protáhla za jejich zády, rty křečovitě sevřené. Když vcházela do věže, ani se na Hala nepodívala.

„Vypadá to, že se doopravdy naštvála.“

„Řekla mi, co jsi tu vyváděl. Žárlí. Jenom to neví. Ale Hale,“ Karolína se zamračila, „měl jsi požádat nejprve mě.“

„Asi ano. Stejně bych to nedokázal udělat s dívkou proti její vůli. Sotva se držím na nohou.“

„Ještě že tu byl Rumpelstiltskin.“

„Hmm.“ Hal několik minut nepromluvil. Karolína si už myslela, že zase usnul, když najednou zašeptal: „Kdybych tě požádal, udělala bys to se mnou?“

„Samozřejmě, Hale. V tomhle jsme přece spolu, ne?“

Princi viditelně poklesla ramena. Hlava mu spadla na prsa. Karolína přiskočila a zachytila ho. „Mohla bys zavřít oči a myslet si, že je to Jeff.“

Karolína se na něj smutně usmála. „To bych nemusela, Hale.“

Princ neodpověděl. „Hale? Jsi vzhůru?“ Vzala ho za bradu a zvedla mu hlavu. Halovy oči se otevřely a objevilo se v nich bělmo. „Hale!“

Hal na ni s námahou zaostřil pohled. „To je v pořádku.“

„Ne, to není! Co je to s tebou?“

Hal se nehýbal. Karolína právě uvažovala, jestli znovu neomdlí, když si vyhrnul halenu. Těsně nad pasem měl drobnou ránu, která mokvala krví. „Bodl mě. Při turnaji. Přímo do žaludku.“

„Můj bože! Je to zlé?“

„Nejspíš ne. Krvácí to jen trochu.“

„Samozřejmě že je to zlé! Krvácíš dovnitř, že?“

„Alespoň že mi nevypíchl oko.“ Hal se slabě zasmál. „Mamka by mi to nikdy neodpustila.“

„Hale! Proč jsi něco neřekl? Musíme tě rychle odvézt zpátky do města!“

„To ne. Já jsem ten souboj doopravdy prohrál, copak to nechápeš? Stalo se to tak rychle... Medvěd byl překvapený, že jsem uhnul jeho výpadu... nevěděl, že mě doopravdy bodl... pod hrudním plátem... pak jsem ho sekl do ruky... nic necítil... a soudce to neviděl... nevykřikl jsem a krev nebylo vidět... podváděl jsem.“

„Jsi přece šlechtic! Můžeš podvádět, kdy se ti zlíbí!“

„Ty tomu snad doopravdy věříš.“ Hal se znovu zasmál a pak se rozkašlal. „Výborně. Bude z tebe dobrá princezna.“

„Jdu pro Emílii. Ovládá první pomoc a určitě u sebe má

nějakou mast nebo něco.“

„Ne!“ Hal popadl Karolínu za ruku. Pak namáhavě usedl. „Ne, jí to říct nemůžeš. Ani Emílii, ani nikomu jinému. Nemůžeme to riskovat.“

„Hale, teď není čas na –“

„Karolíno, *prohrál jsem zápas*. To znamená i všechny sázky. Kdyby se to rozneslo, bookmakeři je nevyplatí a všechno to bylo pro nic. Kenny se stane králem, pogromy budou pokračovat a my jsme tady skončili.“

„Hale, vždyť umřeš!“

„Neumřu. Určitě ne. Po bodnutí do břicha žijí lidé ještě celé hodiny. Někdy i dny. Takže nic neříkej, dokud nevyinkasujeme výhru. Pro jistotu.“ Vyčerpaně se opřel o zed'. „Jen se postarej, abychom dostali zlato.“

Karolína se rozběhla do věže. „Tak dobře, všichni. Dejme se do práce. Čeká nás rušná noc. Máme toho spoustu před sebou, tak sebou hod'me.“

Rapunzela seděla v křesle, Rumpelstiltskin stál na židli a díval se na ni, zatímco Emílie si připravovala nůžky. „Rumpy, miláčku, *nějaké* vlasy mi musíte nechat,“ říkala Rapunzela. „Nemůžu tu přece chodit jako nějaký mnich. O trochu zlata více nebo méně, na tom už nezáleží.“

„Když na tom nezáleží, tak raději více než méně. A vlasy ti zase dorostou, cukroušku.“

„Mohla bych tě ostříhat na páže,“ navrhla Emílie.

„Dovol,“ řekla Karolína. „Můžu si je půjčit?“ Vzala si od Emílie nůžky. „Díky.“ Pak popadla plnou hrst Rapunzeliných vlasů, dvakrát stříhla co nejtěsněji u hlavy a nechala žeň spadnout na podlahu. „A je to.“

„Cože? Co jsi udělala?“ Rapunzela se vyděšeně rozhlédla po zrcadle. „Ty jsi mi je prostě jen tak ustříhla?“

„To se teď nosí. Celé léto jsi byla zavřená tady, takže to nemůžeš vědět. Všechny dívky v Melinoweru si nechávají stříhat vlasy takhle.“

„Opravdu?“

„Jistě. Tak, vy dva, kde je tady postel? Nahoře? Tak šup do ní. Je čas, abyste zalehli a pořádně si zařádili.“

„Hej!“ ozvala se Emílie. „Kdo tě pověřil velením?“

„Nikdo. Jen pomáhám.“

„No jistě, ale já vážně nevím, proč bys nám měla šéfovat. Vlastně tě tady vůbec nepotřebujeme, tak je to!“

„Nepotřebujete?“

„Ne, nepotřebujeme. Jsme kompletní. Rumpelstiltskin přinesl kolovrat, já kámen mudrců, Rapunzela dodala červenou rtuť a svoje vlasy. Máme všechno, co potřebujeme...“

„Až na to, že žádný z vás neumí příst.“

Emílie zmlkla.

„Samozřejmě pokud to neumíš ty.“

„Ehm, ne.“

„Rumpelstiltskin?“

„Ne. Ale umím si zalátat ponožky.“

„Rapunzelo?“

„Ne,“ odpověděla Rapunzela. „Na tohle jsem se Torricelliho nikdy neptala. Myslela jsem si, že na to má někoho jiného.“

„V tom případě jděte nahoru a nechte to na mně.“ Přistrčila Rapunzela ke schodům a pak začala nakládat Rumpelstiltskinovi plnou náruč věcí. „Tady: svíčky, květiny, čokoláda, láhev vína a knížka galantní poezie. Pro případ, že bys ji potřeboval dostat do nálady.“

Emílie se podívala na záplavu vlasů. „Opravdu dokážeš tohle všechno upříst za jednu noc?“

„Samozřejmě. Budou se příst skvěle. Jen se podívej, jak jsou hladké a pevné.“

„To protože jsem na ně používala kondicionér s kolagenem a hedvábím,“ zavolala shora Rapunzela.

„Ano, jistě. Už jdi. Rumpelstiltskine, buď k ní něžný.“

„Proč si myslíš, že můžeš rozdávat rady? Co ty víš vůbec o sexu?“ zeptala se Emílie jízlivě.

„Nic. Ale co bych mu podle tebe měla říct? Pleskni ji přes zadek a svez se na vlně? Omluv mě na okamžik.“

Vyšla ven a zamířila k Hálovi. Pořád ještě seděl tam, kde ho nechala, opřený o zeď věže. Vzala ho za zápěstí. Pulz měl slabý, dech plytký a nepravidelný. Vrátila se do věže a rozhlédla se. „Zatraceně. Co jim tak dlouho trvá?“

„Vždyť skoro ještě nezačali. Tady, pomoz mi s tím kolem.“ Emílie vyčistila uprostřed záplavy vlasů kousek volného prostoru a teď tam stěhovala kolovrat. Pak před něj postavila židličku. „To je ono. Kámen mudrců patří sem.“ Položila ho do malé klíčky na vrcholku vřetena. „Teď roztoč kolo.“

Karolína se posadila na židli a začala šlapat. Kolovrat se pomalu a hladce roztočil. Emílie opatrně nalila do žlábků v jeho rámu červenou rtuť. Ta se postupně rozlila po spřádacím kole, až se celé kovově lesklo. Karolína přestala šlapat a dotkla se ho prsty. Bylo suché. Červená rtuť se vpila do dřeva a vytvořila na něm povlak podobný laku.

„Tak!“ Emílie ukázala na vřeteno. „Nebude to trvat dlouho. Nahoře už začali.“ Kámen mudrců na vrcholku vřetena se rozzářil slabým, jakoby měsíčním světlem. „Zkus příst.“

Karolína si vzala hrst vlasů, navinula je na kolo a kolem vřetena. Potom začala šlapat, až se kolo zase roztočilo, a prsty přitom zkušeně posouvala pramínek vlasů. Asi po minutě přestala. „Něco není v pořádku.“

„Všechno je v pořádku. Proč jsi přestala?“

„Nefunguje to. Vypadá to pořád stejně.“

„Má to vypadat stejně, nebo jsi už zapomněla?“ Emílie odvinula kousek příze z vřetena a ohnula ho mezi prsty. „Je tuhá a těžká. Je to kov.“

Karolína přikývla a vrátila se k práci. Kolo se otáčelo, vřeteno se vrtělo a od rukou se jí plynule odvíjela příze. „Vydrž, Hale,“ zašeptala a pak pracovala celou noc, jedno zlaté přadeno za druhým.

* * *

Občas přijde čas, pomyslela si Karolína, kdy je třeba postavit se tváří v tvář nepříjemné realitě. Připustit krutou pravdu.

Přiznat, že navzdory všem plánům, vynaloženému úsilí a pozornosti věnované každyčkému detailu některé věci občas nedopadnou tak, jak si představujete.

V tomto případě se jí nepodařilo navrhnout šaty pro družičky tak, aby je mohly později nosit i při jiných příležitostech.

Přesto to byly vzrušující dva týdny, zážitek, o kterém jednou bude moci vyprávět svým dětem a vnoučatům se spoustou vzrušených gest a mávání rukama. Nejprve šílená jízda zpátky do paláce, horečný pokus dopravit Hala k ranhojiči za pomoci královského kočáru, šesti zpěněných koní a jednoho odhodlaného trpaslíka na kozlíku. Jakmile pak vyměnili zlato za sázenky, následovala další, stejně šílená jízda přes město. Každý z nich vzal hrst sázenek a pak se prodírali vzrušeným davem a přeplněnými ulicemi a vyhýbali se Kennymu a jeho gardistům v honbě za bookmakery, od kterých požadovali vyplacení sázek, ještě než opustí zemi.

Pak následovala vzrušující konfrontace ve sněmovně lordů. Karolína tam byla také, hned za princem Jeffem, když rozkopl dveře a vpochoďoval dovnitř z pytlém zlata v každé ruce, mohutný, širokoplecí a strašlivě rozzuřený. Hodil pytle na stůl, až se mince rozsypaly, a pak požádal o zmocnění k velení vojsku, aby mohl ve městě nastolit pořádek. Karolína by se vsadila, že ještě nikdy žádný muž nevypadal tak nádherně a ona ještě nikdy nebyla tak hrdá.

Sněmovna zmítaná hrabivostí a strachem z nepokojů pod vlastními okny ustoupila. Do večera bylo po všem – nepokoje byly potlačeny, dav rozehnan, královští gardisté byli posláni zpátky do kasáren a Židé se vrátili do svých domovů. Všichni oslavovali prince Jeffa jako hrdinu a Kenny upadl ve všeobecné opovržení. Příštího dne král oznámil sněmovně, že abdikuje, a jmenoval Jeffa svým následníkem na trůně.

Ještě teď se Karolína zarděla pýchou, kdykoliv se podívala na svého manžela. Člověk ale musí myslet na budoucnost. „Odlož ty účetní knihy,“ řekla Jeffovi. Došla k němu, vzala mu z ruky brk a políbila ho na tvář. „Dnes je náš svatební den. Práce může

do zítřka počkat.“

„Tolik toho ještě musím udělat,“ povzdechl si Jeff. „A korunovace bude už za dva týdny.“

„Já vím, já vím. A vy,“ řekla ke kruhu finančních poradců. „Ven. Jestli jste si nevšimli, tady bude svatební hostina. Vypadněte odsud. Bavte se. Tančete, jezte, opijte se. Už ať jste pryč. Kšá.“

Úředníci s nesmělými úsměvy opustili místnost. Jeff začal něco namítat, ale Karolína ho umlčela tím, že mu sklouzla do klína a začala ho vášnivě líbat. Pak zase vstala a zvedla ho ze židle. „Ty bulíku. Přece nemůžeš zmeškat vlastní svatební oslavu. Ještě by si lidé mysleli, že jsi suchar.“

Zvedl ruce. „Dobře, dobře. Už jdu.“ Oblékl si kabátec, ale když se obrátil, Karolína právě máčela brk do inkoustu a něco psala na novou čtvrtku papíru.

„Korunovační róba,“ napsala. „Sezení na portrét. Dárky pro dvorní dámy. Objednat čaj!“ To poslední podtrhla dvakrát a zrovna chtěla přičinit třetí linku, když jí Jeff vzal pero z ruky.

„Přece tam nemůžu přijít bez své ženy,“ řekl. „Lidé by si mysleli, že jsme se pohádali.“

„Už jdu, už jdu.“ Vzala ho za ruku a společně se vydali do velké síně, kde vyhrávala hudba, stoly se prohýbaly pod hromadami nejrozličnějších jídel a tanec byl v plném proudu. Mnohaposchodový svatební dort s tlustou polevou se zvedal do výše tuctu stop. Ve fontáně s vínem plavaly dvě labutě vyřezané z ledu. Vedle fontány Jeff uviděl svoje poradce, v rukou číše šampaňského, a zamířil k nim. Okamžitě se začali bavit o financích.

Karolína potřásla hlavou, usmála se a vmísila se mezi hosty. Skoro okamžitě uviděla dvě dívky, které se máváním dožadovaly její pozornosti. Byly to její kamarádky Jasana a Barča, které se už převlékly z družičkovských šatů a připojily se k oslavě. „Podívej,“ řekla Jasana. „Tamhle je princ Kenny. Páni, netušila jsem, že je tak pohledný. Myslíš, že bychom si s ním mohly zatančit?“

„Ne! Chci říct, ehm, hned jsem u vás.“

Kenny dostal cenu útěchy. Byl jmenován korunním princem Losshiru, protektorem Melinoweru a dostal Losshirský kříž. Nyní postával v kruhu svých zastánců. Když se k němu Karolína dostala blíž, ke svému překvapení zjistila, že hovoří s Rumplestiltskinem. „Nebylo v tom nic osobního,“ říkal. „Důvody pro pogrom byly čistě finanční. K čertu, někteří z mých nejlepších přátel jsou Židé.“

Rumplestiltskin se tvářil skepticky. Karolína se postavila za něj. „Tím je to ještě horší,“ řekla. „Perzekuovat lidi pro peníze...“

„Ach, princezna,“ opáčil Kenny s jen lehkým sarkasmem. „A mám tomu rozumět, že tvé vlastní proniknutí mezi aristokracii bylo výsledkem ryzího nesobeckého altruismu?“

„To bylo něco jiného,“ odsekla Karolína. Pak přenesla svou pozornost na trpaslíka. „Gratuluji, že jsi byl zvolen představeným cechu uměleckých truhlářů.“

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo.“

„Sire Rumplestiltskine, vy máte... není to jarmulka?“

„Mezi svými nosím podle tradice vlasy zakryté, princezno.“

„Jistě.“ Karolína se přesunula dál. Rapunzelu zastihla, jak klábosí s královnou Helenou. Dívce spadaly z hlavy vlasy v dlouhých zlatých loknách.

„...takže si jen přistřihávám konečky, abych je udržovala na stejné délce a dokonale symetrické. Pak kulmou vyrobím ty lokny, které jim zároveň dodají objem.“

„Báječné, báječné,“ mumlala královna a s výrazem zoufalství se rozhlížela kolem sebe. „Ach, Karolíno. Ty přece znáš lady Rapunzelu, že? Jsem ráda, že tě vidím. Omluvte mě, musím se věnovat svému manželovi.“

Karolína ji nechala uniknout. „Máš krásný prsten,“ řekla Rapunzele.

„Děkuji. Nebude ti vadit, když si nechám ten skleněný, že ne? Je to taková milá vzpomínka a dostala jsem ho od prince Hala, takže...“

„Posluž si. Neviděla jsi Emílii?“

„Ale ano.“ Rapunzela se rozhlédla. „Zrovna před několika minutami. Tamhle, u dveří.“

Karolína se opět začala prodírat davem, na každého se usmívala a tu a tam prohodila pár slov, ale nakonec přece jen dorazila k Emílii. Mladší dívka byla oblečená v čarodějnickém stylu včetně – ano – temně modrého špičatého klobouku s hvězdami a půlměsícem. Karolína ji několik týdnů neviděla. Netvářila se příliš šťastně.

„Jak ti jde učení?“

„Docela dobře. Dělán velké pokroky.“

„S Bungeem vycházíš dobře?“

„Ale ano. Někde tady je. Má tendenci vytvářet kolem sebe dav.“

„Hal je v posteli, víš.“

„Ano, vím. Viděla jsem ho při obřadu, když dělal Jeffovi svědka.“

„Možná bys měla jít za ním.“

Emílie se zatvářila překvapeně. „Karolíno, jak se s ním mohu ještě někdy setkat? Po tom, jak ohavně jsem se k němu tehdy v noci zachovala? Nevím, co to do mě vjelo. Skoro tam umřel venku u dveří a já jsem vůbec nic nevěděla.“

„Přesně to chtěl.“

„Musí mě nenávidět, že jsem ho tak podcenila.“

„Nebud' hloupá. Hal nenávidět neumí.“

„Měla jsem mu víc věřit. Víím, že jsem zranila jeho city.“

„Nesmysl. Muži žádné city nemají. Běž za ním.“

„Já nemůžu.“

„Musíš. Chce ti říct něco důležitého.“ Karolína ji vzala za ruku a vedla ji ke schodům.

„Co?“

„To ti řekne on. Tak už jdi.“

Emílie vyšla nahoru a vydala se chodbou, která už jí připadala až nostalgicky známá. Ačkoliv přišla do paláce teprve před dvěma týdny, bylo to pro ni jako vrátit se do své bývalé

školy. Našla Halovu komnatu a zaklepala na dveře, ale nikdo ji nepozval dál. Emílie však měla pocit, že ví, kde ho najde, a tak vyšla na terasu a zahrnula za roh. Princ tam byl, opíral se zády o stěnu a díval se směrem k přístavu.

Na sobě měl uniformu námořního důstojníka. Zdál se ještě hubenější než dřív a nové šaty na něm visely ještě volněji než staré, ale alespoň se mu už vrátila barva do obličeje. Vlasý teď měl delší a zakrývaly mu uši, takže už mu tolik neodstávaly. Pleť v obličeji se mu už trochu vyčistila a nechával si narůst vousy, které už brzy zakryjí jeho ustupující bradu.

Váhavě přistoupila blíž. Nedíval se na ni, ale zjevně věděl, že je tam, protože se pokusil o úsměv. „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla Emílie a pak dodala: „S těmi vousy vypadáš dobře.“

„Díky. Vlastně to byl Karolínin nápad.“

„Tvoje vlasy vypadají taky dobře.“

„Díky. Rapunzela mi na ně dala nějakou vodičku. Říkala, že jim dodá na objemu.“

„Ano. No, vypadá to dobře.“ Emílie zjistila, že se jí nedostává slov. Zdálo se, že Hal čeká, až něco řekne, a ona zoufale hledala vhodné téma konverzace, ale nic ji nenapadlo. Odvrátila se.

Když se na Hala znovu podívala, natahoval k ní ruku. Automaticky se jí chopila, takže si ji mohl přitáhnout k sobě. „Chyběla jsi mi,“ řekl.

„Já jsem... měla jsem moc práce. Musela jsem se přestěhovat, poslat pro svoje knihy a... Ach, Hale, je mi to tak líto!“

„Co?“

„Jak jsem se k tobě chovala tam ve věži. Že jsem si myslela, že bys tu dívku doopravdy znásilnil.“

„Na to zapomeň. Blufoval jsem. *Měla* sis to myslet.“

„Karolína na to neskočila. Stála při tobě a já jsem měla také. A pomáhala ti, když jsi byl zraněný, zatímco já jsem vůbec nepoznala...“

„Neměla jsi to poznat. Karolína má nejspíš svoje způsoby. Tak či tak, posloužilo to dobré věci.“

„Tvoje rodina je oddlužená?“

„Ne úplně. Ale už jsme v mnohem lepším stavu. Teď, když měšec drží Jeff, nám už bankrot nehrozí. A nebudou žádné pogromy, alespoň dokud Jeff bude králem. Kenny hned po korunovaci odjede do Losshiru a zůstane tam. Samozřejmě pořád ještě plánuje vyinkasovat velké věno. Ale teď už si ho může nechat, místo aby je předal tátovi.“

„Dobře mu tak, řekla bych. Vůbec mi nebude chybět.“

„Neměl moc na výběr. Melinowerská tradice. Druhý uchazeč o trůn musí v době, kdy nový král konsoliduje síly, opustit Melinower. Ale Kenny teď alespoň má vlastní daňovou základnu.“

„To mi připadá nespravedlivé, Hale. Všichni, kdo se nějak účastnili té záležitosti s kolovratem, na tom vydělali, kromě tebe. Já jsem získala skutečně dobrého učitele, Karolína se stala princeznou, Jeff zase králem, Rapunzela a Rumpelstiltskin přišli k pěkné hromádce zlata... co z toho máš ty?“

„Už mi nehrozí, že se proměním v žábu.“

„No jistě, tohle. Alespoň tě neposlali do vyhnanství s Kennym.“

Hal zaváhal. Pak zaváhal ještě o něco déle.

„Hale! Neposlali tě do vyhnanství, že ne?“

Hal sáhl do kapsy uniformy a vytáhl z ní složený list papíru. Rozložil ho a podal ho Emílii. „To je od námořnictva. Byl jsem povýšen a povolán do činné služby. Jedu na výpravu, která má za účel prozkoumat a zmapovat jižní oblasti.“

„Hale, to je strašné. Jak ti to Jeff mohl udělat? Dosadil jsi ho na trůn, který jsi klidně mohl získat pro sebe. To je tak nespravedlivé!“

„Hmm.“ Hal vytáhl z kapsy další dopis. „Nějakou naprosto úžasnou náhodou přišlo s rozkazem tohle.“ Podal jí ho.

Emílie ho rozložila. „To je moje uřednická smlouva. Ale kdo ti to poslal? A proč?“

Hal najednou vyslovoval velice pečlivě. „Svou smlouvu jsi podepsala čtvrtého září. Tady je datum. A tvůj učební poměr má trvat dva roky. Když se podíváš na moje povolávací papíry, loď se vrací do Melinoweru...“

„Přesně ve stejný den.“ Emílie se rozzářila. „Karolína! To všechno byl její nápad! Ví, že si nemůžu nic začínat s kluky, dokud se nevyučím. Udělala to proto, aby ses mi mezitím nemohl koukat po jiných dívkách.“

„Skoro to tak už vypadá.“ Hal se znovu zadíval k přístavu, ale koutkem oka stále pozoroval Emílii. „Ehm, tobě to nevyhovuje?“

„Můžu z toho vyskočit z kůže! Ta Karolína! Vždycky byla taková – do všeho strkala nos a vždycky muselo být po jejím. Co si o sobě myslí, že mi chce plánovat život? Princezna neprincezna, to, co jí řeknu, si za rámeček nedá!“

Jako na zavolanou se otevřelo jedno z francouzských oken. Ven vykoukla známá světlovlasá hlava a Karolína zavolala: „Emílie!“

„Co je?“ odsekla Emílie.

„Tak už ho konečně polib.“

„Jdi pryč!“

Světlovlasá hlava zmizela a okno se zavřelo. Emílie se otočila. Náhle zjistila, že se tiskne k Halovi. Jeho ruce ji objaly, a když vzhlédla, ocitly se jejich obličeje jen několik palců od sebe. „Vlastně mi připadá, že je to docela dobrý nápad,“ řekl.

„Já... musím být opatrná. Víš, v polibku je magie.“

„Já vím,“ odpověděl Hal a stejně ji políbil.

Opravdu silná magie, pomyslela si Emílie.

John Moore
NEPOHLEDNÝ PRINC

Z dosud nepublikovaného rukopisu
amerického originálu poskytnutého autorem

The Unhandsome Prince

přeložil Petr Caha.

Obálku vytvořil Babec,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,

Podkopčů 464, Frenštát p. R.

v roce 2004 jako svou 150. publikaci.

Tisk – Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

První vydání.

Cena: 169 Kč

ISBN 80-7332-039-8

205